

ВАСИЛИЈЕ Ћ. КРЕСТИЋ
БОРКО МАСАЛУШИЋ

ЗБИРКА ОДЛИКОВАЊА АРХИВА САНУ

SERBIAN ACADEMY OF SCIENCES AND ARTS

SASA ARCHIVE

VASILJE Đ. KRESTIĆ
BORKO MASALUŠIĆ

DECORATION COLLECTION OF THE SASA ARCHIVES

Accepted at the VII regular meeting of the Department of Historical Sciences
held on 25 September 2019

E d i t o r
Academician
VASILJE Đ. KRESTIĆ

B E L G R A D E   2 0 2 0

СРПСКА АКАДЕМИЈА НАУКА И УМЕТНОСТИ

АРХИВ САНУ

ВАСИЛИЈЕ Ћ. КРЕСТИЋ
БОРКО МАСАЛУШИЋ

ЗБИРКА ОДЛИКОВАЊА АРХИВА САНУ

Примљено на VII редовном скупу Одељења историјских наука
одржаном 25. септембра 2019. године

У р е д н и к
академик
ВАСИЛИЈЕ Ћ. КРЕСТИЋ

БЕОГРАД 2020

Издавач
Српска академија наука и уметности
Београд, Кнеза Михаила 35

За издавача
Владимир С. Костић

Прелом
Никола Стевановић

Лектура и коректура
Невена Ђурђевић

Фотографија на корицама
Владимир Поповић

Штампа
Планета принт, Београд

Тираж
300 примерака

ISBN 978-86-7025-878-5

Стручни сарадници: Жаклина Марковић и Мирослав Јовановић
Фотографије: Владимир Поповић и Никола Тинтор
Скенови: Драгана Читлучанин
Конзервација: Наташа Илић и Данијела Јовановић

© Српска академија наука и уметности 2020

ПРЕДГОВОР

Кад је директор Архива САНУ у Београду академик Василије Крестић, сазнао да је Задужбина „Никола Пашић” из Зајечара доделила САНУ златну медаљу „Никола Пашић” и да је тим поводом постављено питање коме она припада, тј. где њу треба чувати, одлучио је да покрене питање оснивања Кабинета за медаље, који би био у саставу Архива САНУ. Ту идеју саопштио је неколицини својих колега: Дејану Медаковићу, Александру Деспићу, Мирославу Пантићу и Војиславу Ј. Ђурићу. Знајући да САНУ, али и велики број њених чланова поседује различита одличја, поменути академици сагласили су се с академиком Крестићем да и званично, пред органима САНУ, покрене питање оснивања Кабинета за медаље. Та идеја била је прихваћена и од ондашњег Извршног одбора и од Председништва САНУ, па је Кабинет основан 1997. године. Архивисти су тада израдили инвентарну књигу која садржи неколико одредница: редни број, датум уноса поклона, предмет који се поклања, ко је поклонодавац, ко је поклонопрималац, сигнатуру и примедбе о предмету. Већ те прве године академици су поклонили Кабинету више од 100 медаља и плакета. Упоредо с плакетама и медаљама, Кабинету су поклањана и разноврсна признања у виду диплома, повеља, грамата, споменица, захвалница, похвалница, сведочанстава, одлука и сертификата.

Они који су додељивали одличја нашој Академији и нашим академицима веома су бројни и припадају различитим областима стваралаштва: науци, култури, просвети, верским установама, привреди, средствима информисања, појединим градовима, органима наших државних и војних власти, разним струковним организацијама и установама, иностраним академијама наука, иностраним универзитетима и фондацијама, појединим иностраним државним органима, суверенима неких држава и многим другим.

Иако је за релативно кратко време Кабинет за медаље стекао вредне предмете, дужни смо да нагласимо да се само један и то мањи број академика до сада одазвао позиву да своја одличја поклони установи која је задужена за њихово чување. Претпостављамо да ће објављивање овог каталога и увид у његов богати садржај подстаћи већи број академика да своја одличја, за која су, не без разлога, често и емотивно везани, одлуче да поклоне Кабинету за медаље, који израста у установу дужну поштовања.

Посебан проблем у даљем развоју и богаћењу Кабинета за медаље представља недостатак простора. Председништво САНУ је убрзо по оснивању Кабинету доделило две просторије. Међутим, зато што су те просторије биле неопходне за смештај архивске грађе, за драгоцен фонд архива који је припадао Јовану Ристићу, преузет од Историјског института Србије, Кабинет је остао без просторија. Предмети који припадају Кабинету нису смештени у специјалне ормаре већ у кутије у којима се чува архивска грађа. Намера САНУ је да се у догледно време побрине за посебне просторије и за наменске ормаре.

Из Кабинета за медаље настала је Збирка одликовања, најмлађа збирка Архива САНУ. До данас у њу је уврштено више од хиљаду предмета, ордена, медаља, споменица, плакета, значки, повеља, диплома, награда и других одличја домаћег и страног порекла. Према свом разноврсном и богатом фалеристичком садржају Збирка представља специфичан део грађе Архива САНУ. Поред историјског и културног значаја, она има и посебну уметничку вредност. Сва та одличја, као сликовити историјски документи и упечатљиви фрагменти мозаика прошлости, на живописан начин говоре о вредностима друштва и култури времена из ког потичу. Одликовања сведоче о прошлим догађајима као важна обележја рада САНУ и живота истакнутих научника, књижевника, професора универзитета, официра и других значајних личности, које су својим радом оставили вредан траг у српској историји, науци, култури и уметности.

Архив САНУ је од оснивања Збирке одликовања највише био посвећен прикупљању што већег броја предмета, тако да до 2018. године одликовања нису излагана нити публикована. На предлог генералног секретара САНУ академика Марка Анђелковића и уз договор и сарадњу са управником Архива САНУ академиком Василијем Крестићем, 2018. године покренут је пројекат сређивања Збирке одликовања. Замисао је била да се она уреди, каталожки обради и припреми за представљање јавности. За извршење тог задатка било је неопходно урадити низ послова. Одликовања и признања која су до тада, због недостатка простора и одговарајућих ормана, чувана у неадекватним условима, најпре су груписана, сложена и привремено смештена у архивске

кутије. Потом је комплетна збирка сређена по музеолошким принципима обраде одликовања. Измерене су димензије, утврђено је ауторство, одгонетнуте су радионице у којима су одликовања израђена, материјали од којих су направљена, временски оквир, историјат, порекло и све друге одреднице које су недостајале у Улазном инвентару. Посебан изазов за истраживање били су инострани ордени додељени хирургу и академику Исидору Папу. Без документације, тј. повеља које обично прате ордење, о наведеним одликовањима није се знао чак ни њихов тачан назив ни земља порекла. Да су остала лишена тих основних информација, одличја би била готово неупотребљива.

Због материјала од којих су одликовања направљена (злато, сребро, разне легуре бакра и бронзе, гвожђе), незаобилазан део посла било је лечење и чишћење предмета којима је био потребан конзерваторски третман. Након тога, сва одличја су фотографисана, скенирана и са пратећим описима постављена на посебно урађени интернет сајт Збирке одликовања Архива САНУ.¹ Ова својеврсна база података, јединствена у целом српском музеолошком и архивистичком окружењу, омогућила је да Збирка одликовања Архива САНУ, после више од двадесет година, најзад изађе пред очи јавности.

Круна тимског рада била је стална изложбена поставка Збирке одликовања Архива САНУ. Поводом Дана Српске академије наука и уметности, један део најрепрезентативнијих одличја свечано је представљен новембра 2018. године. Тиме је добијен трајан изложбени простор у Палати САНУ који ће и убудуће красити раскошни ордени и рељефне илустрације на медаљама и плакетама, као најлепши примерци фалеристике. Аутори изложбе су кустос Жаклина Марковић и архивиста Борко Масалушић. На крају, али ништа мање значајно, као посебно остварење, урађен је и каталог Збирке одликовања Архива САНУ са биографијама дародаваца и текстуалним објашњењима одабраних одликовања.

Од оснивања Кабинета за медаље и почетка организованог прикупљања одликовања, усвојена је пракса да се она групишу око личности којима су и додељена. Већином су то одликовања и признања академика, јер и сама идеја формирања Збирке одликовања вођена је тежњом да се њихова одличја окупе, трајно сачувају, заштите и представе јавности. Поред тога, формиране су и две групе одликовања која су додељивана Српској академији наука и уметности и њеном Архиву. У збирци се тренутно налазе 44 групе одликовања и тај се број стално увећава.

¹ www.odlikovanja.sanu.ac.rs

Колики је значај постојања Збирке одликовања Архива САНУ можда најбоље показује пример заоставштине Милана Јовановића Батута, у чијем саставу су, поред рукописне грађе и књига, била и његова одликовања, дипломе и признања. Та грађа дуго је чувана у неодговарајућим условима у згради Српске академије наука у Бранковој, а потом и у Кнез Михаиловој улици. Одликовања су једно време, после 1953. године, била у надлежности Одељења медицинских наука, а потом, до 2018. у Библиотеци САНУ. Непописана, несређена, са видним оштећењима, Батутова одличја дуго су лутала и чекала да у САНУ добију право место и улогу. Преласком под окриље Архива САНУ и придруживањем Збирци одликовања, она су након конзервације и рестаурације сређена, пописана, каталoшки обрађена, фотографисана и изложена. Све наведено још више добија на важности када се има у виду да су одликовања Милана Јовановића Батута можда и најдрагоценији део збирке. Она потичу из последње четвртине XIX и прве половине XX века, из периода Краљевине Србије, Кнежевине Црне Горе, Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца и Краљевине Југославије. Милан Јовановић Батут одликован је многим значајним орденима и дипломама тог времена због здравственог просвећивања народа и развоја медицинске науке у Србији. Његова одличја у Збирци одликовања Архива САНУ су најстарији примерци српских одликовања, изузетно су вредна и историјски веома значајна. Са оригиналним конструкционим и хералдичким решењима, вештим уметничким композицијама, комплексном израдом од племенитих материјала, спојем историјских, државних и креативних мотива, она се сврставају у сам врх српске и светске фалеристике.

Најстарије одликовање збирке је Орден књаза Данила I трећег степена. Овај најпознатији црногорски орден, додељен је Батуту током његовог службовања у Кнежевини Црној Гори од 1880. до 1882. године.

Поред одликовања Милана Јовановића Батута, група која је исто тако посебна и веома значајна по свом пореклу, историјском контексту, ауторима орденских знакова и техници израде медаљерских радионица, су одличја пуковника Војислава Анђелковића. Као учесник Балканских ратова и Првог светског рата, пуковник Анђелковић је носилац високих војних, домаћих и страних одликовања која у оквиру Збирке одликовања Архива САНУ заузимају истакнуто место.

Најбројнију групу одликовања у збирци чине одличја додељена Српској академији наука и уметности. До сада су прикупљена 224 таква одличја. Ту спадају разне плакете и медаље, споменице, повеље, дипломе и други предмети уручени САНУ. Овде треба истаћи плакете и медаље Академије наука

Француског института, Академије наука СССР-а, Шведске академије, Националне академије САД, Индијске академије наука, Академија наука Немачке Демократске Републике и Словачке академије наука.

Посебну вредност и прави раритет у фалеристичким круговима представља Знак правих чланова Српске краљевске академије. То је прво обележје такве врсте које су носили чланови Академије. Одлуком Председништва СКА 29. јуна 1936. године усвојена је дефинитивна скица Знака, према нацрту Душана Јанковића. Знак Академије израђен је у париској фирми Артис Бертран (*Arthus Bertrand*), која је тридесетих година XX века била једна од најцењенијих радионица одликовања у Европи. Како се у Статуту одликовања и наводи, знак је установљен поводом прославе педесетогодишњице оснивања СКА. Тог дана, 24. јануара 1937. године, Знак је свечано додељен свим тадашњим „пуноважним правим члановима”. Према правилима, Знак правих чланова се носио на десној страни прса.

Највиши и најзначајнији орден који је додељен Српској академији наука и уметности је Сретењски орден I степена. Уручен је 15. фебруара 2017. године, поводом прославе 175 година постојања САНУ. Орден је установљен 26. октобра 2009. године и организован је у три реда. Аутор идејног решења ордена је академски сликар Никола Вукосављевић. Сретењски орден је четврти у важном реду одликовања Републике Србије и додељује се за нарочите заслуге за Републику Србију и њене грађане у областима јавних, привредних, културних, просветних, спортских и хуманитарних делатности.

Медаље и плакете чине највећи део Збирке одликовања Архива САНУ. Оне на посебан начин илустрју политичку и културну историју сваког друштва. Њихов значај је не само естетско-уметнички већ и културно-историјски, а далекосежан као ни један други производ примењене уметности.

Током свог вишевековног постојања, медаље су задржале своју улогу и увек су биле одраз динамике друштвеног живота. Готово сваки важнији политички догађај обележавао се медаљом. Плакете и медаље су хроника историјских збивања на малом комаду метала. Разни догађаји из живота неког народа, града, установе или појединца, остали су забележени вештом руком мајстора медаљера. Као ауторе медаља и плакета које се чувају у Збирци одликовања Архива САНУ можемо навести многе домаће и светски познате вајаре, медаљере и сликаре. Неки од њих су археолог и медаљер Михаило Валтровић (1839–1915), аутор неких од најзначајнијих српских одликовања; чешки академски вајар Јосеф Шејност (1878–1941), мајстор ниског рељефа који је оставио посебан траг на малим скулптурама и комеморативним медаљама;

чешки вајар, гравер и медаљер, члан Чешке академије наука и уметности Отакар Шпаниел (1881–1955); француски гравер и медаљер Пол-Марсел Даман (1885–1939); бугарски вајар Анастас Дудулов Богданов (1892–1971); француски вајар и медаљер Роџер Бертран Барон (1907–1994), аутор више од 500 ковница и медаља, познат по скулптурама животиња; италијански вајар, гравер и медаљер Емилио Греко (1913–1995), познат по својим монументалним бронзаним скулптурама широм света; аустријски медаљер и сликар Ханс Кутенсторфер (1911–1995), аутор серије ковница и медаља врхунског квалитета; руски вајар и медаљер Иванов Јуриј Филипович, аутор многих споменика на територији бившег СССР-а, и многи други мајстори. У саставу Збирке одликовања Архива САНУ најзаступљенија су дела познатог српског вајара Небојше Митрића (1931–1989), који је својим радовима и скулптурама обележио другу половину XX века. Његов стил, препознатљив по карактеру и техничкој обради, инспирисан мотивима националне традиције, украсио је медаље и плакете готово свих важнијих установа на простору Србије. Неки од тих репрезентативних комада мале пластике представљени су и у каталогу.

Садржај каталога подељен је на два главна дела. У првом су представљени основни подаци и кратке биографије свих дародаваца, а потом и списак свих њихових одликовања. Текстови су сложени по азбучном реду, с тим што су на првом месту наведени подаци о Архиву САНУ и о самој Академији. Други део каталога састоји се од фотографија одабраних одликовања збирке. Поређана су хронолошки по времену даривања и приказана са свим важнијим одредницама које су саопштене у њиховом опису.

Објављивањем овог каталога није нам намера да прикажемо целокупну Збирку одликовања Архива САНУ. Тај циљ постигли смо интернет сајтом Збирке. Публикацијом само једног дела најрепрезентативнијих одличја у овом каталогу желимо да скренемо пажњу широј јавности на само постојање Збирке одликовања Архива САНУ, а уједно да упутимо позив и другим академицима и свим грађанима који поседују вреднија одличја, а спремни су да их дарују, да су им врата САНУ и њеног Архива широм отворена. У Збирци одликовања Архива САНУ ти предмети имаће одговарајући стручни третман, биће обрађени, изложени јавности и на најбољи начин трајно сачувани за будуће генерације.

Сређивање Збирке одликовања, израда сајта, изложба и каталог одликовања резултат су тимског рада. Због тога имамо пријатну обавезу да изразимо захвалност онима који су нам помогли. Овај велики посао покренут је и успешно завршен захваљујући иницијативи и подршци генералног секретара

тара САНУ академика Марка Анђелковића, помоћи коју су нам пружили кустос Галерије САНУ Жаклина Марковић и колега Мирослав Јовановић. Исто тако, својим искуством и саветима помогли су нам Душанка Маричић, виши кустос Војног музеја у Београду и Марија Марић-Јеринић, виши кустос Народног музеја у Београду. Веома професионално свој део посла урадили су конзерватори Централног института за конзервацију Наташа Илић и Данијела Јовановић. Желимо да захвалимо и фотографу Владимиру Поповићу и Николи Тинтору за израду фотографија одликовања врхунског квалитета, као и програмеру Игору Јеремићу који је омогућио да сајт Збирке одликовања постане аутентична визуелна галерија.

Београд, 10. септембра 2019.

академик Василије Ђ. Крестић,
управник Архива САНУ

Борко Масалушић,
историчар–архивиста Архива САНУ

САДРЖАЈ ЗБИРКЕ ОДЛИКОВАЊА АРХИВА САНУ:

1. Одликовања Архива САНУ
2. Одликовања Српске академије наука и уметности
3. Одликовања пуковника Војислава Анђелковића
4. Одликовања Милана Јовановића Батута
5. Одликовања академика Јована Белића
6. Одликовања академика Обрена Благојевића
7. Одликовања академика Александра Деспића
8. Одликовања академика Владана Ђорђевића
9. Одликовања академика Владете Јеротића
10. Одликовања академика Видојка Јовића
11. Одликовања академика Душана Каназира
12. Одликовања дописног члана Данила Киша
13. Одликовања академика Зорана Кнежевића
14. Одликовања академика Десанке Ковачевић-Којић
15. Одликовања академика Војислава Кораћа
16. Одликовања академика Владимира Костића
17. Одликовања академика Василија Крестића
18. Одликовања дописног члана Милана Курепе
19. Одликовања академика Драгослава Маринковића
20. Одликовања академика Дејана Медаковића
21. Одликовања академика Петра Миљанића
22. Одликовања академика Косте Михаиловића
23. Одликовања генерала Томе Павловића
и Мирке Павловић
24. Одликовања академика Владимира Пантића
25. Одликовања академика Мирослава Пантића
26. Одликовања академика Исидора Папа
27. Одликовања потпуковника Марка Петреског
28. Одликовања академика Васка Попе
29. Одликовања академика Станојла Рајичића
30. Одликовања академика Драгослава Срејовића
31. Одликовања академика Борислава Стевановића
32. Одликовања академика Милице Б. Стевановић
33. Одликовања академика Димитрија Стефановића
34. Одликовања академика Никше Стипчевића
35. Одликовања академика Мирка Стојаковића
36. Одликовања академика Влада Стругара
37. Одликовања академика Гојка Суботића
38. Одликовања академика Бранка Ђопића
39. Одликовања академика Добрице Ђосића
40. Одликовања академика Николе Хајдина
41. Одликовања дописног члана Саве Халугина
42. Одликовања академика Душана Чампрага
43. Одликовања академика Радоја Чоловића
44. Одликовања академика Васе Чубриловића

АРХИВ САНУ

Архив Српске академије наука и уметности у Београду основан је 1841. године, када и Друштво српске словесности. Од самог почетка, посебна пажња поклањала се историјским изворима и архивској грађи о српском народу. Иако је сама Академија мењала име и пролазила кроз многе турбулентне периоде, прикупљање историјске грађе није прекидано. Свест о важности архивске грађе и њеном научно-историјском значају увек је била на завидном нивоу. Већ крајем XIX века Архив је имао 263 старе рукописне и штампане књиге у оквиру Старе збирке и 1397 докумената у Историјској збирци.

Архив је, као јавна установа, постао доступан свим заинтересованим научним и јавним радницима 1952. године, након пресељења из Бранкове улице број 15 у Кнез Михаилову 35. Тада је добио своје просторије, депо за смештај грађе и читаоницу. Из руку административних службеника архивска грађа је дошла под стручни надзор директора и архивских радника. Четири године касније Председништво САНУ донело је Правилник о организацији и раду Архива. Ове значајне промене омогућиле су организацију архивистичких послова и набавку савремене техничке опреме.

Основни задатак Архива САНУ је систематско прикупљање архивске грађе за историју Академије и српског народа у свим областима и подручјима где Срби живе, као и смештај, чување, сређивање и обрада, заштита, публикавање и омогућавање коришћења архивске грађе свим заинтересованим лицима. Архив САНУ, као средиште културног и научног развоја Академије, увек је давао подстицај научноистраживачком раду и помагао у обликовању културног идентитета установе.

Архив поседује четири збирке докумената: Стару, Историјску, Етнографску и Оријенталну збирку. Поред тога, Архив располаже административним архивама Друштва српске словесности (1841–1864), Српског ученог друштва (1864–1892), Српске краљевске академије (1887–1944) и фондовима два угашена института Српске академије наука: Института за изучавање књижевности (1947–1954) и Института за изучавање села (1948–1954). Ту су још и Записници седница Извршног одбора Председништва, седница Председништва, и Скупштина Академије за период од 1945. до 1998. године. У оквиру Архива је и Кабинет за дубровачке студије који се састоји од исписа архивске грађе, писама, новинских исечака, фотографија, микрофилмова и литературе о дубровачким студијама, насталих радом академика Мирослава Пантића. Посебну збирку у саставу Архива представља Кабинет за медаље који је основан 1997. године, на иницијативу тадашњег управника академика василија Крестића. До сада је сакупљено више од 1000 одликовања додељених Академији, њеном Архиву, академицима и другим истакнутим личностима српске историје.

ОДЛИКОВАЊА АРХИВА САНУ:

- K26-1 Захвалница Педагошког музеја
- K26-2 Споменица 500-годишњице Косовске битке
- K26-3 Повеља захвалности Филолошког факултета Универзитета у Београду
- K26-4 Скулптура „Минијатура Архива Србије”
- K26-5 Медаља Јован Цвијић 1865–2015.
- K26-6 Захвалница Спомен-збирке Павла Бељанског
- K26-7 Споменица на рат 1912. „Освећено Косово”

СРПСКА АКАДЕМИЈА НАУКА И УМЕТНОСТИ

САНУ је настала 7. новембра 1841. године (по старом календару), када је основано Друштво српске словесности (ДСС) са циљем да проучава српски језик и на њему шири науке. Друштво је према областима деловања било подељено на пет одсека, а од 1847. резултате свог рада објављивало је у *Гласнику*. Због јачања либералне струје у ДСС, која је била критички настројена према владајућем режиму, јануара 1864. године Друштво је суспендовано. Његов рад је настављен 29. јуна исте године оснивањем Српског ученог друштва (СУД). Оно је наставило раније започете послове на прикупљању и објављивању докумената о српској историји, географији и етнографији, и наставило да издаје *Гласник*. Чланови Друштва нису се слагали око његовог основног задатка – либерали су сматрали да би оно требало да се бави просвећивањем народа, док су конзервативци били за то да главни задатак буде научни рад. Због тога је 1886. године основана Српска краљевска академија (СКА) а СУД је постојало све до 1892. године, када је спојено са Академијом. Српска краљевска академија се састојала од четири стручне академије – уметности, природних, друштвених и филозофских наука. Под њеним кровом започела су бројна систематска и дугорочна истраживања, од којих нека трају и данас.

Након Другог светског рата званичан назив Академије је био Српска академија наука (САН). Закон о САН из 1947. године донео је извесне промене у раду Академије у односу на претходни период. Поделу на стручне академије заменила је подела на одељења, а у оквиру Академије основани су научни институти. У току 1947. и 1948. године основано је двадесет института, а следеће године формирана су још четири. Архив и Библиотека Академије

постали су отворени за јавност, а Српска православна црква поверила је Академији управљање Патријаршијско-митрополијским архивом у Сремским Карловцима. Од 1954. године новим законом о научним делатностима мења се положај Академије у систему научног рада. Институту су постали самостални, а Академија је код извесног броја института задржала статус оснивача.

Године 1960. САН је преименована у Српску академију наука и уметности (САНУ). Она је данас подељена на осам одељења: Одељење за математику, физику и гео-науке; Одељење хемијских и биолошких наука; Одељење техничких наука; Одељење медицинских наука; Одељење језика и књижевности; Одељење друштвених наука; Одељење историјских наука и Одељење ликовне и музичке уметности. Према закону о САНУ, Академија је, као установа од посебног националног значаја, највиша научна и уметничка установа у Републици Србији. Њен задатак је да развија и подстиче науку, организује и унапређује основна и примењена научна истраживања, подстиче и унапређује уметничку делатност и тиме доприноси општем добру народа и државе.

У оквиру Збирке одликовања Архива САНУ, одликовања која су додељена Академији представљају најбројнију групу.

ОДЛИКОВАЊА СРПСКЕ АКАДЕМИЈЕ НАУКА И УМЕТНОСТИ:

- K4-0 Златна медаља „Никола Пашић”
- K4-1 Спомен-медаља „Оснивач Народног музеја Јован Стерија Поповић”
- K4-2 Спомен-медаља поводом прославе аутокефалности СПЦ
- K4-3 Плакета Природњачког музеја у Београду
- K4-4 Плакета Народне библиотеке Србије
- K4-5 Медаља Музеја града Београда
- K4-6 Плакета Технолошко-металуршког факултета у Београду
- K4-7 Плакета Етнографског музеја у Београду
- K4-8 Плакета Коларчевог народног универзитета
- K4-9 Спомен-медаља Матице српске
- K4-10 Плакета Института „Михаило Пупин” у Београду
- K4-11 Плакета Медицинског факултета Универзитета у Нишу
- K4-12 Плакета Медицинског факултета Универзитета у Београду
- K4-13 Плакета „Општежитељни манастир Хиландар”
- K4-14 Плакета Филозофског факултета Универзитета у Нишу
- K4-15 Медаља Француске академије
- K4-16 Медаља Универзитета „Св. Климент Охридски” у Софији
- K4-17 Спомен-медаља Антрополошког друштва у Паризу
- K4-18 Спомен-медаља Египтолошког института
- K4-19 Спомен-медаља Матице хрватске
- K4-20 Спомен-медаља „Словенска матица”
- K4-21 Плакета Лихај универзитета 1865–1965.
- K4-22 Спомен-медаља ЈАЗУ 1866–1966.
- K4-23 Спомен-медаља Румунске академије наука
- K4-24 Спомен-плакете Загребачког универзитета

- K4-25 Спомен-медаља Ернесту Резерфорду
K4-26 Спомен-медаља и значка Академије наука СССР-а
K4-27 Плакета Филозофског факултета у Задру
K4-28 Спомен-медаља Дубровачког архива
K4-29 Медаља Италијанског енциклопедијског института
K4-30 Плакета Института биоорганике хемије Академије СССР-а
K4-31 Спомен-медаља Шведске академије наука
K4-32 Спомен-медаља Словеначке академије наука и уметности
K4-33 Медаља Народне скупштине Републике Бугарске
K4-34 Значка Соко V са посветом „Академија наука”
K4-35 Медаља Варшавског научног друштва
K4-36 Плакета Археолошког друштва Југославије
K4-37 Плакета Електротехничког института „Никола Тесла” у Београду
K4-38 Златна плакета „Југословенско друштво Никола Тесла”
K4-39 Спомен-медаља Српског археолошког друштва
K4-40 Плакета ИНЕП-а
K4-41 Кугла „Геозавод 1930–1990.”
K4-42 Медаља „Никола Тесла”
K4-43 Плакета за достигнућа у заштити и унапређивању човекове средине
K4-44 Плакета Фондације Александер фон Хумболт
K4-45 Медаља Јулијана Крижановског
K4-46 Медаља Херберта Хунгера
K4-47 Медаља „Патријарх српски Герман”
K4-48 Плакета и значка Социјалистичког савеза радног народа Србије
K4-49 Диплома Међународне астронаутске академије
K4-50 Диплома Завода за планирање развоја града Београда
K4-51 Повеља Савеза друштава конзерватора Југославије
K4-52 Повеља Јосипу Броз Титу у знак захвалности
K4-53 Диплома Републичког завода за заштиту споменика културе
K4-54 Спомен-медаља „Цер-Колубара 1914–1984”
K4-55 Плакета Медицинског факултета Универзитета у Београду
K4-56 Плакета „Народна техника Београда”
K4-57 Плакета и значка „САНУ 1841–1864–1886–1986.”
K4-58 Плакета Природно-математичког факултета Универзитета у Београду
K4-59 Плакета Института „Борис Кидрич” Винча
K4-60 Плакета Универзитета у Београду
K4-61 Медаља Регионалног завода за заштиту споменика културе Смедерево
K4-62 Плакета „ЈУФИЗ VI Београд 1990.”
K4-63 Медаља Српског геолошког друштва
K4-64 Плакета „ЈУФИЗ VII Београд ‘93.”
K4-65 Медаља „Никола Тесла 1856–1943.”
K4-66 Плакета Св. Пантелејмона
K4-67 Плакета Центра за мултидисциплинарне студије, Београд
K4-68 Плакета Вукове награде
K4-69 Плакета Института за хемију, технологију и металургију
K4-70 Плакета Пољопривредног комбината Београд ПКБ
K4-71 Плакета Етнографског музеја
K4-72 Значка „Глас ударник”
K4-73 Спомен-медаља Московског државног универзитета „М. В. Ломоносов”
K4-74 Плакета Националне академије САД
K4-75 Медаља Академије наука Француског института

- K4-76 Медаља са ликом А. А. Благонравова 1894–1975.
 K4-77 Плакета Индијске академије наука
 K4-78 Диск са погрсејем Нераиде
 K4-79 Захвалница Друштва истраживача „Владимир Мандић-Манда”
 K4-80 Диплома Оријенталног института у Сарајеву
 K4-81 Диплома Покрета горана Србије
 K4-82 Повеља Института „Михаило Пупин” у Београду
 K4-83 Захвалница Македонске академије наука и уметности
 K4-84 Повеља Центра за мултидисциплинарне студије
 K4-85 Захвалница Југословенског националног комитета ИФТоММ-а
 K4-86 Повеља Рударско-геолошког факултета Универзитета у Београду
 K4-87 Захвалница Грађевинске радне организације „Неимар”
 K4-88 Захвалница Републичког завода СР Србије
 K4-89 Повеља Завода за уџбенике и наставна средства
 K4-90 Захвалница Радничког савета Матице српске
 K4-91 Плакета „Руслан и Људмила” Пољопривредне академије СССР-а
 K4-92 Повеља Југоекспорта
 K4-93 Захвалница Завода за заштиту здравља Ниш
 K4-94 Повеља Математичког института у Београду
 K4-95 Диплома интересне заједнице, Скадарлија
 K4-96 Споразум о оснивању Вукове задужбине
 K4-97 Повеља предузећа „Научна књига”
 K4-98 Повеља ОШ „Јосип Панчић” Брибир
 K4-99 Захвалница Републичког завода за друштвено планирање
 K4-100 Повеља Филозофског факултета Универзитета у Београду
 K4-101 Награда Пословне заједнице издавача и књижара Југославије
 K4-102 Повеља за Орден Св. Саве I степена
 K4-103 Повеља Универзитета у Сарајеву
 K4-104 Повеља Друштва конзерватора Србије
 K4-105 Награда поводом 36. сајма књига
 K4-106 Повеља Савеза инжењера и техничара шумарства и индустрије за прераду дрвета
 K4-107 Повеља Техничарске дружине, Савеза инжењера и техничара Србије
 K4-108 Захвалница Биолошког факултета Универзитета у Београду
 K4-109 Повеља Електродистрибуције Београд
 K4-110 Диплома Савеза друштава „Ром”
 K4-111 Захвалница СО Горњи Милановац
 K4-112 Диплома Народног музеја у Београду
 K4-113 Захвалница Средње стручне школе „Милутин Миланковић”
 K4-114 Повеља Удружења оториноларинголога
 K4-115 Повеља Савеза проналазача и аутора техничких унапређења, Београд
 K4-116 Захвалница Биолошког факултета Универзитета у Београду
 K4-117 Захвалница Завода за рехабилитацију „Мирослав Зотовић”
 K4-118 Повеља Техничког факултета у Чачку
 K4-119 Захвалница Прве балканске конференције о имунологији
 K4-120 Признање Природњачког музеја у Београду
 K4-121 Признање Удружења економских пропагандиста Србије
 K4-122 Захвалница Народне библиотеке „Радосав Љумовић”
 K4-123 Повеља Природно-математичког факултета Универзитета у Крагујевцу
 K4-124 Повеља Института за физику у Београду
 K4-125 Диплома Народне библиотеке „Вук Караџић” у Крагујевцу
 K4-126 Захвалница Гимназије у Бањалуци

- K4-127 Повеља захвалности Југословенског аеро-клуба „Наша крила”
K4-128 Златна плакета Инвестбанке Београд
K4-129 Спомен-плакета краљ Петар I Карађорђевић
K4-130 Плакета САНУ
K4-131 Плакета Универзитета Македонија, Солун
K4-132 Фигура Српског хемијског друштва
K4-133 Плакета Института за биолошка истраживања „Синиша Станковић”
K4-134 Велика златна плакета Универзитета уметности у Београду
K4-135 Повеља Етнографског института
K4-136 Признање Удружења економских пропагандиста Србије
K4-137 Плакета са ликом Јакова Игњатовића
K4-138 Плакета центра за стрна жита, Крагујевац
K4-139 Златна медаља Савезног завода за мере и драгоцене метале
K4-140 Златна диплома Биолошког факултета Универзитета у Београду
K4-141 Награда за Зборник радова „Манастир Хиландар”
K4-142 Захвалница поводом X Симпозијума Енергетска електроника
K4-143 Захвалница Друштва за неговање традиција и развој Сремских Карловаца
K4-144 Захвалница Музичке школе „Мокравац” Београд
K4-145 Захвалница Музеја примењене уметности у Београду
K4-146 Захвалница манастира Рождества Пресвете Богородице на Цетињу
K4-147 Повеља Савезног завода за интелектуалну својину
K4-148 Повеља Универзитетске библиотеке „Светозар Марковић”
K4-149 Захвалница III Југословенске конференције о синтеровању
K4-150 Рељефна плакета Етнографског музеја
K4-151 Захвалница манастира Подмајине-Подострог
K4-152 Грб општине Вишеград
K4-153 Повеља Српске књижевне задруге
K4-154 Захвалница Храма Светог великомученика Георгија
K4-155 Плакета Електронског факултета Универзитета у Нишу
K4-156 Захвалница Основне школе „Јован Цвијић”
K4-157 Плакета Војне академије Београд
K4-158 Захвалница Музеја Николе Тесле
K4-160 Повеља Техничког факултета Чачак
K4-161 Златна плакета КБЦ „Бежанијска коса”
K4-162 Велика повеља Друштва ЕТРАН
K4-163 Сведочанство Југословенског удружења за испитивање материјала
K4-164 Плакета „Јубиларна награда Привредне коморе Србије”
K4-164a Плакета Института „Михаило Пупин”
K4-165 Плакета ИНЕП-а
K4-166 Захвалница Међународног института за науку о синтеровању
K4-167 Признање Природно-математичког факултета Универзитета у Београду
K4-168 Честитка Норвешке академије наука
K4-169 Честитка Белгијске краљевске медицинске академије
K4-170 Плакета Словачке академије наука
K4-171 Плакета Академије наука Немачке Демократске Републике
K4-172 Велика плакета Универзитета у Београду
K4-173 Спомен-медаља „Д. И. Менделеев 1834–1907”
K4-174 Повеља Савеза инжењера Србије
K4-175 Захвалница Спомен-библиотеке „Иво Андрић” у Вишеграду

- K4-176 Златна плакета Академије наука и уметности Републике Српске
 K4-177 Повеља Института за физику у Београду
 K4-178 Повеља Државног универзитета у Новом Пазару
 K4-179 Повеља Факултета техничких наука у Новом Саду
 K4-180 Захвалница Клинике за очне болести „Проф. др Ђорђе Нешић”
 K4-181 Диплома Савеза филателиста Србије
 K4-182 Сведочанство Српског керамичког друштва
 K4-183 Захвалница Музеја науке и технике
 K4-184 Захвалница Српске научне телевизије
 K4-185 Златник „Универзитет у Нишу”
 K4-186 Плакета Института за кукуруз „Земун Поље”
 K4-187 Медаља Румунске академије наука
 K4-188 Повеља за покровитељство Студентске конференције универзитета Србије
 K4-189 Плакета Шангајског института за медицинске супстанце
 K4-190 Велика повеља поводом 60. конференције ЕТРАН-а
 K4-191 Сребрна фигура „Јерусалимски голуб мира”
 K4-192 Плакета Француске академије наука
 K4-193 Писмо Роберта Бојла
 K4-194 Сретењски орден I степена
 K4-195 Повеља Института за биолошка истраживања „Синиша Станковић”
 K4-196 Златна повеља Удружења „Милутин Миланковић”
 K4-197 Захвалница Седмог међународног сабора духовне поезије
 K4-198 Сребрњак Македонске академије наука и уметности
 K4-199 Плакета Савеза економиста Србије
 K4-200 Повеља Института за медицинска истраживања
 K4-201 Плакета Правног факултета Универзитета у Београду
 K4-202 Златна плакета Друштва колопроктолога Југославије
 K4-203 Захвалница Етнографског института САНУ
 K4-204 Захвалница Музеја наивне и маргиналне уметности
 K4-205 Захвалница Академије наука и умјетности Републике Српске
 K4-206 Захвалница Факултета примењених уметности, Београд
 K4-207 Златна Плакета „ИТ”
 K4-208 Плакета Института за нуклеарне науке „Винча”
 K4-209 Спомен-медаља Јозефа Добровског
 K4-210 Медаља Пољске академије наука са ликом Николе Коперника
 K4-211 Јубиларна медаља Карловог универзитета у Прагу
 K4-212 Значка правих чланова Српске краљевске академије
 K4-213 Диплома Универзитета Коменски у Братислави
 K4-214 „Спомен клинац” Савеза ратних добровољаца Краљевине Југославије
 K4-215 Повеља Академије наука и умјетности Републике Српске
 K4-216 Специјално признање 63. Међународног београдског сајма књига
 K4-217 Захвалница Српског филозофског друштва
 K4-218 Медаља Друштва математичара Србије
 K4-219 Плакета САНУ
 K4-220 Значка САНУ
 K4-221 Значка САНУ
 K4-222 Плакета Народне скупштине Републике Српске
 K4-223 Белоруски уметнички рељеф у дрвету
 K4-224 Приказ четвртог кинеског научног сателита у свемиру

ВОЈИСЛАВ И. АНЂЕЛКОВИЋ

Пешадијски пуковник Војислав И. Анђелковић рођен је у Пожаревцу 23. септембра 1880. године. Био је официр војске Краљевине Србије и Краљевине Срба Хрвата и Словенаца. Учествовао је у Балканским ратовима и у Првом светском рату. Основну школу и шест разреда гимназије завршио је у родном месту, а потом и Војну академију 1899. године.

Војничка каријера пуковника Војислава Анђелковића обележена је одговорним службама и истакнутим ратним делима. Одмах после завршене Војне академије постављен је за водника у Седмом пешадијском пуку. Након тога, био је ађутант мајору Стевану Хаџићу, команданту Деветог пешадијског пука у Пожаревцу, каснијем министру војске и морнарице. Када је произведен у чин поручника постављен је за командира чете Другог пешадијског пука у Нишу. Припадао је групи официра који су обучавали генерације оних војника који су током ратова свом пуку изборили назив „Гвоздени”. Боравио је у Француској током 1910. године као члан комисије за пријем купљеног оружја и муниције. Радио је као војни иследник и био на служби у Министарству војном.

Учествовао је у Балканским ратовима са чином капетана I класе. Током Првог светског рата борио се у многим биткама. Истакао се као командант батаљона у борбама на Мачковом камену и у заштитници приликом повлачења пред Колубарску офанзиву 1914. године. При повлачењу српске војске преко албанских планина, успешно је превео свој батаљон од 600 војника и целу комору са муницијом. Био је то батаљон са најмање губитака који је прешао Албанију. Након опоравка на Крфу, заједно са другим официрима послат је у Русију, где је 1916. године постављен за команданта батаљона Прве српске добровољачке дивизије. Учествовао је у борбама у Добруци. Истакао се у биткама код Кокарце и Кара Синана. Заједно са остацима ове јединице дочекао је крај рата у Русији, одакле се у Србију вратио крајем 1918. године.

После Великог рата био је командант пука у Новом Саду, деловођа и предавач Војне академије, а потом и шеф кабинета министра војске и морнарице. Пензионисан је на лични захтев 1927. године. Преминуо је 23. маја 1979. године у Београду.

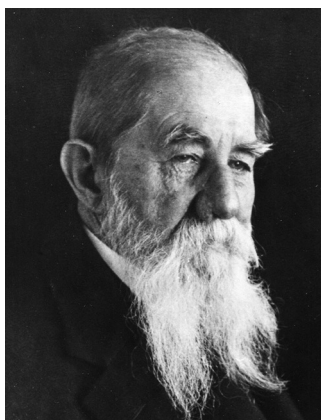
За своје војне заслуге пуковник Војислав Анђелковић одликован је бројним домаћим и страним одликовањима, изузетно вредним и историјски веома значајним. Аутентичне технике израде познатих европских медаљерских радионица, рељефне илустрације, национални мотиви и државна обележја

приказана на одликовањима пуковника Анђелковића сврставају ове примерке примењене уметности у сами врх српске и светске фалеристике. Нажалост, повеље и пратећа документација која иду уз одликовања, сплетом околности нису сачувана. И поред тога, одличја пуковника Војислава Анђелковића, која су Архиву САНУ поклонили његови потомци, браћа Стефан и Илија Лукачевић, спадају у групу највреднијих предмета Збирке одликовања Архива САНУ.

ОДЛИКОВАЊА ПУКОВНИКА ВОЈИСЛАВА АНЂЕЛКОВИЋА:

- K45-1 Орден Таковског крста V степена
- K45-2 Медаља за војничке врлине
- K45-3 Медаља за војничке врлине
- K45-4 Медаља за успомену избора краља Петра I (1804–1903)
- K45-5 Споменица на рат 1912.
- K45-6 Споменица на рат 1913.
- K45-7 Сребрна медаља за храброст „Милош Обилић”
- K45-8 Златна медаља за храброст „Милош Обилић”
- K45-9 Златна медаља за храброст „Милош Обилић”
- K45-10 Орден Карађорђеве звезде IV степена
- K45-11 Орден Карађорђеве звезде са мачевима IV степена
- K45-12 Крст Светог Ђорђа III степена
- K45-13 Орден Светог Владимира са мачевима IV степена
- K45-14 Француски ратни крст 1914–1916. II степена
- K45-15 Грчки ратни крст III степена
- K45-16 Орден обновљене Пољске III степена
- K45-17 Споменица „Пољска војна конфедерација”
- K45-18 Чехословачки орден Белог лава III степена
- K45-19 Чехословачки ратни крст
- K45-20 Албанска споменица
- K45-21 Споменица рата за ослобођење и уједињење 1914–1918.
- K45-22 Орден румунске круне са мачевима
- K45-23 Румунски комеморативни ратни крст 1916–1918.
- K45-24 Орден Светог Саве IV степена
- K45-25 Орден Белог орла IV степена
- K45-26 Споменица преноса Његошевих моштију на Ловћен
- K45-27 Орден Југословенске круне IV степена
- K45-28 Панамска медаља солидарности 1917–1918.
- K45-29 Официрски опасач
- K45-30 Грана одликовања

МИЛАН ЈОВАНОВИЋ БАТУТ

Лекар и универзитетски професор, оснивач Медицинског факултета, др Милан Јовановић Батут рођен је 10. октобра 1847. године у Сремским Карловцима. Гимназију је учио у Панчеву и Сремским Карловцима, а матурирао је 1865. године у Осијеку. Студије медицине завршио је у Бечу, где су му професори били славна имена бечке и европске медицине.

Већ на самом почетку лекарске праксе у Сомбору дошле су до изражаја његове склоности према писаној речи и здравствено-просветном раду, када је покренуо лист за лекарску поуку народу „Здравље”. Био је то први лист са хигијенско-просветним садржајем на словенском југу. У периоду од 1880. до 1882. године на позив црногорске владе био је начелник Санитетског одељења тамошњег Министарства унутрашњих дела и главни лекар Цетињске болнице. Залагањем др Владана Ђорђевића добио је државну стипендију за усавршавање у иностранству. Неколико година радио је на водећим медицинским установама Европе тога времена, у Минхену, Берлину, Паризу и Лондону. Посебно је проучавао проблеме хигијене и бактериологије. Након специјализације позван је да оснује Катедру за бактериологију на Карловом универзитету у Прагу. Међутим, ову ласкаву понуду одбио је и прихватио место редовног професора на Катедри хигијене и судске медицине на Великој школи у Београду. Предавао је студентима дуги низ година и изградио велики ауторитет као научник и професор. Посебно признање за његов рад био је избор за ректора Велике школе.

Једна од највећих заслуга професора Батута била је оснивање Медицинског факултета у Београду. Иако није имао довољну подршку својих колега лекара, професор Јовановић је био истрајан у својим идејама и након вишедеценијске борбе Медицински факултет је основан 1919. године, а Милан Јовановић Батут је постао први декан и професор хигијене на новооснованом факултету.

Поред наставне и научне делатности, професор Батут био је веома активан друштвени радник. Између осталог, био је председник Српског лекарског друштва, Југословенског лекарског друштва, Друштва за чување народног здравља, вишегодишњи члан и председник Главног санитетског савета. На његову иницијативу основано је Министарство народног здравља после Првог светског рата. Такође, био је један од оснивача Српске књижевне задруге. Сарађивао је са Матицом српском, *Српским књижевним гласником* и био један од првих и најугледнијих сарадника *Политике*.

Здравствено просвећивање народа било је најзначајније животно дело др Милана Јовановића Батута. Та идеја провлачила се кроз читав његов радни век. Објавио је неколико стотина чланака, на десетине брошура и књига. У својим делима истицао је значај породичних вредности, које представљају главни разлог националне пропасти или препорода. Према Батуту, породица је темељ снаге и духа народа, раскрсница свих путева и првенствени извор добра и зла у људском друштву.

Професор Милан Јовановић Батут је својим вишедеценијским научним и друштвеним радом оставио неизбрисив траг у историји српског народа. Његова одликовања представљају најстарију и историјски веома значајну групу у оквиру Збирке одликовања Архива САНУ.

Преминуо је у Београду 11. септембра 1940. године.

ОДЛИКОВАЊА МИЛАНА ЈОВАНОВИЋА БАТУТА

- K1-1 Орден књаза Данила I, III степена
- K1-2 Споменица 40-годишњице Светоандрејске скупштине
- K1-3 Споменица на рат 1912. „Освећено Косово”
- K1-4 Споменица на рат 1913.
- K1-5 Орден Српског друштва Црвеног крста
- K1-6 Сребрна медаља Српског друштва Црвеног крста
- K1-7 Крст милосрђа
- K1-8 Орден Југословенске круне II степена
- K1-9 Орден Светог Саве I степена
- K1-10 Орден Светог Саве II степена
- K1-11 Орден Светог Саве III степена
- K1-12 Орден Белог орла III степена
- K1-13 Орден Белог орла IV степена
- K1-14 Орден Белог орла V степена
- K1-15 Чехословачки орден Белог лава III степена
- K1-16 Национални орден Легије части IV степена
- K1-17 Диплома доктора медицинских наука Универзитета у Бечу
- K1-18 Диплома Лекарског друштва Краљевина Хрватске и Славоније
- K1-19 Диплома Академског певачког друштва „Обилић”
- K1-20 Диплома Државног здравственог друштва Угарске
- K1-21 Повеља Српског пољопривредног друштва
- K1-22 Диплома Удружења југословенских медицинара у Београду
- K1-23 Повеља почасног грађанина Сремске Митровице
- K1-24 Повеља почасног доктора медицине Београдског универзитета
- K1-25 Дупликат дипломе Бечког универзитета из 1878.
- K1-26 Диплома Српског лекарског друштва
- K1-27 Диплома Југословенског лекарског друштва
- K1-28 Диплома Загребачког универзитета
- K1-29 Диплома почасног доктора наука Каролиншког универзитета
- K1-30 Диплома Словенског лекарског друштва

ЈОВАН БЕЛИЋ

Академик, професор Пољопривредног факултета у Београду, инжењер агрономије Јован Белић рођен је 23. новембра 1909. године у Ваљеву, у официрској породици. Три разреда основне школе свршио је у Француској, а четврти разред у Новом Саду 1919. године. Прва два разреда гимназије учио је у Новом Саду, а остале у III београдској мушкој гимназији, где је положио и испит зрелости 1928. године. Студирао је Пољопривредно-шумарски факултет и 1932. године дипломирао на Пољопривредном одсеку. Након одслужења војног рока изабран је за асистента на Пољопривредном факултету у Београду. Током 1936. године био је на тромесечном стручном усавршавању у Зоотехничком институту Лајпцишког универзитета, где је специјализирао овчарство и науку о вуни. Докторску дисертацију под насловом „Шумадинка, њено порекло и особине” одбранио је јуна 1937. године. Потом је уследила специјализација у Зоотехничком институту Берлинског универзитета, ради изучавања Посебног сточарства. За доцента на Пољопривредном факултету Београдског Универзитета изабран је 1940. године, 1947. за ванредног професора, а за редовног 1954. године. Свој радни век провео је на Пољопривредном факултету као професор, члан свих факултетских органа управљања, шеф Катедре за сточарство, продекан и декан.

За дописног члана Српске академије наука и уметности изабран је 1958, а за редовног 1965. године. Био је секретар Одељења за природно-математичке науке, а од 1985. године до смрти члан Председништва САНУ. Својим преданим радом и постигнутим резултатима потврдио се у научним круговима избором за члана Француске пољопривредне академије. Аутор је преко 120 научних радова из области зоотехнике. Као искусни научник и светски признат стручњак из области зоотехнике добитник је бројних награда и признања. Преминуо је 6. октобра 1997. године у Београду.

ОДЛИКОВАЊА АКАДЕМИКА ЈОВАНА БЕЛИЋА:

- K11-1 Повеља Српског пољопривредног друштва
- K11-2 Признање поводом прославе 20-годишњице ослобођења Пирота
- K11-3 Орден рада са црвеном заставом
- K11-4 Плакета Седмојулске награде
- K11-5 Повеља Савеза пољопривредних инжењера и техничара Југославије
- K11-6 Повеља Савеза инжењера и техничара Србије
- K11-7 Плакета Пољопривредног факултета у Загребу
- K11-8 Похвалница Савеза студената Пољопривредног факултета
- K11-9 Плакета Института за сточарство у Новом Саду
- K11-10 Плакета Пољопривредног факултета Универзитета у Београду

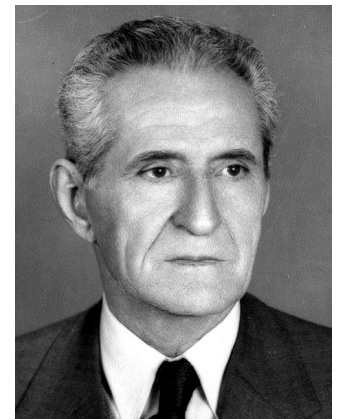

- K11-11 Значка САНУ
- K11-12 Плакета III скупа свињогојаца Југославије
- K11-13 Похвала Савеза студената Пољопривредног факултета, Београд
- K11-14 Повеља Европског удружења одгајивача расних говеда
- K11-15 Медаља и значка Немачког пољопривредног друштва
- K11-16 Међународна награда за допринос развоју зоотехнике
- K11-17 Плакета Сточарско-ветеринарског центра у Великој Плани
- K11-18 Повеља Управног одбора Европске федерације одгајивача сименталске расе
- K11-19 Аустроугарска круна из 1894.
- K11-20 Повеља Савеза пољопривредних инжењера и техничара Југославије
- K11-21 Плакета Агрокомбината у Суботици
- K11-22 Почасна диплома Одбора Европског удружења одгајивача сименталских раса
- K11-23 Медаља Међународног пољопривредног сајма у Паризу
- K11-24 Повеља Друштва пољопривредних инжењера и техничара Суботице
- K11-25 Диплома Међународног каракул симпозијума
- K11-26 Захвалница регионалне смотре приплодних крава, Пожаревац
- K11-27 Плакета и значка САНУ 1841–1864–1886–1986.
- K11-28 Захвалница поводом прославе 40 година рада „Научне књиге”
- K11-29 Плакета и медаља Европског удружења узгајивача сименталских раса
- K11-30 Почасна диплома Светског удружења узгајивача сименталских раса
- K11-31 Захвалница Завода за пољопривреду Пирот
- K11-32 Значка Радне заједнице аустријских узгајивача сименталских раса
- K11-33 Медаља Савезне Републике Доње Аустрије

ОБРЕН БЛАГОЈЕВИЋ

Академик, правник и економиста Обрен Благојевић рођен је у Дулуту, у Минесоти 14. новембра 1912. године. У време Балканских ратова породица му се вратила из САД у Пиву, где је завршио основну школу. Гимназију је завршио у Никшићу са одличним успехом. Током студија на Правном факултету у Београду истакао се својим научним радовима, добио је награде и признања, а своје студије је крунисао одличним успехом. Дипломирао је 1935. године. Након положеног испита на докторском курсу из економско-финансијске групе наука на Правном факултету, добио је стипендију Француске владе. Студије је наставио у Паризу, где је радио на припреми докторске тезе. По повратку у Београд, одбранио је докторску дисертацију „Социолошко објашњење и актуелни значај фуријеризма” 1940. године.

Све време Другог светског рата провео је као члан Народноослободилачког покрета. Обављао је разне партијске дужности, а пред крај рата

био је постављен за повереника за финансије на острву Вис. Руководио је пословима око замене новца. После ослобођења обављао је дужност помоћника савезног министра за финансије, био је гувернер Народне банке ФНРЈ и имао је значајан утицај у изградњи финансијског, банкарског и буџетског система. Заступао је Југославију на годишњим скупштинама Међународне банке за обнову и развој и Међународног монетарног фонда у Лондону 1947. године и Вашингтону 1948. године. После покретања наставе на Универзитету изабран је за хонорарног наставника на Правном факултету за предмет Финансијски систем ФНРЈ. Крајем 1948. године осуђен је на затворску казну због оптужбе за сарадњу са Информбироом.

После изласка из затвора 1956. године, радио је у Институту за економику пољопривреде у Београду као научни саветник и начелник за аграрне односе и економску политику у пољопривреди. Због здравствених разлога 1965. године је пензионисан. Неколико година касније наставио је да се бави педагошким радом као редовни професор на Правно-економском факултету у Нишу. После раздвајања Економског и Правног факултета прешао је на новоосновани Економски факултет и постао шеф Катедре опште економије и директор Института за економска истраживања.

За дописног члана САНУ изабран је 1974, а за редовног 1981. године. После избора за дописног члана Обрен Благојевић укључио се у рад Академије, њених одбора и других тела, а посебно Одељења друштвених наука, где је једно време био заменик секретара. Члан Црногорске академије наука и уметности постао је 1991. године. Носилац је бројних војних и цивилних одликовања, друштвених и научних награда и признања. Преминуо је у Београду 30. новембра 2001. године.

ОДЛИКОВАЊА АКАДЕМИКА ОБРЕНА БЛАГОЈЕВИЋА:

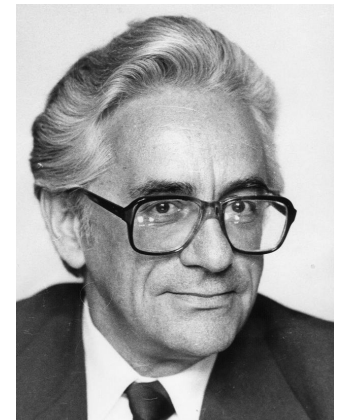
- K7-1 Диплома Правног факултета Универзитета у Београду
- K7-2 Партизанска споменица 1941.
- K7-3 Орден за храброст
- K7-4 Орден братства и јединства са златним венцем
- K7-5 Орден заслуге за народ са сребрним зрацима
- K7-6 Плакета поводом 25-годишњице I заседања ЗАВНО Црне Горе и Босне
- K7-7 Плакета у част ослобођења Ниша 1944–1971.
- K7-8 Плакета Тринаестојулске награде 1972.
- K7-9 Захвалница Економског факултета Универзитета у Нишу
- K7-10 Похвалница Савеза социјалистичке омладине Србије
- K7-11 Спомен–захвалница Универзитетске библиотеке у Београду

- K7-12 Захвалница Координационе конференције ССО Економског факултета у Нишу
- K7-13 Захвалница Координационе конференције ССО Економског факултета у Нишу
- K7-14 Признање Историјског института СР Црне Горе
- K7-15 Повеља Економског факултета Универзитета у Нишу
- K7-16 Награда „4. август”
- K7-17 Повеља Српске академије наука и уметности
- K7-18 Повеља Економског факултета Универзитета у Нишу
- K7-19 Повеља Географског института САНУ „Јован Цвијић”
- K7-20 Повеља Црногорске академије наука и умјетности
- K7-21 Повеља Удружења Дурмитораца Београд
- K7-22 Еко-награда националних паркова Црне Горе
- K7-23 Повеља Етнографског института

АЛЕКСАНДАР ДЕСПИЋ

Академик и председник САНУ, хемичар и технолог, редовни професор Београдског универзитета, научник међународног угледа Александар Деспић рођен је 6. јануара 1927. године у Београду. Основну школу и гимназију завршио је у Београду, а потом и студије на Технолошком факултету, где је и дипломирао 1951. године. Магистарску тезу одбранио је 1954, а докторску дисертацију 1955. године на *Imperial College of Science and Technology* у Лондону.

Највећи део свог радног века провео је на Технолошко-металуршком факултету у Београду, на Катедри за физичку хемију и електрохемију, у свим звањима, од асистента до редовног професора. Од 1957. до 1959. године радио је као старији научни сарадник на *Pensilvania University* у Филадельфији. Учествовао је на научним скуповима и држао предавања по позиву Чехословачке академије наука, Академије наука СССР-а, Бугарске академије наука, Америчког електрохемијског друштва, а на позив Удружења британских универзитета обишао је пет универзитета у Енглеској и одржао предавања о свом раду. Међународна научна сарадња коју је остварио Александар Деспић значајна је и као лична афирмација и као афирмација српске науке у свету. Резултати његовог научног рада, приказани у бројним водећим иностраним и домаћим часописима, значајни су не само у теоријском смислу већ имају и велику важност у практичној примени. Деспићева техничка ре-

шења у области инжењерске електрохемије садржана су у 27 патената, међу којима су четири заштићена у САД, а један у Великој Британији.

Као изузетан научник и предавач, признат и прихваћен у светским научним круговима, биран је у чланство иностраних академија и научних друштава. Осим тога, својим идејама, иницијативама и посвећеношћу оставио је неизбрисив траг у раду бројних установа. Између осталог, био је председник и почасни председник Српског хемијског друштва и Уније хемијских друштава Југославије, осивач и управник Музеја науке и технике, директор Галерије науке и технике, члан Научног савета Републике Србије и научни саветник Центра за електрохемију ИХТМ.

У Српској академији наука и уметности за дописног члана изабран је 1965, а за редовног 1974. године, када је у 47. години живота постао најмлађи редовни члан САНУ. Дуги низ година обављао је одговорне послове као потпредседник Академије. Животно дело академика Александра Деспића заокружено је избором за председника Српске академије наука и уметности, на чијем челу је био у периоду од 1994. до 1998. године. Добитник је бројних друштвено-научних признања и награда. Остао је посвећен науци и својим идејама до последњег дана. Преминуо је 7. априла 2005. године у Београду.

ОДЛИКОВАЊА АКАДЕМИКА АЛЕКСАНДРА ДЕСПИЋА:

- K10-1 Спомен-плакета града Београда 1944–1974.
- K10-2 Захвалница Српског хемијског друштва
- K10-3 Диплома Југословенског састанка студената чисте и примењене хемије
- K10-4 Јубиларна медаља Немачке природњачке академије Леополдине
- K10-5 Плакета Српског хемијског друштва
- K10-6 Повеља Центра за мултидисциплинарне студије
- K10-7 Орден рада са црвеном заставом
- K10-8 Боравишна дозвола Светогорске лавре
- K10-9 Плакета хемијске индустрије Жупа, Крушевац
- K10-10 Повеља X југословенског симпозијума о електрохемији
- K10-11 Спомен-медаља Словеначке академије наука и уметности
- K10-12 Медаља Српског хемијског друштва
- K10-13 Плакета „Дан младости”
- K10-14 Повеља Седмојулске награде
- K10-15 Захвалница за еколошки допринос
- K10-16 Захвалница Народног фонда
- K10-17 Диплома и награда Савеза проналазача и аутора техничких унапређења Београда
- K10-18 Диплома Другог светског конгреса „Алуминијум 2000” у Фиренци
- K10-19 Повеља Електродистрибуције Београд
- K10-20 Повеља Српско-корејског друштва
- K10-21 Повеља Друштва инжењера и техничара Југославије
- K10-22 Јубиларни сребрњак Хемијске индустрије Жупа, Крушевац
- K10-23 Златна плакета Савеза инжењера и техничара Југославије

- K10-24 Диплома Природњачког музеја у Београду
 K10-25 Повеља Друштва физикохемичара Србије
 K10-26 Повеља Института за хемијске изворе струје
 K10-27 Боравишна дозвола Светогорске лавре у Кареји
 K10-28 Споменица Свете српске царске лавре манастира Хиландар
 K10-29 Сребрњак Архитектонског факултета Универзитета у Београду
 K10-30 Плакета Института за хемију, технологију и металургију, Београд
 K10-31 Повеља Међународног биографског центра Кембриџ
 K10-32 Повеља поводом 20 година развоја и коришћења соларне енергије
 K10-33 Јубиларна медаља Српског хемијског друштва
 K10-34 Повеља Етнографског института
 K10-35 Повеља Републичког хидрометеоролошког завода Србије
 K10-36 Плакета Института „Руђер Бошковић“
 K10-37 Плакета Коларчевог народног универзитета
 K10-38 Плакета Више атестационе комисије СССР-а
 K10-39 Плакета и значка Центра за мултидисциплинарне студије
 K10-40 Плакета Америчког биографског института
 K10-41 Признање Месне заједнице „Моше Пијаде“ општине Стари Град
 K10-42 Плакета Технолошко-металуршког факултета у Београду
 K10-43 Диплома „Златни знак завода“
 K10-44 Награда „Браћа Карић“
 K10-45 Повеља Југословенске организације за стандардизацију и квалитет
 K10-46 Диплома Технолошког факултета у Београду
 K10-47 Похвалница Културно-уметничког друштва „Бранко Крсмановић“
 K10-48 Диплома Културно-уметничког друштва „Бранко Крсмановић“
 K10-49 Диплома Империјалног колеџа науке и технологије у Лондону
 K10-50 Октобарска награда Београда
 K10-51 Повеља Српског хемијског друштва
 K10-52 Диплома Словеначке академије наука и уметности
 K10-53 Захвалница Института за нуклеарне науке „Борис Кидрич“
 K10-54 Грамата Савеза научних радника Бугарске
 K10-55 Златна диплома Технолошко-металуршког факултета, Београд
 K10-56 Повеља Српске академије наука и уметности
 K10-57 Исправа ЈАЗУ поводом избора за дописног члана
 K10-58 Диплома Европске академије наука и уметности
 K10-59 Грамата патријарха Германа

ВЛАДАН ЂОРЂЕВИЋ

Академик, машински инжењер, професор Београдског универзитета Владан Ђорђевић рођен је 7. октобра 1938. године у Крушевцу, где је завршио основну школу и гимназију. Дипломирао је на Машинском факултету у Београду 1961. године на Групи за хидроенергетику. Постдипломске студије завршио је на Природно-математичком факултету у Београду, на Групи за механику, где је 1966. године одбранио и докторску дисертацију „Лиминарни гранични слој на танким обртним телима”.

Специјализацију је завршио у Институту за примењену математику и механику Универзитета „Алберт-Лудвиг” у Фрајбургу као Хумболтов стипендиста. Професорску каријеру почео је на Машинском факултету у Београду на Катедри за механику флуида 1962. године. Прошао је сва наставничка звања до избора за редовног професора 1981. године. Научна област рада професора Владана Ђорђевића је механика флуида, а посебно је истраживао теорије граничног слоја, струјања ротирајућих и нехомогених течности и теорију таласних кретања флуида. Учествовао је на многим југословенским конгресима теоријске и примењене механике, као и на конгресима Међународног друштва за примењену математику и механику у Прагу, Манхајму, Гетингену, Копенхагену, Бриселу, Берлину, Хамбургу, Регенсбургу, Сиетлу, Марсељу итд. Као гостујући професор предавао је на Универзитету Јужна Каролина у Лос Анђелесу, на Факултету за ваздухопловство.

На Машинском факултету у Београду, поред редовних обавеза, био је и продекан за наставу, шеф Катедре за механику и председник многих комисија. Активно је радио у Одељењу за механику Математичког института Србије. Сарађивао је са Војно-техничким институтом у Београду. Осим тога, био је генерални секретар и председник Југословенског друштва за механику, председник Друштва за механику Србије, члан Европске уније за механику, Међународног друштва за примењену математику и механику, Америчког метеоролошког друштва, члан Академије инжењерских наука Србије и Српске академије нелинеарних наука.

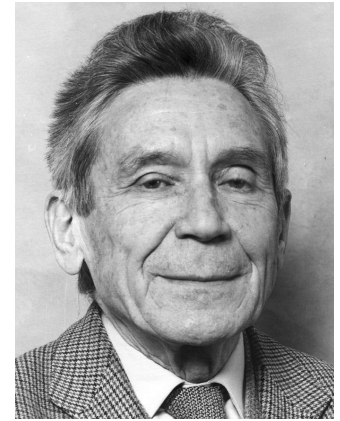
За дописног члана Одељења техничких наука Српске академије наука и уметности изабран је 1985, а за редовног 1997. године. Поред активности у одборима Академије, научним скуповима и конференцијама, био је и члан Председништва САНУ током 2008. и 2009. године. За свој научни рад добитник је више значајних признања. Збирци одликовања Архива САНУ академик Владан Ђорђевић поклонио је Плакету града Крушевца.

ВЛАДЕТА ЈЕРОТИЋ

Академик, лекар, неуропсихијатар и психотерапеут, професор и књижевник Владета Јеротић рођен је као син јединац у чиновничкој породици у Београду, 2. августа 1924. године. Након завршене основне школе уписао је Другу мушку гимназију, где је најрадије слушао предавања из историје и теологије. Љубав према вредностима православља и патриотизма, утемељена у породици, надograђивана кроз школовање и књижевност којом је богатио свој младалачки дух, код Јеротића се задржала до краја живота. Школовање је наставио на Медицинском факултету у Београду. Специјализирао је неуропсихијатрију 1957, а потом у Швајцарској, Немачкој и Француској психотерапију 1958–1961. године.

Своје прво запослење пронашао је на Универзитетској нервној клиници у Београду, где је радио као асистент до 1963. године. Тада прелази у болницу „Др Драгиша Мишовић”, на прво психотерапеутско одељење основано у Југославији, код примаријуса др Владислава Клајна. Радећи на развоју психотерапије у Србији, готово 20 година био је начелник Психотерапеутског одељења. Ту је стекао велико искуство у раду са пацијентима и постао примаријус. Интересовање које је прелазило оквири медицине и хранило истраживачки дух, Јеротића је одвело из психијатрије и психотерапије у културну антропологију. Тако од 1985. године предаје на Теолошком православном факултету у Београду. Бирајући између рада у болници и оснивања Катедре за пастирску (пасторалну) психологију и медицину, определио се за факултет. Напушта болницу и у потпуности се посвећује педагошком раду. Његова интересовања за области религије, психотерапије, социологије, социјалне психијатрије, филозофије и психијатрије изнедрила су преко 70 књига и неколико стотина научних чланака. Поред бројне публицистичке делатности, одржао је читав низ предавања широм Југославије и Србије. Дубина и ширина мисли професора Јеротића најбоље се може сагледати у том обиму и оквиру јавних наступа у којима је као духовни светионик указивао на пут и просвећивао своје слушаоце ширећи идеје толеранције, разумевања, љубави и образовања на темељима моралних начела.

За дописног члана Српске академије наука и уметности изабран је 1994, а за редовног 2000. године. Био је члан Удружења књижевника Србије и редовни члан Академије медицинских наука. Добитник је бројних признања и награда за свој научни рад и друштвени допринос. Преминуо је у својој 94. години, 4. септембра 2018. у Београду.

ОДЛИКОВАЊА АКАДЕМИКА ВЛАДЕТЕ ЈЕРОТИЋА:

- K12-1 Повеља Коларчевог народног универзитета
K12-2 Повеља Радничког савета КБЦ „Драгиша Мишовић”
K12-3 Диплома Друштва медицинских академија Србије
K12-4 Диплома Летње школе психијатрије у Дубровнику
K12-5 Повеља Српског лекарског друштва
K12-6 Диплома захвалности Кола српских сестара
K12-7 Захвалница Друштва за неговање традиције и развој Сремских Карловаца
K12-8 Диплома Награде „Лаза Костић”
K12-9 Захвалница Медицинског факултета Универзитета у Београду
K12-10 Награда Просветиног сајма књига
K12-11 Златни бестселер за књигу „Дарови наших рођака”
K12-12 Повеља Српског лекарског друштва
K12-13 Награда „Повјесница”
K12-14 Повеља Савеза друштава психотерапеута Југославије
K12-15 Захвалница Медицинског факултета Универзитета у Београду
K12-16 Грамата Његове светости патријарха српског Павла
K12-17 Повеља Српске академије наука и уметности
K12-18 Захвалница Српско-јапанског друштва
K12-19 Награда „Специјални Хит либер”
K12-20 Плакета КБЦ „Др Драгиша Мишовић”
K12-21 Диплома Међународног фонда јединства православних народа
K12-22 Уверење Медицинског факултета Универзитета у Београду
K12-23 Захвалница Српског лекарског друштва
K12-24 Награда „Златни Хит либер”
K12-25 Похвалница Друштва за неговање лепог понашања
K12-26 Захвалница Српског лекарског друштва и КБЦ „Бежанијска коса”
K12-27 Повеља Института за ментално здравље
K12-28 Књижевна награда „Исидора Секулић”
K12-29 Захвалница Сестринства манастира Покајница
K12-30 Захвалница Института за ментално здравље
K12-31 Захвалница Клинике за психијатрију КБЦ „Др Драгиша Мишовић”
K12-32 Награда Рачанска повеља
K12-33 Захвалница Института за ментално здравље
K12-34 Југословенски сертификат за психотерапију
K12-35 Велика јубиларна медаља „100 година удруживања књижевника Србије”
K12-36 Плакета Клинике за психијатрију КБЦ „Др Драгиша Мишовић”
K12-37 Захвалница Центра за заштиту одојчади, деце и омладине Београд
K12-38 Сведочанство Ротари клуба у Београду
K12-39 Повеља Српског лекарског друштва, Секције за психотерапију
K12-40 Захвалница Српског лекарског друштва, Секције за психотерапију
K12-41 Захвалница Института за ментално здравље
K12-42 Захвалница Института за ментално здравље

ВИДОЈКО ЈОВИЋ

Академик, геолог, професор универзитета Видојко Јовић рођен је 2. септембра 1956. године у Пироту. Основну школу завршио је у Баваништу у јужном Банату, где се његова породица преселила. Управо у основној школи заволео је хемију која је даље одредила и обележила његов животни пут. Хемијско-технолошко-техничку школу завршио је у Панчеву, а потом је уписао студије на Рударско-геолошком факултету у Београду 1975. године. Дипломирао је 1980. године на смеру за петрологију и геохемију. Звање доктора геолошких наука стекао је 1990. године дисертацијом „Геохемија биоесенцијалних микроелемената у процесима површинског распадања кредно-терцијарних вулканита Србије”.

Радио је у Геозаводу, на Институту за неметале, одакле је 1985. године прешао на Рударско-геолошки факултет у Београду. На путу од асистента до редовног професора 2003. године, студентима је предавао неколико предмета. Био је на усавршавању на Природословно-математичком факултету у Загребу и на специјализацији у Шкотској, у Маколи институту за проучавање земљишта. Научна делатност професора Јовића обухвата области геологије, геохемије и минералогije, петрологије, петроархеологију и историју геологије. Објавио је велики број научних радова у домаћим и иностраним часописима и био учесник на међународним научним скуповима.

Дописни члан Српске академије наука и уметности постао је 2003, а од 2009. године је редовни члан Одељења за математику, физику и гео-науке. Активни је члан бројних научних друштава у Србији, САД, Канади, Великој Британији и Белгији. Председник Управног одбора Природњачког музеја у Београду и Управног одбора Вукове задужбине, члан Савета Хемијског факултета, председник Одбора за крас и спелеологију и секретар Одбора за геохемију САНУ, само су неке од функција академика Видојка Јовића. За свој научни и друштвени допринос добитник је значајних признања и награда.

ОДЛИКОВАЊА АКАДЕМИКА ВИДОЈКА ЈОВИЋА:

- K31-1 Повеља Српске књижевне задруге
- K31-2 Захвалница Вукове задужбине у Љубљани
- K31-3 Плаката Географског факултета Универзитета у Београду
- K31-4 Повеља Задужбине Андрејевић
- K31-5 Захвалница Српског геолошког друштва
- K31-6 Захвалница Музеја науке и технике у Београду

- K31-7 Медаља Института за геохемију и аналитичку хемију „Виктор В. Ковалски”
- K31-8 Сертификат Локалног еколошког покрета Смедерево
- K31-9 Сертификат Локалног еколошког покрета Смедерево
- K31-10 Захвалница Локалног еколошког покрета Смедерево
- K31-11 Плакета и значка Српског геолошког друштва
- K31-12 Велика Сретењска повеља Вукове задужбине у Љубљани

ДУШАН КАНАЗИР

Академик, молекуларни биолог, председник Српске академије наука и уметности, професор Универзитета Душан Каназир рођен је 28. јуна 1921. године у Мошорину код Титела. Основну школу и гимназију завршио је у Новом Саду. На Медицински факултет Београдског универзитета уписао се 1939. године. Студије медицине, које је прекинуо почетком Другог светског рата, Душан Каназир наставио је 1945. на Париском универзитету, где је боравио до 1949. године, а потом исте године дипломирао на Медицинском факултету у Београду.

Након студија изабран је за асистента Лабораторије за биологију у новооснованом научном Институту за нуклеарне науке у Винчи. Његов научни рад био је везан за проучавање биолошке отпорности на зрачење микроорганизама, тј. на модерну област радиобиологије. Био је на специјализацији у Француској и Белгији у периоду од 1951. до 1955. године. Резултат његовог истраживања у лабораторијама у Паризу и Бриселу био је докторат Факултета природних наука Слободног универзитета у Бриселу, са темом „Прилог проучавању дејства УВ зрачења на метаболизам врсте *Escherichia coli*”. Своје усавршавање и истраживање наставио је у Центру за генетику у Колд Спринг Харбору код Њујорка и на Универзитету у Пенсилванији. По повратку у Институт за нуклеарне науке у Винчи, постављен је за шефа Биохемијског одељења. Научна достигнућа отворила су Каназиру врата педагошке делатности. Каријеру предавача започео је на Фармацеутском факултету, а највећи траг оставио је на Природно-математичком факултету Универзитета у Београду, где је прошао сва наставничка звања до избора за редовног професора 1968. године. Експериментална истраживања није прекидао. За начелника Радиобиолошке лабораторије и члана Савета Института за нуклеарне науке у Винчи именован је 1959. године. У Институту за биолошка истраживања основао је Лабораторију за биохемију. При Физиолошком заводу ПМФ-а ос-

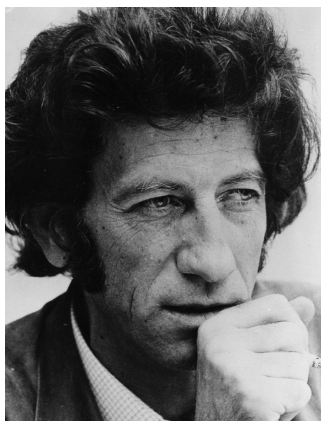
новао је Катедру за биохемију, а заједно са колегама и студије Молекуларне биологије и физиологије. Био је кандидат за Нобелову награду 1978. године и од стране Нобеловог комитета ушао је у ужи избор.

Професор Душан Каназир изабран је за дописног члана Одељења природно-математичких наука Српске академије наука и уметности 1961, а за редовног 1968. године. У Академији је учествовао у раду бројних одбора и других тела САНУ. Био је потпредседник Академије од 1971. до 1981. године, када је изабран за председника САНУ. На функцији председника био је до 1994. године. Као један од највећих научника свог времена на простору Југославије, биран је за члана ЈАЗУ, Академије наука и умјетности Босне и Херцеговине, Војвођанске академије наука и уметности, а био је члан Атинске академије наука и Индијске националне академије наука. Током низа година руководио је пројектима у областима молекуларне биологије и биохемије. Учествовао је у раду многих научних скупова у земљи и иностранству. Доприneo је јачању научних веза са установама у иностранству и афирмацији Универзитета у Београду и Српске академије наука и уметности. За свој рад и научна достигнућа добио је бројна одликовања, награде и признања. Преминуо је 19. септембра 2009. године у Београду.

ОДЛИКОВАЊА АКАДЕМИКА ДУШАНА КАНАЗИРА:

- K19-1 Диплома Симпозијума хипербаричне медицине
- K19-2 Плакета Института за биолошка истраживања „Синиша Станковић”
- K19-3 Повеља Института „Драгомир Карајовић”
- K19-4 Почасна диплома Међународног института за синтеровање
- K19-5 Диплома Уролошке клинике Медицинског факултета Универзитета у Београду
- K19-6 Захвалница Народне библиотеке Добој
- K19-7 Плакета Медицинског факултета Универзитета у Нишу

ДАНИЛО КИШ

Дописни члан Српске академије наука и уметности, књижевник и преводилац Данило Киш рођен је у Суботици 22. фебруара 1935. године. Породица Киш се убрзо преселила у Нови Сад. Ту је крштен по православним обичајима. Склањајући се од антисемитске политике окупационих власти, породица се преселила у Мађарску, где је Данило завршио основну школу и ниже разреде гимназије. Његовог оца нацисти су 1944. године одвели у Аушвиц. После Другог светског рата, Данило се са мајком и сестром преселио на Цетиње. Након завршене гимназије, 1954. године уписао се на Филозофски факултет у Београду. Дипломирао је 1958. године као први студент на Катедри за општу књижевност са теоријом књижевности.

Као преводилац и писац Данило Киш је од 1953. године сарађивао у многобројним часописима. Писао је песме, романе, приповетке, драме, есеје, полемичке расправе, преводио је са руског, мађарског, француског и енглеског. Осим тога, био је лектор за српскохрватски језик на универзитетима у Стразбуру, Бордоу и Лилу. Хонорарно је радио у Институту за књижевност и уметност у Београду и као драматург у позоришту Атеље 212.

Одрастање на простору оптерећеном друштвено-политичким превирањима, у времену испуњеном великим трагедијама, породични ломови Данила Киша, неизвесно детињство прожето страховима, личност и трагична судбина његовог оца, одредили су не само његов књижевни стил, већ и животни оквир, од почетка до краја. Његово културно наслеђе изграђено је јеврејском, српском и мађарском традицијом, а његова дела обојена су историјском драмом коју је својим књижевним духом претварао у поезију. Добитник је низа престижних домаћих и међународних књижевних награда.

Изабран је за дописног члана Одељења језика и књижевности Српске академије наука и уметности 1988. године. Убрзо потом, преминуо је у Паризу 15. октобра 1989. године, где је последњих година свог живота живео и радио. Сахрањен је у Београду.

ОДЛИКОВАЊА ДОПИСНОГ ЧЛАНА ДАНИЛА КИША:

- K18-1 Диплома Ликовно-књижевног фестивала студената Србије и Црне Горе
- K18-2 Плакета Савеза мађарских писаца
- K18-3 Диплома Фестивала југословенске телевизије
- K18-4 Рељефна плакета Шандора Петефија
- K18-5 Горанова награда
- K18-6 Мађарски орден рада златног степена

- K18-7 Књижевна награда за студију „Час анатомије”
- K18-8 Велики златни орао града Нице
- K18-9 Тринаестонембарска награда
- K18-10 Француски орден витеза уметности и књижевности
- K18-11 Награда „Скендер Куленовић”
- K18-12 Повеља Седмојулске награде
- K18-13 Награда часописа за књижевност
- K18-14 Скулптура „Сомалијка медитира”
- K18-15 Награда АВНОЈ-а

ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ

Академик, астроном, професор Универзитета Зоран Кнежевић рођен је 23. августа 1949. године у Осијеку. Основну школу и гимназију завршио је у родном граду. Астрономију на Природно-математичком факултету Универзитета у Београду дипломирао је 1972. године. Магистрирао је 1976, а докторирао 1989. године са темом „Сопствени елементи кретања малих планета као параметри класификације у фамилије”. Прошао је сва звања од истраживача-сарадника до избора за научног саветника 1998. године.

Најзначајније научне доприносе Зоран Кнежевић је остварио у области небеске механике, пре свега развојем аналитичке теорије другог реда по поремећајној маси, а затим и алтернативне синтетичке теорије за одређивање сопствених елемената кретања астероида, који карактеришу кретање ових тела у временским интервалима од више стотина милиона година. Важан је и рад на класификацији астероида у фамилије, испитивање динамичких и физичких особина фамилија и развој метода за одређивање њихове старости.

Био је на студијским боравцима у двадесетак угледних научних институција у Италији, Француској, Јапану, Белгији, Бразилу, Грчкој, САД итд. Нарочито развијену сарадњу има са колегама Математичког факултета Универзитета у Пизи и Физичког факултета Универзитета у Солуну. Држао је предавања на међународним научним скуповима и на националним конференцијама. Био је члан разних експертских тимова и комисија, истраживач, рецензент и руководиолац научних пројеката. Објавио је преко 200 научних радова у водећим међународним часописима и монографијама.

Члан је Међународне астрономске уније, Америчког астрономског друштва, Друштва астронома Србије и Друштва физичара Србије, председ-

ник Националног комитета за астрономију. Био је директор Астрономске опсерваторије у Београду. Одлуком Међународне астрономске уније једном астероиду дато је његово име (*3900 Кнежевић*).

Изабран је за дописног члана Одељења за математику, физику и гео-науке Српске академије наука и уметности 2009, а за редовног 2015. године. Добитник је значајних награда и признања. Збирци одликовања Архива САНУ академик Зоран Кнежевић поклонио је Златну медаљу Миланковићевих циклуса за 2018. годину. За генералног секретара Српске академије наука и уметности изабран је 2020. године.

ДЕСАНКА КОВАЧЕВИЋ-КОЈИЋ

Академик, историчарка, професорка Универзитета у Сарајеву Десанка Ковачевић-Којић рођена је 3. октобра 1925. године у Сарајеву, где је завршила основну и средњу школу. Дипломирала је на Групи за историју Филозофског факултета Универзитета у Београду 1950. године. Докторску дисертацију са темом „Трговина у средњовјековној Босни” одбранила је на матичном факултету 1956. године. Школску годину 1957/58. провела је на стручном усавршавању у Паризу код Фернанда Бродела. Професорску каријеру започела је на Филозофском факултету у Сарајеву и прошла сва наставничка звања до избора за редовног професора 1969. године.

Научноистраживачки рад професорке Ковачевић-Којић, усмерен на историју Срба у средњем веку, годинама је био везан за грађу Историјског архива у Дубровнику. Проучавала је више тематских области, највише трговину, рударство и градове средњовековне Србије и Босне, као и њихове привредне везе са Дубровником и Медитераном.

Учествовала је на бројним научним скуповима у земљи и иностранству, била је дугогодишњи члан разних научних одбора из области историје, као и члан редакција стручних часописа. Поред осталог била је члан Управног одбора Вукове задужбине, стални члан и сарадник Међународне комисије за историју градова, спољни сарадник Историјског института САНУ итд.

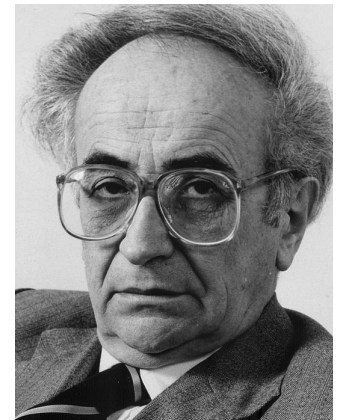
За дописног члана Академије наука и умјетности Босне и Херцеговине изабрана је 1975, а за редовног 1981. године. Редовни члан Српске академије наука и уметности постала је 1994. године. Један је од оснивача Академије

наука и умјетности Републике Српске и њен члан ван радног састава. Члан је Научног већа Историјског института САНУ, Одбора САНУ за историју Босне и Херцеговине и редакције Зборника за историју Босне и Херцеговине. Добитник је више значајних признања за свој научни допринос и друштвени рад. Професорка Десанка Ковачевић-Којић поклонила је Збирци одликовања Архива САНУ Велику повељу захвалности Академије наука и умјетности Републике Српске.

ВОЈИСЛАВ КОРАЋ

Академик, историчар архитектуре, професор Универзитета Војислав Кораћ рођен је 6. јуна 1924. године у Дебелом Брду, у Лици, где је похађао основну школу. Гимназију је учио у Суботици, Кореници, Сремским Карловцима и Београду, где је матурирао. Студије је започео на Високој школи архитектуре у Прагу, а завршио на Архитектонском факултету у Београду. Докторску дисертацију одбранио је на Филозофском факултету у Београду 1959. године, са темом „Градитељска школа Поморја”. Радио је у Археолошком институту Српске академије наука, одакле је прешао на Филозофски факултет, на Одељење за историју уметности. Прошао је сва звања од доцента до редовног професора на предмету Историја архитектуре. Значајан траг оставио је у Институту за историју уметности Филозофског факултета, где је радио на организацији научног и стручног рада, а обављао је и дужност управника.

За дописног члана Српске академије наука и уметности изабран је 1981, а за редовног 1989. године. Био је стални члан и сарадник Матице српске, Друштва конзерватора Србије и Хришћанског археолошког друштва у Атини, а у оквиру САНУ председник Хиландарског одбора, уредник Хиландарског зборника и члан бројних других одбора. Од најранијих радова истраживачка интересовања академика Војислава Кораћа била су усмерена према српској средњовековној архитектури, темама из историје византијске архитектуре и архитектуре суседних западноевропских подручја. Био је учесник многобројних археолошких истраживања у Србији, Македонији и Црној Гори, као и низа научних скупова у земљи и иностранству. Остварио је велики допринос у проучавању споменика српске средњовековне културе. За свој научни и педагошки рад добитник је бројних награда и друштвених признања. Преминуо је у Београду 29. октобра 2010. године.

ОДЛИКОВАЊА АКАДЕМИКА ВОЈИСЛАВА КОРАЋА:

- K15-1 Повеља Српске књижевне задруге
- K15-2 Диплома Савеза друштва конзерватора Југославије
- K15-3 Диплома Матице српске
- K15-4 Диплома Републичког завода за заштиту споменика културе
- K15-5 Награда Друштва конзерватора Србије
- K15-7 Плакета Музеја града Београда
- K15-8 Октобарска награда Београда за 1977.
- K15-9 Октобарска награда Београда за 1987.
- K15-10 Орден рада са црвеном заставом
- K15-11 Плакета 150 година заштите споменика културе у Србији
- K15-12 Плакета Вукове награде
- K15-13 Повеља Народног музеја Крушевац

ВЛАДИМИР КОСТИЋ

Академик и неуролог, универзитетски професор, председник Српске академије наука и уметности Владимир Костић рођен је 18. октобра 1953. године у Београду. Након гимназије завршио је Медицински факултет на Београдском универзитету 1978. године, као студент генерације.

Академско усавршавање др Костића почело је у Центру за мултидисциплинарне студије Универзитета у Београду, на смеру неуробиологија. Од 1980. године радио је у Институту за неурологију Клиничког центра Србије. Резултат његовог истраживања проблема можданих удара била је докторска дисертација „Изучавање метаболизма простагландина у исхемији мозга”, коју је одбранио 1986. године. Радио је и усавршавао се у иностраним истраживачким и академским институцијама, у *Middlesex Hospital* у Лондону, у Институту за неурологију Универзитета Колумбија у Њујорку и Медицинском факултету у Хаифи, у Израелу. У научном раду Владимира Костића заступљено је упоредно експериментално и клиничко истраживање феномена и болести са критичном применом резултата експерименталних испитивања на клиничку праксу. Оријентисао се на дегенеративне болести нервног система и постигао изузетне научне и истраживачке резултате у дијагнози и терапији Паркинсонове, Алцхајмерове, Хантингтонове и Вилсонове болести.

Библиографија др Костића обухвата више стотина научних радова објављених у водећим домаћим и светским часописима. Члан је бројних науч-

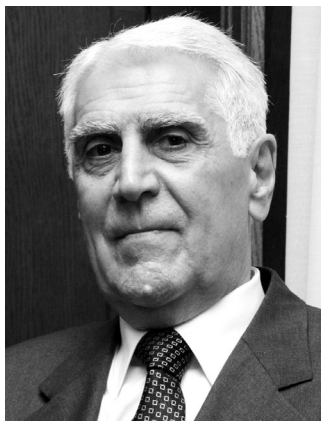
них друштава у земљи и иностранству. Између осталог, члан је Српског лекарског друштва, Научног друштва Србије, Светског удружења неуролога, Европског удружења неуролошких друштава, Светске неуролошке федерације, Краљевског медицинског друштва Велике Британије, Америчке неуролошке академије и многих других. Одржао је више десетина предавања по позиву на међународним састанцима и на иностраним универзитетима. председавао је великом броју секција на међународним састанцима и учествовао у бројним пројектима у научним центрима широм света. Био је директор Клинике за неурологију КЦС и декан Медицинског факултета Универзитета у Београду.

За дописног члана Одељења медицинских наука Српске академије наука и уметности изабран је 2000, а за редовног 2006. године. Био је редовни је професор неурологије на Медицинском факултету Универзитета у Београду. Председник је Српске академије наука и уметности од 2015. године. Добитник је значајних награда за постигнуте резултате у научноистраживачком раду.

ОДЛИКОВАЊА АКАДЕМИКА ВЛАДИМИРА КОСТИЋА:

- К30-1 Плакета Завода за интелектуалну својину
- К30-2 Плакета Друштва математичара Србије
- К30-3 Диплома Српског археолошког друштва
- К30-4 Повеља Радио Београда 2
- К30-5 Повеља Клиничко-болничког центра Земун
- К30-6 Захвалница Народног музеја у Београду
- К30-7 Повеља захвалности Филолошког факултета и Међународног конгреса слависта

ВАСИЛИЈЕ КРЕСТИЋ

Академик, историчар, редовни професор Филозофског факултета у Београду Василије Крестић рођен је у Ђали на крајњем северу Баната, 20. јула 1932. године. Основну школу завршио је у родном месту, ниже разреде гимназије у Новом Кнежевцу, а више у Зрењанину. Студије историјских наука завршио је 1957. године на Филозофском факултету у Београду. Докторат наука је стекао 1967. године дисертацијом „Хрватско-угарска нагодба 1868. године”. За доцента на Катедри за националну историју новог века изабран је 1967. године, за ванредног професора 1973, а за редовног 1979. године. Истраживао је у архивима и библиотекама Југославије, Аустрије, Мађарске, Немачке, Румуније и Чехословачке и интересовао се за шири простор југословенских земаља од XVIII до XX века. Као познавалац аустријских архива био је члан експертске комисије СР Србије за реституцију архивске грађе однете током Првог и Другог светског рата.

Научни рад професора Крестића обухвата историју Срба у Угарској, а посебно судбину Срба у Хрватској, српско-хрватске односе и југословенску идеју. Ослањајући се на поуздане историјске изворе објаснио је многа спорна питања између Срба и Хрвата и допринео откривању историјских чињеница. Указао је на погубност политике засноване на хрватском државном и историјском праву, којој је циљ била етнички чиста, велика Хрватска. Доказао је да замисао о геноцидном уништавању Срба у хрватском друштву вуче корене још из периода XIX века. Дела професора Крестића су превођена на енглески, француски, немачки, мађарски, чешки, бугарски и грчки. За постигнуте научне резултате у историографији и велики допринос развоју критичке мисли, награђен је бројним угледним наградама, признањима и одликовањима.

За дописног члана Српске академије наука и уметности изабран је 1981, а редовни је члан од 1991. године. У органима Академије и другим установама, обављао је разне послове у бројним одборима и комисијама. Од 1982. године управник је Архива САНУ. Био је члан Комисије и Радне групе за израду Меморандума и члан Сената Републике српске од 1996. године. Послове секретара Одељења историјских наука обављао је дуги низ година, а у том периоду био је и члан Председништва Академије. Оснивач је и уредник Зборника за историју Срба у Хрватској. На његову иницијативу основан је Кабинет за медаље при Архиву САНУ. Осим тога, члан је Управног одбора Матице српске и Српске књижевне задруге, а више година био је и члан Управног одбора Вукове задужбине.

Академик Крестић посвећен је историјској науци више од пола века, остварен као професор, плодносан као историограф, неко ко је својим радом обележио један период Филозофског факултета, утицао на неколико генерација студената историје и допринео развоју и унапређењу Српске академије наука и уметности.

ОДЛИКОВАЊА АКАДЕМИКА ВАСИЛИЈА КРЕСТИЋА:

- K2-1 Спомен-медаља Универзитета Ј. Е. Пуркиње у Берну
- K2-2 Спомен-медаља Матице српске
- K2-3 Плакета Народне библиотеке Србије
- K2-4 Медаља „Корнелије Станковић композитор”
- K2-5 Златна плакета СО Шабац
- K2-6 Медаља Филозофског факултета Универзитета у Београду
- K2-7 Плакета САНУ 1841–1864–1886–1986.
- K2-8 Октобарска награда Београда
- K2-9 Златна медаља „Филип Вишњић”
- K2-10 Медаља части и родољубља
- K2-11 Плакета „Радио Шабац 1969” „Глас Подриња 1944”
- K2-12 Плакета Вукове награде за 1996.
- K2-13 Плакета Вукове награде за 1994.
- K2-14 Орден рада са златним венцем II степена
- K2-15 Медаља Правосуђе САНУ
- K2-16 Плакета листа „Збиља”
- K2-17 Повеља Свесрпске заједнице Француске
- K2-18 Споменица Царске лавре манастира Хиландар
- K2-19 Захвалница месне заједнице Доља – Црни шор
- K2-20 Повеља Историјског архива Неготин
- K2-21 Захвалница III Југословенске конференције о синтеровану
- K2-22 Сведочанство III Југословенске конференције „Теорија и технологија о синтеровану”
- K2-23 Награда „Златни Беочуг”
- K2-24 Награда „Владимир Ђоровић”
- K2-25 Захвалница Филозофског факултета Универзитета у Београду
- K2-26 Награда Фонда Душан Баранин, Српске књижевне задруге
- K2-27 Захвалница Скупштине општине Вршац
- K2-28 Награда „Проф. др Војислав К. Стојановић”
- K2-29 Диплома Научно-меморијалног центра „Патријарх Јосиф Рајачић”
- K2-30 Повеља Удружења државних репрезентативаца Србије
- K2-31 Захвалница листа „Збиља”
- K2-32 Плакета црквено-народног сабора, Крушедолска звона
- K2-33 Захвалница Удружења „Ђирилица Београд”
- K2-34 Повеља епископа шумедијског Јована
- K2-35 Захвалница Народне библиотеке Србије
- K2-36 Медаља „Епископ шумедијски Јован”
- K2-37 Повеља захвалности Филолошког факултета Универзитета у Београду
- K2-38 Захвалница Савеза Срба у Румунији
- K2-39 Повеља Задужбине Андрејевић
- K2-40 Захвалница Српског културног кола „Деспот Стефан Лазаревић”
- K2-41 Награда „Теодор Павловић” за најбољу књигу
- K2-42 Награда „Теодор Павловић” за животно дело
- K2-43 Награда „Дејан Медаковић”
- K2-44 Награда „Печат времена”
- K2-45 Прстен братства манастира Крка
- K2-46 Награда града Зрењанина
- K2-47 Повеља „Владимир Ђоровић”
- K2-48 Почасна грамата Српско-јеврејског академског пројекта „Јасеновац–75–УН Њујорк”

K2-49	Диплома Српског археолошког друштва
K2-50	Посебно признање 62. међународног београдског сајма књига
K2-51	Спомен-медаља српских ратника. Сто година од Великог рата
K2-52	Печат Матице српске
K2-53	Захвалница Карловачке гимназије
K2-54	Спомен повеља Карловачке гимназије
K2-55	Награда „НИП Политика”
K2-56	Повеља задужбине Никола Пашић
K2-57	БИГЗ-ова награда
K2-58	Награда „Свети Сава”
K2-59	Захвалница српске православне црквене општине Ђала
K2-60	Грамата признања епископа банатског
K2-61	Награда „Златна Архива”
K2-62	Повеља почасног грађанина општине Нови Кнежевац
K2-63	Златна значка Криминалистичко полицијског универзитета

МИЛАН КУРЕПА

Дописни члан Српске академије наука и уметности, физичар и професор Универзитета Милан Курепа рођен је 11. маја 1933. године у Бачкој Паланци. Основну школу и гимназију завршио је као ђак генерације у родном месту. Физичку хемију на Природно-математичком факултету у Београду дипломирао је 1957. године.

Још као студент запослио се у Институту за нуклеарне науке „Борис Кидрич” у Винчи, где је стекао прва експериментална искуства. Током последипломских студија био је на специјализацији на Универзитету у Ливерпулу, где се у лабораторији професора Џ. Д. Крегса усавршавао у области расејања нискоенергетских електрона на атомима и молекулима. Експериментална атомска физика је од почетка до краја остала основа његовог научноистраживачког рада. Докторску дисертацију „Тотални пресеци за интеракцију спорних електрона са неким атомима и молекулима” одбранио је 1963. године на Катедри за физику Природно-математичког факултета у Београду. Велики део свог радног века провео је управо на матичном факултету, где је прошао сва наставничка звања, од доцента до избора за редовног професора 1981. године. Педагошка делатност професора Милана Курепа, обележена универзитетским и средњошколским уџбеницима, ишла је упоредо са богатим научним радом. Као члан Института за физику од његовог оснивања, током низа година учествовао је у бројним истраживањима у области атомске и мо-

лекулске физике. Резултати тих истраживања и данас, у време компјутерских симулација, представљају стандард тачности и поузданости. Осим тога, посебну одредницу његове истраживачке делатности чини сарадња са научним лабораторијама у иностранству. Током своје плодне каријере сарађивао је са универзитетским установама у Јорку, Паризу, Белгији, Енглеској, Саутхемп-тону и Кајзерслаутерну.

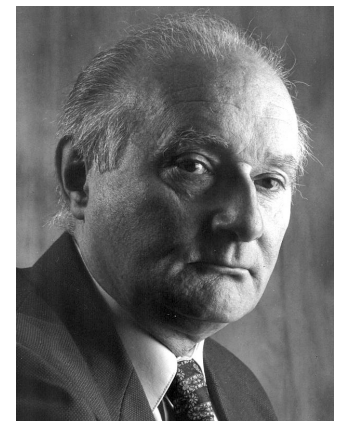
Учествовао је у организацији већег броја међународних конференција које су значајно допринеле афирмацији српске науке у свету. Био је део круга научника који су својим радом и контактима допринели успостављању научне сарадње са међународним научним организацијама у области атомске физике. Био је члан Српског научног друштва, Друштва физичара Србије, Европског друштва физичара и бројних других научних друштава у земљи и иностранству.

За дописног члана Одељења природно-математичких наука Српске академије наука и уметности изабран је 1994. године. Преминуо је 16. октобра 2000. године у Београду. Професор Милан Курепа поклонио је Збирци одликовања Архива САНУ Октобарску награду града Београда и Орден рада са црвеном заставом.

ДРАГОСЛАВ МАРИНКОВИЋ

Академик, биолог и генетичар, Драгослав Маринковић рођен је 21. јануара 1934. године у Београду. Основну школу и гимназију завршио је у Београду. На групи Биологија Природно-математичког факултета Универзитета у Београду дипломирао је 1957. године. На матичном факултету радио је као асистент, магистрирао је из области екологије, а 1965. године је докторирао из области популационе генетике. Био је на усавршавању на Рокфелеровом универзитету у Њујорку и на Калифорнијском универзитету у Дејвису.

Предавао је Генетику на Природно-математичком факултету Универзитета у Београду, где је прошао сва звања од доцента до редовног професора 1981. године. Као активни научноистраживачки радник Драгослав Маринковић био је члан већег броја научних друштава у свету и нашој земљи. Низ година био је члан Америчког друштва за унапређење наука, Друштва за генетику понашања, као и Друштва за проучавање еволуције. Био је и члан Оснивачког савета Европског друштва за еволуцију са седиштем у Цириху,

један од оснивача Савеза друштава генетичара Југославије, као и дугогодишњи активиста, потпредседник и председник Српског биолошког друштва.

Резултате свог истраживачког рада професор Маринковић саопштио је на низу међународних и националних конгреса и симпозијума. Публиковао је више од 200 научних радова, написао два универзитетска уџбеника, више приручника за наставу генетике, а коаутор је у 23 средњошколска уџбеника.

За дописног члана Српске академије наука и уметности изабран је 1997, а за редовног 2003. године. Између осталог, у Академији је био заменик секретара Одељења хемијских и биолошких наука и члан радне групе за писање Српске енциклопедије. Почасни је председник Националног комитета за биоетику Унескове комисије Републике Србије са седиштем у САНУ.

За свој наставни и научни рад академик Драгослав Маринковић је до сада добио бројне награде и признања.

ОДЛИКОВАЊА АКАДЕМИКА ДРАГОСЛАВА МАРИНКОВИЋА:

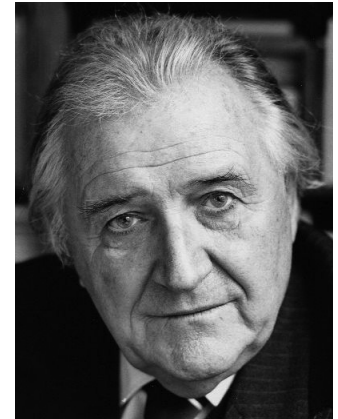
- K27-1 Априлска награда
- K27-2 Потврда Националног института здравља САД
- K27-3 Уверење о одликовању Орденом рада са златним венцем
- K27-4 Плакета Института за биолошка истраживања „Синиша Станковић”
- K27-5 Захвалница Биолошког факултета Универзитета у Београду
- K27-6 Диплома Српског биолошког друштва
- K27-7 Потврда Америчког биографског института
- K27-8 Потврда Америчког биографског института
- K27-9 Повеља Антрополошког друштва Србије
- K27-10 Награда „Проф. др Војислав К. Стојановић”
- K27-11 Диплома Биоетичког друштва Србије
- K27-12 Диплома Српског биолошког друштва

ДЕЈАН МЕДАКОВИЋ

Академик и председник САНУ, историчар уметности, песник и књижевник Дејан Медаковић рођен је 7. јула 1922. године у Загребу. Гимназију је завршио у Сремским Карловцима 1941. године. Током Другог светског рата живео је у Београду, где је као асистент–волонтер радио у Музеју кнеза Павла.

Дипломирао је на Филозофском факултету Универзитета у Београду на Групи за историју уметности 1949. године. Докторат наука стекао је у Српској академији наука 1954. године дисертацијом „Графика српских штампаних књига XV–XVII века”. Одмах након тога изабран је за асистента на Филозофском факултету у Београду, на ком је стекао сва наставничка звања. Поред професуре, на Филозофском факултету је био и управник Одељења историје уметности, председник Савета, а потом и декан факултета од 1971. до 1973. године. За дописног члана САНУ изабран је 1972. године, а 1981. за редовног члана. У Академији је обављао бројне послове и биран је на највише функције. Био је секретар Одељења историјских наука, а потом генерални секретар Академије. Сарађивао је у многим Академијиним одборима, у Одбору за историју уметности, Одбору за ренесансу и барок, Одбору за романтизам, Сентандрејском одбору, Хиландарском одбору и Одбору за речник појмова из области ликовне уметности. Секретар Одељења за ликовне уметности, члан Председништва и члан Савета Матице српске, дугогодишњи председник Вукове задужбине, само су још неке дужности које је обављао током свог плодног радног века. Као један од најостваренијих српских интелектуалаца свога времена, полихистор који је стасао у Академији обављајући бројне функције, врхунац животне и научне каријере дочекао је избором за председника Српске академије наука и уметности 1999. године.

Бројне награде, плакете, повеље и захвалнице, сва та признања заједно са његовим епохалним делима, најбоље осликавају богато стваралаштво академика Дејана Медаковића које је оставило дубок траг у српској науци и култури. Преминуо је 1. јула 2008. године у Београду и сахрањен је у породичној гробници на Новом гробљу.

ОДЛИКОВАЊА АКАДЕМИКА ДЕЈАНА МЕДАКОВИЋА:

- КЗ–1 Плакета „Сопоћани Рашки на извору”
- КЗ–2 Плакета фондације Александер фон Хумболт
- КЗ–3 Потврда о избору за сталног члана-сарадника Матице српске
- КЗ–4 Диплома Народног музеја у Београду
- КЗ–5 Повеља признања и захвалности Српске књижевне задруге
- КЗ–6 Плакета „Шест векова Крушевца”

- K3-7 Просветина награда Дејану Медаковићу за 1971. годину
K3-8 Спомен-плакета Народне библиотеке у Београду
K3-9 Диплома Матице српске
K3-10 Повеља Савеза друштава конзерватора Југославије
K3-11 Спомен-захвалница Универзитетске библиотеке у Београду
K3-12 Диплома Матице српске
K3-13 Медаља Милош Црњански 1893–1977.
K3-14 Споменица манастира Хиландара
K3-15 Медаља „Корнелије Станковић композитор”
K3-16 Плакета Републичког завода за заштиту споменика културе
K3-17 Медаља „Хајдук Вељко Петровић”
K3-18 Медаља „Патријарх српски Герман”
K3-19 Диплома Међународног биографског центра Кембриџ
K3-20 Захвалница Матице српске
K3-21 Плакета САНУ 1841–1864–1886–1986.
K3-22 Спомен-медаља Студеница 1186–1986.
K3-23 Награда Друштва конзерватора Србије
K3-24 Спомен-плакета Факултета ликовних уметности
K3-25 Сребрњак „Двеста година од рођења Вука Караџића”
K3-26 Диплома Аустријске истраживачке заједнице
K3-27 Спомен-медаља Словеначке академије наука и уметности
K3-28 Медаља „Патријарх српски Герман”
K3-29 Повеља Седмојулске награде
K3-30 Повеља Друштва конзерватора Србије
K3-31 Награда „Готфрид фон Хердер”
K3-32 Повеља поводом прославе 300-годишњице Велике сеобе Срба
K3-33 Захвалница Галерије Матице српске
K3-34 Октобарска награда Београда
K3-35 Плакета Јакова Игњатовића
K3-36 Плакета и две медаље поводом 200-годишњице Карловачке гимназије
K3-37 Награда „Милош Црњански”
K3-38 БИГЗ-ова награда
K3-39 Печат Народног позоришта у Београду
K3-40 Награда „Златни беочуг”
K3-41 Повеља Народне библиотеке у Београду
K3-42 Диплома Народног музеја у Београду
K3-43 Плакета почасног грађанина Сремских Карловаца
K3-44 Повеља Српског географског друштва
K3-45 Књижевна награда „Библос”
K3-46 Грамата Саборне цркве
K3-47 Диплома Европске академије наука и уметности
K3-48 Плакета Вукове награде
K3-49 Захвалница Хуманитарног фонда „Привредник”
K3-50 Диплома Ресавске школе историје српске културе
K3-51 Захвалница III Југословенске конференције о синтеровану
K3-52 Диплома Галерије Матице српске
K3-53 Награда „Круна деспота Стефана Лазаревића”
K3-54 Плакета „Павле Марковић Адамов”
K3-55 Медаља ресторана у Сентандреји
K3-56 Награда „Лаза Костић”
K3-57 Награда „Браћа Карић”
K3-58 Плакета „Гроцка на Дунаву”

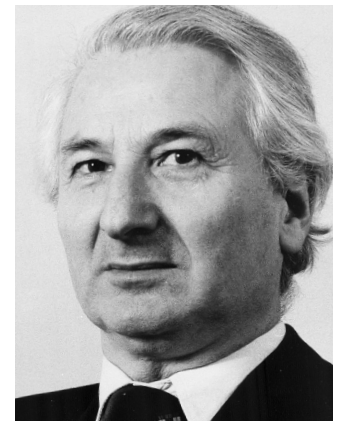

- K3-59 Медаља „Никола Тесла 1856–1943.”
- K3-60 Плакета „Свети Сава”
- K3-61 Сребрњак „Кнез Лазар Хребељановић 1329–1389”
- K3-62 Златни прстен деспота Стефана Лазаревића
- K3-63 Плакета „Умјетничко братство манастир Крка”
- K3-64 Плакета Бечке надбискупије
- K3-65 Плакета српског клуба „Никола Тесла” у Бечу
- K3-66 Спомен-медаља Румунске академије наука
- K3-67 Плакета „Кључ конака манастира Прохор Пчињски”
- K3-68 Значка „Magna Mater Austriae 1935.”
- K3-69 Талир Марије Терезије 1780.
- K3-70 Плакета Етнографског музеја
- K3-71 Златник града Смедерева
- K3-72 Плакета „XXXVII Мокрањчеви дани”
- K3-73 Сребрњак „Мокрањчеви дани”
- K3-74 Новчић „Мокрањчеви дани”
- K3-75 Захвалница Међународног института за науку о синтеровању
- K3-76 Плакета Коларчевог народног универзитета
- K3-77 Златна медаља „Патријарх Јосиф Рајачић”

ПЕТАР МИЉАНИЋ

Академик, инжењер електротехнике, метеоролог, изумитељ и конструктор Петар Миљанић рођен је 17. августа 1927. године у Београду. Основну школу и нижу гимназију завршио је у Београду. Даље школовање прекинуо је Априлски рат 1941. године. Са породицом је отишао из Београда и уточиште потражио у Црној Гори. Од 1943. године учествовао је у Партизанском ослободилачком покрету.

По повратку у Београд завршио је гимназију и уписао се на Електротехнички факултет. Током студија запослио се на Институту „Никола Тесла”. Дипломирао је 1953. године, а докторску дисертацију са темом „Серво системи у електричним мерењима” одбранио је 1957. године. На Машинском факултету прошао је сва звања од доцента до редовног професора 1970. године. На Електротехничком факултету у Београду увео је нови предмет Енергетски претварачи. И поред наставничке делатности није прекидао рад у Институту „Никола Тесла”. Конструисао је многе уређаје за потребе Електроиндустрије и Електропривреде. Од 1975. године радио је као саветник у Институту „Михаило Пупин”, где је са сарадницима конструисао најтачнији инструмент за мерење наизменичне снаге. Учествовао је у конструкцији електронског бројила

које је произведено у Србији и монтирано у више од 400.000 домаћинстава. Сарађивао је и са Националним заводом за истраживања Канаде, где је конструисао више прецизних мерних инструмената, од којих је калибратор за наизменичне струје и снагу међу најтачнијим инструментима те врсте у свету. Објавио је преко тридесет запажених научних радова, више од стотину других публикација и уџбеника.

За дописног члана Академије наука и уметности изабран је 1968, а за редовног 1976. године. Секретар Одељења техничких наука био је дуги низ година. Професор Петар Миљанић конструктор је најтачнијих инструмената за мерење струје и електричне снаге који се користе у скоро свим националним и другим врхунским мерним лабораторијама у свету. Изумитељ је струјних компаратора, електромагнетних структура помоћу којих је тачност упоређивања једносмерних и наизменичних струја повећана више од десет пута. Научник велике радне енергије, академик Петар Миљанић се стваралаштвом бавио до краја живота. Преминуо је 16. фебруара 2015. године у Београду. У Збирци одликовања Архива САНУ налази се мањи део његових признања, и то Плакета Института „Михаило Пупин” и Плакета Института инжењера електротехнике и електронике.

КОСТА МИХАИЛОВИЋ

Академик, правник и економиста, професор Универзитета Коста Михаиловић рођен је 1. марта 1917. године у Шапцу, где је завршио основну школу и гимназију. Студије права дипломирао је 1940. године на Правном факултету у Београду. По завршеном школовању радио је као адвокатски приправник у Београду, Шапцу и Богатићу. Током Другог светског рата сарађивао је са Народноослободилачким покретом, због чега је хапшен и затваран. Након рата, 1949. године почео је да ради у Економском институту Србије, где је до 1965. био на функцији директора. Резултат његових интересовања била је докторска дисертација „Проблеми развоја југословенске пољопривреде”, коју је одбранио 1957. године на Економском факултету Универзитета у Београду. Као стипендиста Уједињених нација био је на усавршавању у САД, Јапану и Индији, где је на универзитетима и научним установама проучавао привредни развој. За редовног професора Економског факултета у Београду изабран је 1965. године.

Разни видови привредног развоја и привредних система основни су правац истраживања и главни допринос професора Михаиловића у науци. Већи број књига, студија, есеја и чланака у домаћим и иностраним публикацијама посвећен је економским аспектима радне снаге и становништва, месту и улози пољопривреде у привредном развоју, структурним проблемима југословенске привреде, прошлом и будућем развоју привреде Србије. Значајни су његови бројни радови из материје регионалног развоја, од којих су нарочиту пажњу привлачиле реинтерпретације теорије полова раста и анализе искустава регионалног развоја социјалистичких земаља.

Био је председник Савета Економског факултета у Београду, члан Економског савета Југославије, управе Савеза економиста Југославије, научног већа Института друштвених наука и научног већа Економског института у Београду, један од оснивача и председника Научне секције економиста Југославије.

Професор Коста Михаиловић изучавао је различите аспекте економске теорије и политике и својим истраживањима сврстао се у најбоље познаваоце привреде Србије и Југославије. За дописног члана Одељења друштвених наука САНУ изабран је 1983, а за редовног члана САНУ 1988. године. Од уласка у Академију узео је учешће у многим активностима. Поред чланства у бројним одборима и научним комисијама Академије, био је члан Председништва САНУ, секретар Одељења друштвених наука у два мандата и један од најкреативнијих чланова комисије која је састављала Меморандум САНУ. Преминуо је 19. септембра 2007. године у Београду.

У Збирци одликовања Архива САНУ од одликовања и признања које је професор Коста Михаиловић добио за живота налази се само Повеља Архива Југославије.

ТОМА ПАВЛОВИЋ

Артиљеријски технички бригадни генерал Тома Павловић, витез Карађорђевог ордена, рођен је 1882. године у селу Дубница код Врања. Основну школу и гимназију учио је у Врању. На препоруку професора уписао је Војну академију, коју је завршио са највишим оценама. По препоруци Министарства одбране послат је на даље студије у чувену Михајловску академију у Петрограду. После ратовања у Добруци постао је војни аташе Краљевине Србије у Русији, где је остао све до 1919. године. За време службовања у Русији имао је одлучујућу улогу у обезбеђивању муниције за српску војску. Био је у војним мисијама у Цариграду, Бечу, Чехословачкој и Немачкој. Током мисије у Цариграду 1920/1921. године био му је поверен задатак да дочекује бродове руских избеглица из Грађанског рата и да активно учествује у придобијању научника, уметника и других интелектуалаца да свој живот и рад наставе у ратом разореној Србији и помогну њену обнову.

Говорио је руски, немачки, француски, чешки и турски језик. Био је управник фабрике авиона у изградњи у Краљеву и Војно-техничког завода у Крагујевцу. Пензионисан је 1932. године због неслагања са политиком председника владе, генерала Петра Живковића. Почетком Другог светског рата поново је постављен за управника Војнотехничког завода, али убрзо бива заробљен од Немаца. Након Другог светског рата вратио се из заробљеништва 1946. године. Преминуо је у Београду 1960. године.

Одликовања бригадног генерала Томе Павловића Архиву САНУ поклонила је његова ћерка Мирка Павловић. Уз то, предала је Архиву на чување и признања која је она сама добила.

ОДЛИКОВАЊА ТОМЕ ПАВЛОВИЋА И МИРКЕ ПАВЛОВИЋ:

- K9-1 Медаља „Хајдук Вељко Петровић”
- K9-2 Медаља „Година чешке музике 1984.”
- K9-3 Чехословачки Орден белог лава III степена
- K9-4 Национални Орден легије части III степена

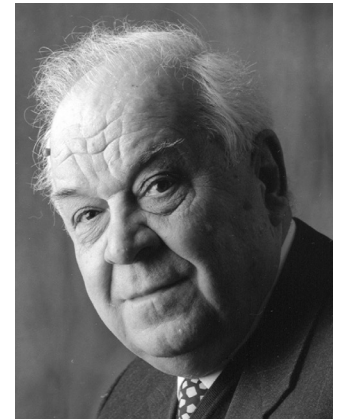
ВЛАДИМИР ПАНТИЋ

Академик, ветеринар, професор Универзитета Владимир Пантић рођен је 5. априла 1921. године у Међулужју код Младеновца. Гимназију је похађао у Државној реалци у Београду, Аранђеловцу, Смедеревској Паланци и Првој мушкој гимназији у Београду, где је и матурирао. Интересовање према природним наукама определило га је да упише Пољопривредно-шумарски факултет у Земуну. Међутим, почетак Другог светског рата и окупација земље прекинули су студије. Крајем 1944. године прикључио се народноослободилачкој борби. До демобилизације 1946. године највећи део времена провео је у ветеринарској служби.

Искуство које је стекао у војсци навело га је да промени одлуку. Исписао се са Пољопривредног факултета и уписао се на Ветеринарски факултет у Београду. Већ током студија Владимир Пантић је почео да се бави истраживачким радом са колегама, па је тако два пута награђен универзитетском Наградом за научни рад студената. По дипломирању 1950. године, изабран је за асистента за предмет Хистологија са ембриологијом на Ветеринарском факултету у Београду. Докторску дисертацију одбранио је 1954. године. Усавршавао се и стицао нова искуства у престижним истраживачким институцијама у Минстеру, Тулузу, Алфору, Копенхагену, Стокхолму, Упсали и Лондону. Рад у лабораторијама са најмодернијом опремом и разговори са неким од најеминентнијих имена тадашње светске науке, одредили су и правац научних истраживања професора Пантића. Определио се за научни метод употребе електронске микроскопије, па је тако постао један од пионира њеног увођења у Југославији и Србији. Бавио се цитолошким и биохемијским истраживањима у разноврсним областима биолошке науке.

Прошао је сва наставничка звања на Ветеринарском факултету у Београду до 1972. године, када је изабран за редовног професора и постављен за шефа Катедре за хистологију и ембриологију. На Ветеринарском факултету био је и дугогодишњи члан Савета, Већа и разних комисија. Основао је Лабораторију за електронску микроскопију Института за примену нуклеарне енергије у пољопривреди, ветеринарској медицини и шумарству, као и Лабораторију за цитологију и ембриологију Института за биолошка истраживања „Синиша Станковић”. Био је члан и председник више научних удружења у земљи и иностранству, између осталог, председник Српског биолошког друштва, Друштва ветеринара и ветеринарских техничара Југославије, Друштва за електронску микроскопију Србије, почасни председник Европског друштва за упоредну ендокринологију, потпредседник Међународне фондације за биохемијску ендокринологију, итд.

Професор Владимир Пантић изабран је за дописног члана Одељења природно-математичких наука САНУ 1970, а за редовног члана САНУ 1984. године. Био је секретар Одељења природно-математичких наука, члан Пред-

седништва САНУ и члан више одбора Академије. Добитник је бројних признања и награда за свој научни допринос. Преминуо је 19. маја 2006. године у Београду.

ОДЛИКОВАЊА АКАДЕМИКА ВЛАДИМИРА ПАНТИЋА:

- K23-1 Диплома Седмојулске награде
- K23-2 Повеља Ордена рада са златним венцем
- K23-3 Почасна диплома Српског биолошког друштва
- K23-4 Диплома Друштва анатома, хистолога и ембриолога Бугарске
- K23-5 Листина Удружења анатома Југославије
- K23-6 Октобарска награда Београда
- K23-7 Плакета Коларчевог народног универзитета
- K23-8 Плакета Ветеринарског факултета Универзитета у Београду
- K23-9 Спомен-захвалница Ветеринарског факултета, Београд
- K23-10 Диплома Стоматолошког факултета Универзитета у Београду
- K23-11 Сертификат одбора за публикације биографија
- K23-12 Диплома почасног члана Удружења ортодоната Југославије
- K23-13 Плакета ИНЕП-а
- K23-14 Захвалница Друштва анатома Србије
- K23-15 Диплома Српског лекарског друштва
- K23-16 Повеља Српске академије наука и уметности
- K23-17 Плакета ИНЕП-а
- K23-18 Диплома XV Југословенског симпозијума биофизике
- K23-19 Награда АВНОЈ-а
- K23-20 Повеља Савеза друштва анатома Југославије
- K23-21 Захвалница Савеза друштава ветеринара и ветеринарских техничара Србије
- K23-22 Плакета Ветеринарског факултета Универзитета у Београду
- K23-23 Захвалница Института за патологију
- K23-24 Плакета Универзитета „Кирил и Методије” Скопље
- K23-25 Диплома Института за научна истраживања ПКБ Агроекономик
- K23-26 Плакета Института за биолошка истраживања „Синиша Станковић”
- K23-27 Повеља Савеза друштава ветеринара и ветеринарских техничара Србије
- K23-28 Исправа о избору за дописног члана ЈАЗУ
- K23-29 Сведочанство Међународног ветеринарског друштва свињарства
- K23-30 Захвалница ОШ „Коста Ђукић” из Младеновца
- K23-31 Плакета Медицинског факултета Универзитета у Нишу
- K23-32 Диплома Ветеринарског специјалистичког института Ниш
- K23-33 Диплома Друштва за електронску микроскопију Србије
- K23-34 Захвалница Института за нуклеарне науке „Винча”
- K23-35 Захвалница Војске Југославије
- K23-36 Диплома Друштва медицинара и ветеринара Румуније
- K23-37 Диплома Италијанског друштва за анатомију
- K23-38 Грб општине Младеновац
- K23-39 Диплома Ветеринарског факултета Универзитета у Београду

МИРОСЛАВ ПАНТИЋ

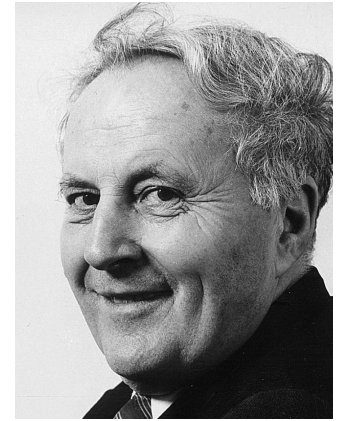
Академик, историчар књижевности, професор Универзитета Мирослав Пантић рођен је 9. јула 1926. године у Свилајнцу. Основну школу и гимназију завршио је у родном месту. Дипломирао је на Филозофском факултету у Београду 1949. године на Групи за југословенске језике и књижевност. Следеће године постављен је за асистента Хисторијског института Југославенске академије знаности и умјетности у Дубровнику, а 1953. за асистента Института за проучавање књижевности Српске академије наука.

Професорску каријеру започео је на Филозофском факултету Универзитета у Београду, као асистент на Катедри за историју југословенске књижевности, где је 1956. године одбранио докторску дисертацију „Себастијан Сладе-Долчи, дубровачки биограф XVIII века”. Напредовао је кроз сва наставничка звања, а 1970. године је изабран за редовног професора Филолошког факултета у Београду.

Проучавао је књижевност Дубровника, Далмације и Боке Которске кроз епохе ренесансе, маниризма, барока и рококоа. Анализа књижевних дела на основу историјских чињеница утврђених помоћу изворне грађе био је главни научни метод истраживачког рада професора Пантића. Ослонац на изворне текстове и архивску грађу, посебно Дубровачког архива, учинила га је једним од најбољих познавалаца дубровачке књижевности. Тако је, још од првог сусрета, Дубровник био и остао главна одредница и звезда водиља његовог научног рада.

Професор Мирослав Пантић изабран је за дописног члана Одељења језика и књижевности САНУ 1974, а за редовног 1981. године. У Академији је обављао послове секретара Одељења језика и књижевности, генералног секретара, потпредседника Академије. Учествовао је у раду бројних академијиних одбора, организацији научних скупова и уредништву многих публикација.

Посебан траг у Српској академији наука и уметности оставио је оснивањем Кабинета за дубровачке студије. Током свог вишедеценијског научног рада сакупио је огроман број докумената из Дубровачког архива и библиотеке у Далмацији, Боки Которској, Италији и Ватикану. Ширину и методичност његових истраживања најбоље осликава обимна грађа којом је испуњен Кабинет. Поред великог броја научних радова, ово богатство извора представља најважнију заоставштину академика Мирослава Пантића, а уједно и извор за многа научна дела у будућности. Добитник је бројних признања и награда за свој научни рад и друштвени допринос. Преминуо је 16. септембра 2011. године.

ОДЛИКОВАЊА АКАДЕМИКА МИРОСЛАВА ПАНТИЋА:

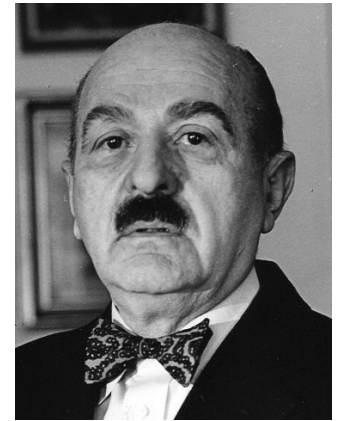
- K13-1 Плакета „Шест векова Крушевца”
- K13-2 Повеља „Просвета”
- K13-3 Повеља Српске академије наука и уметности
- K13-4 Повеља Седмојулске награде
- K13-5 Плакета Вукове награде
- K13-6 Споменица Свете српске царске лавре манастира Хиландара
- K13-7 Плакета филозофског факултета Универзитета у Нишу
- K13-8 Златни знак Завода (x2)
- K13-9 Плакета Коларчевог народног универзитета
- K13-10 Захвалница Гимназије у Свилајнцу
- K13-11 Плакета и медаља Ресавске библиотеке у Свилајнцу
- K13-12 Награда „Златни Беочуг”
- K13-13 Повеља Универзитетске библиотеке „Светозар Марковић” у Београду
- K13-14 Спомен-медаља Румунске академије наука
- K13-15 Захвалница Српског духовног преображења
- K13-16 Повеља Удружења књижевника Србије
- K13-17 Плакета „Милан Ђ. Милићевић”
- K13-18 Синђелићева повеља
- K13-19 Повеља „Синђелићеви дани”
- K13-20 Захвалница Филолошког факултета Универзитета у Београду
- K13-21 Митровданска повеља
- K13-22 Повеља почасног грађанина Општине Деспотовац
- K13-23 Плакета Вукове награде
- K13-24 Значка САНУ
- K13-25 Значка САНУ
- K13-26 Плакета „Стојан Новаковић”
- K13-27 Захвалница Удружења „Карађорђе”
- K13-28 Плакета „Стојан Чупић”

ИСИДОР ПАПО

Академик, хирург, члан Народноослободилачког покрета, генерал пуковник санитарске службе Исидор Папо рођен је 31. децембра 1913. године у Љубушком, у породици сефардских Јевреја. Након завршеног Медицинског факултета у Загребу 1937. године, постављен је за лекара на Хируршком и Гинеколошком одељењу болнице у Сарајеву. По избијању Другог светског рата прикључио се Народноослободилачком покрету. Истакавши се својим хируршким радом, марта 1944. године послат је у савезничке хируршке центре у Италији на усавршавање. Након рата, од почетка 1946. до августа 1948. године усавршавао се у СССР-у код чувених совјетских хирурга Јудина, Бакуљева и Вишњевског. Специјалистички испит из хирургије положио је 1947. године у Лењинграду. По повратку у Југославију постао је начелник II хируршког одељења Главне војне болнице, која је прерасла у Хируршку клинику Војномедицинске академије у Београду. Убрзо је постао начелник Хируршке катедре и главни хирург ЈНА. Доцент је постао 1950. године, ванредни професор 1953, а редовни професор хирургије 1956. године. На своје треће усавршавање отишао је у САД, где је стекао искуства из хирургије плућа, срца и крвних судова. Дописни члан Српске академије наука и уметности постао је 1961, а редовни 1968. године.

Академик Исидор Папо био је веома свестран хирург. Није се бавио једино неурохирургијом. Написао је велики број радова из разних области хирургије. Јудинову методу реконструктивне операције једњака усавршио је и унапредио, тако да се ова модификација операције у хирургији данас зове антеторакална јејунопластика Јудин–Папо. Био је предавач и оператор у Енглеској, Француској, Шведској, СССР-у, САД, Индији, Аустрији, Египту, Малезији, Панами, Перуу, Боливији, Алжиру, Тунису, Аустралији, Аргентини и Замбији. До одласка у пензију 1981. године, од укупних око 20.000 операција Исидор Папо је урадио преко 10.000 кардиоваскуларних операција. Као члан многобројних научних удружења широм света, добитник разних домаћих и иностраних награда, одликовања и признања, Исидор Папо је своје име исписао златним словима на пољу хирургије у светским оквирима. Преминуо је 14. октобра 1996. године и сахрањен је на Јеврејском гробљу у Београду.

ОДЛИКОВАЊА АКАДЕМИКА ИСИДОРА ПАПА:

- K5-1 Диплома Института хирургије Академије медицинских наука СССР
- K5-5 Диплома Института хирургије Академије медицинских наука СССР
- K5-6 Диплома Америчког кардиолошког колеџа
- K5-7 Диплома Хируршке академије у Паризу

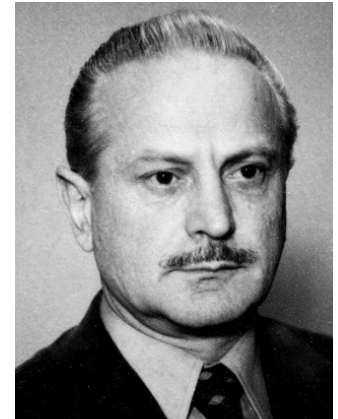
- K5-8 Повеља Енглеског краљевског хируршког колеџа
- K5-9 Диплома Међународног колегијума дигестивне хирургије
- K5-10 Повеља Српске академије наука и уметности
- K5-11 Орден Британске империје II степена
- K5-12 Диплома Друштва дипломираних хирурга болнице у Лос Анђелесу
- K5-13 Орден Удружења војних хирурга САД
- K5-14 Диплома Удружења грудних и кардиоваскуларних хирурга Азије
- K5-15 Повеља Удружења војних хирурга САД
- K5-16 Диплома Боливијског удружења грудних и кардиоваскуларних хирурга
- K5-17 Повеља Боливијског конгреса хирурга
- K5-18 Орден југословенске заставе са лентом
- K5-19 Орден југословенске звезде са лентом
- K5-20 Орден партизанске звезде са сребрним венцем
- K5-21 Орден заслуга за народ са златном звездом
- K5-22 Орден народне армије са златном звездом
- K5-23 Орден за војне заслуге са великом звездом
- K5-24 Орден братства и јединства са сребрним венцем
- K5-25 Орден рада са црвеном заставом
- K5-26 Партизанска споменица 1941.
- K5-27 Орден за храброст
- K5-28 Споменица 20-годишњице Југословенске народне армије
- K5-29 Споменица 30-годишњице Југословенске народне армије
- K5-30 Споменица 40-годишњице Југословенске народне армије
- K5-31 Плакета са ликом Јосипа Броза Тита
- K5-32 Спомен-плакета града Београда 1944-1969
- K5-33 Медаља Фрање Јосифа 1848-1898.
- K5-34 Споменица 30-годишњице победе у Великом отаџбинском рату
- K5-35 Марокански орден Ред престола
- K5-36 Египатски орден Републике II степена
- K5-37 Либеријски орден Афричког ослобођења
- K5-38 Судански орден Два Нила
- K5-39 Тунижански орден независности

МАРКО ПЕТРЕСКИ

Потпуковник Југословенске народне армије, учесник народноослободилачке борбе Марко Петрески рођен је 2. новембра 1925. године у Лабуништу, општина Струга, у Западној Македонији. Основну школу завршио је у Прилепу. Почетак Другог светског рата прекинуо је даље школовање и трговачку каријеру коју му је породица наменила. Страдања која су испунила ратне године, све израженија репресија према српском народу и присилна мобилизација учврстили су га у намери да се са седамнаест година прикључи партизанском покрету отпора.

Након Другог светског рата остао је у војној служби, али је као Србин из Македоније под притиском Комунистичке партије променио своје презиме Петровић. Војну гимназију завршио је у Бања Луци. Планирано школовање за војног pilota у Совјетском савезу прекинула је Резолуција Информбироа и сукоб са Москвом. Након тога завршио је Војну академију у Загребу са чином подофицира ЈНА. Током војне службе био је распоређен у Чапљини, Осијеку, Трогиру и Сплиту. Пензионисан је 1975. године у чину потпуковника.

Био је носилац бројних одликовања за војне заслуге. Преминуо је 14. марта 2015. године и сахрањен је у породичној гробници на Новом гробљу у Београду. Био је потомак познатог београдског задужбинара Цветка Јовановића, који му је био деда-стриц. Одликовања потпуковника Марка Петреског Архиву САНУ поклонила је његова ћерка др Весна Станисављевић.

ОДЛИКОВАЊА ПОТПУКОВНИКА МАРКА ПЕТРЕСКОГ:

- K33-1 Споменица 10-годишњице Југословенске народне армије
- K33-2 Орден за храброст
- K33-3 Медаља за храброст
- K33-4 Медаља за војне заслуге
- K33-5 Споменица 20-годишњице Југословенске народне армије
- K33-6 Орден за војне заслуге са сребрним мачевима
- K33-7 Орден народне армије са сребрном звездом
- K33-8 Споменица 30-годишњице Југословенске народне армије
- K33-9 Орден братства и јединства са сребрним венцем
- K33-10 Спомен-медаља 30 година победе над фашизмом
- K33-11 Орден народне армије са златном звездом
- K33-12 Спомен-плакета града Београда 1944-1984.
- K33-13 Значка Народне одбране Социјалистичке Републике Србије

ВАСКО ПОПА

Дописни члан Српске академије наука и уметности, књижевник и преводилац Васко Попа рођен је у Гребенцу код Беле Цркве, 29. јуна 1922. године. Након завршене основне школе и гимназије, у јесен 1940. године уписао је Филозофски факултет у Београду, а студирао је и у Букурешту и Бечу. Једно време током Другог светског рата био је затворен у немачком концентрационом логору у Бечкерекy. Након рата, 1949. године је дипломирао на Романској групи Филозофског факултета у Београду.

Појава Васка Попе у српској послератној поезији означила је снажан заокрет у односу на поетско стваралаштво његових савременика. Његова прва збирка песама „Кора” из 1953. године била је песничко откриће необичне форме и садржине, другачије од диктата актуелне политике и идеологије. Поезија Васка Попе одредила га је као зачетника српске послератне модерне поезије. Његов песнички израз био је језгровит, наклоњен афоризму и пословици. Писао је кратке стихове без риме и интерпункције, који су били блиски методологији српске народне поезије.

Васко Попа био је генерални секретар Друштва за културну сарадњу Југославије и Француске, а потом је дуги низ година радио као уредник у издавачкој кући Нолит у Београду. Објавио је осам књига поезије. Један је од најпревођенијих југословенских песника, а и сам је преводио са француског језика. Изабран је за дописног члана Одељења језика и књижевности САНУ 1972. године. Један је од оснивача Војвођанске академије наука и уметности у Новом Саду 1979. године. За свој књижевни рад награђиван је бројним наградама. Преминуо је у Београду 5. јануара 1991. године и сахрањен у Алеји заслужних грађана на Новом гробљу. Њему у част, 1995. године установљена је Награда „Васко Попа”, која се додељује за најбољу књигу песама на српском језику.

ОДЛИКОВАЊА ДОПИСНОГ ЧЛАНА ВАСКА ПОПЕ:

K17-1	Повеља аустријске државне награде за књижевност
K17-2	Споменица Народног позоришта „Стерија”
K17-3	Повеља Седмојулске награде
K17-4	Повеља Српске књижевне задруге
K17-5	Награда „Бранко Миљковић”
K17-6	Диплома Матице српске
K17-7	Повеља Ордена братства и јединства са златним венцем
K17-8	Награда АВНОЈ-а
K17-9	Повеља Издавачког предузећа „Нолит”
K17-10	Награда ослобођења Вршца

- K17-11 Књижевна награда за најбољу књигу поезије „Рез”
- K17-12 Захвалница Издавачке радне организације Матице српске
- K17-13 Повеља Војвођанске академије наука
- K17-14 Награда „Скендер Куленовић”
- K17-15 Диплома поводом 40-годишњице ослобођења града Београда
- K17-16 Захвалница издавачког предузећа „Нолит”
- K17-17 Повеља за најбољу песничку књигу „Непочин поље”
- K17-18 Диплома Удружења издавача и књижара Југославије
- K17-19 Плакета СО Смедерево

СТАНОЈЛО РАЈИЧИЋ

Академик, композитор и педагог Станојло Рајичић рођен је 16. децембра 1910. године у Београду. У гимназији наставник певања му је био Владимир Р. Ђорђевић, истакнути мелограф, композитор, хорски диригент и музички педагог. У београдској музичкој школи (данашња Музичка школа „Мокрањац”), поред осталих, предавали су му познати композитори Јосип Славенски и Милоје Милојевић. У Прагу је студирао клавир и композицију на Државном конзерваторијуму код професора Алојза Шима и Рудолфа Карела, а затим и на Мајсторској школи код славног Јозефа Сука. По повратку из Прага радио је неко време у Радио Београду и као наставник клавира у музичким школама. На Музичкој академији у Београду радио је као професор композиције до краја своје педагошке каријере.

Музички опус Станојла Рајичића опсежан је и жанровски разноврстан. Компоновао је шест симфонија, неколико симфонијских поема, десет концерата, пет соната, више вокалних циклуса, једну кантату, опере, балете, камерна дела и низ других композиција за клавир. Посвећен стваралаштву у потпуности, професор Рајичић је током седам деценија рада изградио препознатљив стил у којем се умерено модеран музички језик прожима ритмом родног тла. Иако је током школовања био под утицајем европских стилова, прихватио наглашени експресионизам и антоналност у својим раним делима, постепено се његов стил окретао традицији, негујући мелодијске компоненте маркантне тематике и ритма, у густом хармонском слогу и сложенем оркестарском ткиву. На тој основи настала су његова остварења најтрајније вредности, као што су Трећи клавирски и Други виолински концерт, циклус

песама „На Липару”, опера „Симонида” и телевизијска опера „Карађорђе”. Његова симфонијска дела извођена су у Риму, Прагу и Софији.

Дописни члан Српске академије наука постао је 1950, а редовни 1958. године. У Одељењу ликовне и музичке уметности био је увек међу најактивнијима, а пуних 35 година био је секретар Одељења. Поред музичког стваралаштва и педагошке делатности, професор Рајичић посебно је заслужан за организовање концерата у Галерији САНУ, где је био идејни творац и зачетник, дугогодишњи уредник музичког програма. Захваљујући њему, Београд је добио један од својих најредовнијих концертних простора. За свој дугогодишњи рад и стваралаштво добитник је низа награда, признања и одликовања. Преминуо је у Београду 21. јула 2000. године.

ОДЛИКОВАЊА АКАДЕМИКА СТАНОЈЛА РАЈИЧИЋА:

- K16-1   Значка САНУ
- K16-2   Награда Савеза композитора Југославије
- K16-3   Орден рада са црвеном заставом
- K16-4   Плакета Седмојулске награде
- K16-5   Плакета Српске академије наука и уметности
- K16-6   Диплома Словеначке академије наука и уметности
- K16-7   Награда „Готфрид фон Хердер”
- K16-8   Велика плакета Универзитета уметности у Београду
- K16-9   Значка Културно-просветне заједнице Србије
- K16-10   Диплома Међународног регистра профила
- K16-11   Диплома Међународног биографског института
- K16-12   Релефна плакета „Стеван Мокрањац”
- K16-13   Плакета и значка САНУ 1841–1864–1886–1986.
- K16-14   Плакета Вукове награде и значка
- K16-15   Орден заслуга за народ са златном звездом
- K16-16   Спомен-медаља Словеначке академије наука и уметности
- K16-17   Диплома Удружења Јозефа Сука
- K16-18   Плакета Вукове награде
- K16-19   Награда „Златни беочуг”
- K16-20   Захвалница Удружења композитора Србије
- K16-21   Орден рада са сребрним венцем
- K16-22   Плакета Музичке школе „Мокрањац”

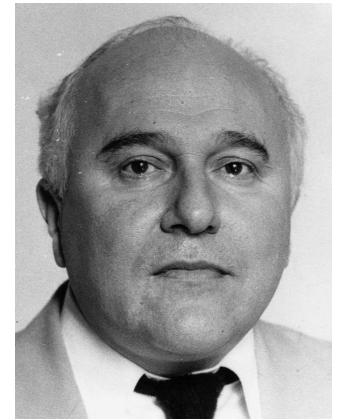
ДРАГОСЛАВ СРЕЈОВИЋ

Академик, археолог, културни антрополог, професор универзитета Драгослав Срејовић рођен је 8. октобра 1931. године у Крагујевцу. Након завршене основне школе и гимназије у Крагујевцу, уписао је археологију на Филозофском факултету у Београду. Дипломирао је 1954. године. Пуних 40 година провео је на Филозофском факултету, пролазећи кроз сва предвиђена звања, као асистент, доцент, ванредни професор, а од 1976. године као редовни професор на Катедри за праисторијску археологију. Једно време био је и декан Филозофског факултета.

Научна делатност Драгослава Срејовића обухвата широки временски распон од ране праисторије до касног римског царства. Руководио је археолошким ископавањима бројних праисторијских и античких локалитета у Србији, Босни и Црној Гори. Најзначајнији резултати његовог рада који су знатно унапредили сазнања о најстаријој прошлости Србије и Балкана, и који су га уврстили у ред археолога светског гласа, била су истраживања на Лепенском Виру, Гамзиграду и Шаркамену. Резултате својих истраживања Срејовић је објавио у низу радова, студија и монографија.

За дописног члана Српске академије наука и уметности изабран је 1974, а за редовног 1983. године. Био је секретар Одељења историјских наука, управник Галерије САНУ, а на крају и потпредседник САНУ. Такође, био је директор Центра за научна истраживања САНУ и директор Центра за научна истраживања Универзитета у Крагујевцу, руководилац Одбора за археологију, активан у великом броју пројеката и уредник бројних издања.

Као научник неисцрпне енергије, велике интуиције и широког знања, значајно је утицао на афирмацију археолошке науке у Србији. Добитник је највиших признања и награда за свој плодносни рад и научни допринос. Признат је и цењен као један од највећих археолога XX века. Преминуо је 29. новембра 1996. године у Београду, а сахрањен је у Крагујевцу.

ОДЛИКОВАЊА АКАДЕМИКА ДРАГОСЛАВА СРЕЈОВИЋА:

- K32-1 Диплома Филозофског факултета Универзитета у Београду
- K32-2 Октобарска награда Београда
- K32-3 Диплома Немачког археолошког института у Берлину
- K32-4 Плакета града Зајечара
- K32-5 Плакета „Felix Romuliana”
- K32-6 Плакета Вукове награде
- K32-7 Плакета Музеја Крајине, Неготин
- K32-8 Награда „Савремена администрација”
- K32-9 Значка САНУ

БОРИСЛАВ П. СТЕВАНОВИЋ

Психолог, филозоф, педагог, академик Борислав П. Стевановић рођен је 12. фебруара 1891. године у Алексинцу. Гимназију је учио у родном месту Пироту и Нишу. Студирао је филозофију и педагогију на Филозофском факултету у Београду од 1903. до 1913. године. Професор му је био чувени филозоф, научник и академик Брана Петронијевић. Почетак Првог светског рата затекао га је на одслужењу војног рока у Скопљу. Био је један од славних 1300 каплара. Године 1915. пао је у заробљеништво и остатак рата провео у логору у Мађарској.

По завршетку Првог светског рата наставио је студије. Дипломирао је 1919. године на Филозофском факултету у Београду. Радио је као професор у Алексинцу и Београду, једно време и као учитељ у Кумодражу. Постдипломске студије из области експерименталне психологије завршио је на Лондонском универзитету 1926. године, где је и одбранио докторску дисертацију „Експериментална студија менталних процеса при суђењу”. По повратку у земљу неко време радио је као професор у средњој школи. Када је на Филозофском факултету у Београду 1928. године основана Група за психологију изабран је за доцента експерименталне психологије. Упоредо са радом на факултету, бавио се и научним, експерименталним радом. Тешко је наћи психолошку дисциплину или област психологије у којој професор Стевановић није био зачетник или иницијатор. Увео је факторску анализу у време када она није била позната на водећим универзитетима у Француској и Немачкој. Са сарадницима је 1934. године дао значајан допринос у развоју дечије психологије, када је урадио Београдску ревизију Бине–Симонове скале за мерење интелигенције. После Другог светског рата учествовао је у обнови Универзитета у Београду. Постављен је за шефа новоосноване Катедре за психологију на Филозофском факултету. Предавао је велики број психолошких дисциплина, а неке од њих је и сам основао. Прошао је сва наставничка звања до редовног професора, а 1951. године изабран је за декана Филозофског факултета у Београду.

Професор Борислав Стевановић радио је на развоју психолошке науке и њеној примени више од педесет година. Области које су посебно привлачиле његову пажњу су психологија мишљења и учења, проблеми педагошке психологије, проблеми мерења у психологији и конструкција психолошких мерних инструмената. Објединио је научну егзактност са теоријском ширином и оријентисао се на практичну примену емпиријских сазнања. Резултати његовог истраживања позитивно су прихваћени на бројним научним скуповима у Копенхагену, Паризу, Стокхолму, Бриселу, Риму и другим градовима. Бројни научни радови засновани на експерименталним истражи-

вањима оставили су значајан траг у светским оквирима психологије. Његов целокупни научни рад ударио је темеље развоја психологије у Србији.

Професор Стевановић изабран је за дописног члана Одељења друштвених наука Српске академије наука и уметности 1961, а за редовног 1970. године. За остварена достигнућа у психологији и вишедеценијски рад у науци добио је велики број награда и признања. Преминуо је 23. новембра 1971. године у Београду. Друштво психолога Србије у част Борислава Стевановића установило је награду која носи његово име.

ОДЛИКОВАЊА АКАДЕМИКА БОРИСЛАВА СТЕВАНОВИЋА:

- K43-1 Орден рада са црвеном заставом
- K43-2 Повеља Седмојулске награде
- K43-3 Диплома гимназије „Драгче Миловановић” Алексинац
- K43-4 Диплома Удружења за професионалну оријентацију Југославије
- K43-5 Орден заслуга за народ са златном звездом
- K43-6 Награда за научни допринос у психологији „др Борислав Стевановић”

МИЛИЦА Б. СТЕВАНОВИЋ

Уметница, сликарка, академик Милица Стевановић, ћерка академика Борислава Стевановића, рођена је 22. јануара 1933. године у Београду. Почетком Другог светског рата породица се преселила у Сокобању, где је Милица завршила основну школу. Након рата, школовање је наставила у Београду, у Другој женској гимназији. После петог разреда гимназије, 1948. године примљена је на Академију ликовних уметности у Београду. Студирала је сликарство у класи Лјубице Сокић и Недељка Гвозденовића. Дипломирала је 1953, а последипломске студије завршила је 1955 године. Током 1963/64. године била је на специјалистичким студијама у Белгији.

Милица Стевановић своје слике и скулптуре излаже од 1956. године. Имала је велики број самосталних изложби у Осјеку, Сокобањи, Београду, Новом Саду, Лесковцу, Вараждину, Нишу и Ужицу. Неке од најзначајнијих групних изложби на којима је излагала своја дела су: Октобарски салон, Београдски тријенал југословенске уметности, Меморијал Надежде Петровић, Сарајевска југословенска документа, Панчевачка изложба југословенске скулптуре,

итд. Учествовала је и на бројним изложбама Удружења ликовних уметника и наставника Факултета ликовних уметности у земљи и иностранству. Излагала је слике и скулптуре на Бијеналу у Сао Паолу.

На Академији ликовних уметности, каснијем факултету, изабрана је за асистента 1968. године. Прошла је сва звања, од асистента до редовног професора. Такође, предавала је и на *Colege of Art* у Единбургу 1978. године, у оквиру размене наставника.

Стваралачки полет Милице Стевановић, који траје више од шест деценија, обухвата ликовну есејистику, проблеме опажања, процесе стваралаштва и питања урбанистичког, односно амбијенталног обликовања. Од првих уметничких радова дошли су до изражаја њен сликарски темперамент и визуелна перцепција. Изградила је оригинални уметнички приказ, чиме је обезбедила посебно место у савременој српској уметности. Слике и скулптуре Милице Стевановић налазе се у збиркама Народног музеја, Музеја савремене уметности, Музеја града Београда, као и у бројним јавним и приватним колекцијама у земљи и иностранству.

Професорка Милица Стевановић изабрана је за дописног члана Одељења ликовне и музичке уметности САНУ 2009, а за редовног 2018. године. За свој стваралачки рад и уметнички приказ добила је бројне награде и признања.

ОДЛИКОВАЊА АКАДЕМИКА МИЛИЦЕ Б. СТЕВАНОВИЋ:

- K44-1 Диплома редакције „Пионира” и „Пионирских новина”
- K44-2 Награда октобарског салона за сликарство
- K44-3 Награда „Политике”
- K44-4 Спомен-плакета Факултета ликовних уметности
- K44-5 Плакета „Иван Табаковић”
- K44-6 Награда за животно дело
- K44-7 Награда града Београда

ДИМИТРИЈЕ СТЕФАНОВИЋ

Академик, филолог, музиколог и диригент Димитрије Стефановић рођен је 25. новембра 1929. године у Панчеву. Основну школу и гимназију завршио је у родном месту. Дипломирао је 1955. године на Филозофском факултету у Београду, на Катедри за германске језике и књижевност. Музичку академију у Београду завршио је 1956. године.

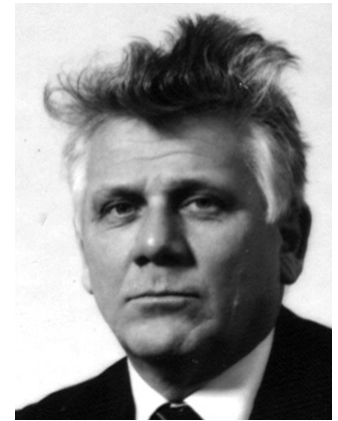
Крајем 50-тих и средином 60-тих година XX века боравио је на Универзитету у Оксфорду као стипендиста Линколн колеџа, где је одбранио магистарски рад, а 1967. године и докторску дисертацију „Традиција стихирарских рукописа”. У овом обимном раду први пут су критички проучени најстарији словенски, тј. руски музички рукописи из XIII века и поређени са одговарајућим византијским музичким рукописима из периода од XI до XIV века.

Научноистраживачки рад Димитрија Стефановића обухватао је проучавање православне црквене музике, у првом реду византијске, старе словенске, а посебно српске музике. Велику пажњу посветио је откривању, транскрибовању, критичком вредновању и објављивању средњовековних докумената. Своју научну каријеру градио је у сарадњи са чувеним музиколозима-византолозима Егоном Велесом, Хенри Тилијардом и Оливером Странком. На Музичком факултету Универзитета у Оксфорду држао је предавања из византијске и старе словенске музике. Гостовао је као предавач на бројним међународним научним скуповима на универзитетима широм Европе и Америке. Одржао је велики број предавања о православној и посебно српској црквеној музици.

Поред проучавања и анализе, Димитрије Стефановић се бавио и извођењем старе и новије црквене музике. Дириговао је Панчевачким српским црквеним певачким друштвом још од 1950. године, а повремено и хором Првог београдског певачког друштва и Богословије *Свети Сава* у Београду. Више година био је асистент диригента београдског Академског хора *Бранко Крсмановић*. Водио је хор *Београдски мадригалисти*. Године 1969. покренуо је Студијски хор Музиколошког института САНУ, на чијем челу је био од оснивања.

У Музиколошком институту САНУ прошао је све степене научних звања, од асистента до научног саветника, где је током две деценије био и директор Института. Био је дугогодишњи сарадник Матице српске, у којој је обављао послове потпредседника, а био је и члан Извршног и Управног одбора и секретар Одељења за сценске уметности и музику.

За дописног члана Одељења друштвених наука Српске академије наука и уметности изабран је 1976, а за редовног члана 1985. године. Био је генерални секретар САНУ од 2007. до 2015. године, а секретар Одељења друштвених наука од 2017. до 2018. године. Поред чланства у бројним одборима, академик

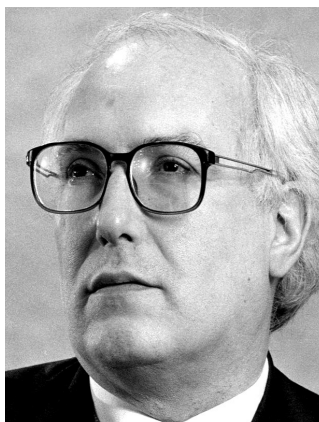
Стефановић је био и председник Стручног савета Архива САНУ и члан Стручног савета Архива САНУ у Сремским Карловцима. Поред тога, био је члан и Југославенске академије знаности и умјетности у Загребу и Словенске академије знаности и уметности у Љубљани.

За свој научни допринос добио је бројна признања. Преминуо је 1. августа 2020. године у Београду.

ОДЛИКОВАЊА АКАДЕМИКА ДИМИТРИЈА СТЕФАНОВИЋА:

- K41-1 Захвалница Панчевачког српског црквеног певачког друштва
- K41-2 Специјална захвалница Српског пјевачког друштва „Јединство”
- K41-3 Грамата Панчевачког српског црквеног певачког друштва
- K41-4 Захвалница Клиничког центра Србије
- K41-5 Захвалница Етнографског института
- K41-6 Награда „Доситеј Обрадовић” за животно дело
- K41-7 Грамата Панчевачког српског црквеног певачког друштва

НИКША СТИПЧЕВИЋ

Академик, историчар књижевности, професор универзитета, филолог и културолог Никша Стипчевић рођен је 14. августа 1929. године у Сплиту. Након завршене основне школе породица Никше Стипчевића преселила се у Београд, где је он уписао Другу мушку гимназију. Школовање је наставио након Другог светског рата на Филозофском факултету, где је 1953. године на Романској групи дипломирао италијански језик и књижевност.

У почетку је радио на Институту за српски језик Српске академије наука, а пар година касније изабран је за сталног асистента на Катедри за романске језике и књижевност Филозофског факултета у Београду. Као лектор за српскохрватски језик радио је на Сорбони током пет семестара. Докторат наука је стекао 1965. године дисертацијом „Књижевни погледи Антонија Грамшија” на Филолошком факултету. На Катедри за италијански језик и књижевност, која је одредила његов животни пут, прошао је сва звања до избора за редовног професора 1976. године. Као професора и истраживача књижевног наслеђа посебно га је привлачило модерно занимање за раздобље средњег века и барока, као и компаративно изучавање италијанске и српске књижевности, о чему сведоче и његова дела.

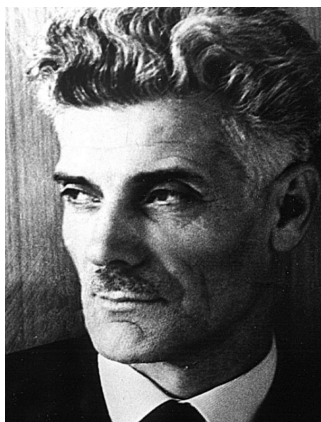
Поред предавања, обављао је и бројне друге дужности на факултету, универзитету и другим културно-научним установама. Био је генерални секретар Удружења универзитетских наставника и вануниверзитетских научних радника, члан Универзитетског савета, члан Управног одбора Матице српске, стални члан–сарадник Матице српске, члан Управног одбора Српске књижевне задруге и Задужбине Иве Андрића, члан Управног одбора Вукове задужбине, декан Филолошког факултета у два мандата, директор Библиотеке САНУ, члан Председништва САНУ, председник Управног одбора Радио-телевизије Србије. Осим тога, био је и специјални изасланик председника СРЈ Добрице Ћосића у Риму 1992/1993. године, проширивши тако своју делатност и на дипломатију.

За дописног члана САНУ изабран је 1983, а за редовног 1994. године. Учествовао је на многим научним скуповима у земљи и иностранству. Добитник је бројних награда и признања. Преминуо је у Београду 12. јуна 2011. године.

ОДЛИКОВАЊА АКАДЕМИКА НИКШЕ СТИПЧЕВИЋА:

- К6-1 Повеља Удружења универзитетских наставника и других научних радника Србије
- К6-2 Плакета „Просвета 1944–1979.”
- К6-3 Плакета Коларчевог народног универзитета
- К6-4 Медаља LVIII конгреса Института за историју италијанског ризорђимента
- К6-5 Медаља научног скупа „Мацинизам у свету”
- К6-6 Диплома Крушевачке филозофско-књижевне школе
- К6-7 Плакета Ханкук универзитета

МИРКО СТОЈАКОВИЋ

Академик, математичар, професор Универзитета Мирко Стојаковић рођен је 20. августа 1915. године у Крепољину, у источној Србији. Школовање је почео у Дому за ратну сирочад у Пожаревцу, а основну школу завршио је у родном месту. Гимназију је учио у Крагујевцу и Београду, а матурирао је у Другој мушкој гимназији у Београду 1934. године. Дипломирао је на Филозофском факултету, на Групи за математику 1938. године. Припадао је последњим генерацијама математичара који су своје студије завршили код професора Михаила Петровића Аласа.

Након завршених студија запослио се као професор математике у гимназији у Суботици. У Априлском рату учествовао је у борбама на јужном фронту код Куманова. Током окупације био је професор математике у Шапцу, а потом у Петој мушкој гимназији у Београду. Помагао је Народноослободилачки покрет, а активно се укључио у борбу 1944. године.

По завршетку Другог светског рата наставио је са радом у Петој мушкој гимназији у Београду. Године 1947. изабран је за асистента на Машинском факултету у Београду. Докторску дисертацију одбранио је на Свеучилишту у Загребу 1953. године. Бавио се проблемима уопштених инверзних матрица из области линеарне алгебре. Постављен је 1954. за ванредног професора на Катедри за математику Филозофског факултету у Новом Саду, а 1959. године изабран је за редовног професора. Као дугогодишњи шеф Катедре за математику и декан Природно-математичког факултета у више наврата, дао је посебан допринос развоју и унапређењу Универзитета у Новом Саду. Такође, био је директор Математичког института у Новом Саду и Београду, а поред тога и члан Друштва математичара Француске, Њујоршке академије наука, Америчке математичке асоцијације и Америчког математичког друштва.

Професор Мирко Стојаковић изабран је за дописног члана Одељења природно-математичких наука Српске академије наука и уметности 1963, а за редовног 1981. године. Бавећи се наставним и научним радом пуних 40 година, објавио је велики број научних радова. Преминуо је 5. јула 1985. године у Београду. У Архиву САНУ налази се Орден рада са црвеном заставом академика Мирка Стојаковића.

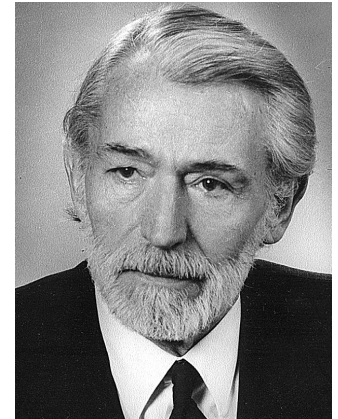
ВЛАДО СТРУГАР

Академик, пуковник ЈНА, члан Народноослободилачког покрета, књижевник и историчар Владо Стругар рођен је 28. децембра 1922. године у месту Доњи Улићи код Цетиња. Основну школу је похађао у Горњем Цеклину, а гимназију је завршио 1941. године на Цетињу. Борби за ослобођење прикључио се одмах на почетку Другог светског рата. После рата имао је чин пуковника и налазио се на разним дужностима у оквиру ЈНА.

У Београду је завршио Институт друштвених наука 1953. године, Вишу војну академију 1957. године, а потом трећи ступањ студија историје с одбрањеном магистарском тезом на Филозофском факултету у Београду. Докторску дисертацију из историјских наука одбранио је у Москви, у Академији наука СССР, у Институту славистике и балканистике 1968. године. Историографска делатност академика Стругара, као великог познаваоца архивских фондова, заснивала се на проучавању политичких промена и сукоба на југословенским просторима у периоду од 1890. до 1992. године.

Владо Стругар је био главни и одговорни уредник научних часописа *Војноисторијској гласника* (1963–1967), *Југословенској историјској часопису* (1970–1973), члан редакције за писање Историје Црне Горе и председник Црногорског сабора српске слоге, родољубивог удружења за просвету и културу. Био је редовни члан Црногорске академије наука и уметности од њеног оснивања 1973. године, члан ван радног састава Македонске академије наука и уметности од 1981. године и члан Сената Републике Српске од 1996. године. Добитник је великог броја одликовања за војне заслуге и учешће у Другом светском рату, као и награда и признања за своју стваралачку делатност. За члана ван радног састава Српске академије наука и уметности изабран је 27. октобра 1994. године.

Преминуо је 24. августа 2019. године и сахрањен је у родном месту.

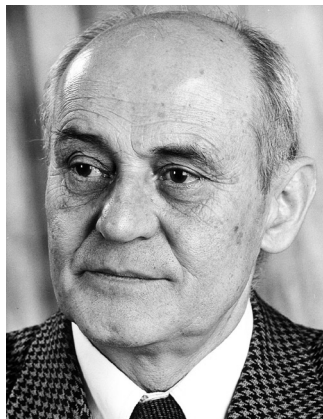

ОДЛИКОВАЊА АКАДЕМИКА ВЛАДА СТРУГАРА:

- K22-1 Орден партизанске звезде са пушкама
- K22-2 Орден братства и јединства са златним венцем
- K22-3 Орден за храброст
- K22-4 Партизанска споменица 1941. (први тип)
- K22-5 Партизанска споменица 1941. са значком
- K22-6 Пољски орден „Партизански крст”
- K22-7 Орден заслуга за народ са сребрним зрацима
- K22-8 Споменица 10-годишњице Југословенске народне армије
- K22-9 Орден за војне заслуге са златним мачевима

- K22-10 Споменица 20-годишњице Југословенске народне армије
- K22-11 Орден народне армије са златном звездом
- K22-12 Плакета Тринаестојулске награде 1971.
- K22-13 Споменица победе у Стаљинградској бици (1943–2003)
- K22-14 Плакета Војне академије Београд
- K22-15 Значка Министарства Руске Федерације

ГОЈКО СУБОТИЋ

Академик, историчар уметности, професор Универзитета Гојко Суботић рођен је 11. августа 1931. године у Градишки. Основну школу и безбрижно детињство прекинуо је Други светски рат, када су га усташе као десетогодишњака са мајком одвеле у логор код Сиска. Одатле је пребачен у Земун, а потом је прешао у Београд.

Ниже разреде гимназије завршио је у Београду, а више у Бања Луци 1950. године. Након гимназије уписао се на Филозофски факултет у Београду, на Одељење за историју уметности. Дипломирао је 1955. године. На матичној катедри уписао је и постдипломске студије. Магистарски рад са темом „Везе између српског средњовековног сликарства и књижевности” одбранио је 1959. године. Одмах затим изабран је за асистента на Одељењу за историју уметности. Докторску дисертацију „Охридска сликарска школа XV века” одбранио је 1974. године а потом је изабран за доцента на предмету Историја уметности југословенских народа средњег века. Такође, био је и директор Музеја примењене уметности, научни саветник у Византолошком институту Српске академије наука и уметности и управник Института за историју уметности Филозофског факултета у Београду.

Градећи свој научни карактер кроз бројна и опширна истраживања на терену, професор Суботић је израстао у једног од најсвестранијих истраживача српске, јужнословенске и византијске уметности у средњем и раном новом веку. У свом научном раду највише је истраживао уметност Охридске архиепископије од XIII до XVIII века, средњовековне споменике у Далмацији, српску уметност у данашњој Грчкој и на Светој Гори и уметничко стваралаштво српских држава у средњем веку. Посебно интересовање показао је за односе између уметности и друштва, везе које повезују уметност и књижевност, уметност и политику, уметност и цркву. Због тога су резултати ових студија подјед-

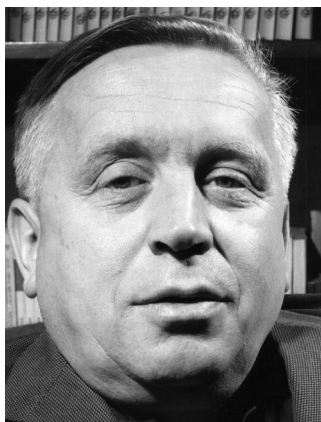
нако важни за историју уметности као и за политичку, књижевну и културну историју широког балканског простора. Своје научне резултате, критички одмерене и поуздане, представио је у бројним радовима. Држао је предавања на универзитетима у Риму, Солуну, Атини, Женеви, Падови, Удинама итд.

Професор Гојко Суботић изабран је за дописног члана Одељења историјских наука Српске академије наука и уметности 1994, а за редовног 2003. године. У Академији је учествовао у раду бројних одбора и организацији научних скупова. Посебан траг је оставио као директор Галерије САНУ у којој је приредио низ значајних изложби. Члан је Атинске академије наука и уметности и Македонске академије наука и уметности. Добитник је бројних домаћих и иностраних награда и признања за свој научни рад.

ОДЛИКОВАЊА АКАДЕМИКА ГОЈКА СУБОТИЋА:

- K38-1 Диплома Универзитета у Букурешту
- K38-2 Повеља Савеза друштава конзерватора Југославије
- K38-3 Захвалница Завода за заштиту споменика културе у Краљеву
- K38-4 Захвалница Савеза јеврејских општина Југославије
- K38-5 Плакета Савеза друштава конзерватора Југославије
- K38-6 Плакета XVIII међународног конгреса византијских студија
- K38-7 Награда Друштва конзерватора Србије
- K38-8 Плакета и значка „150 година заштите споменика културе Србије”
- K38-9 Плакета Аустралијског института за македонске студије
- K38-10 Орден Светог Саве I степена
- K38-11 Плакета Вукове награде
- K38-12 Повеља Етнографског института
- K38-13 Плакета „Амбасадор хеленизма”
- K38-14 Повеља Атинске академије
- K38-15 Повеља Народног музеја Крушевац
- K38-16 Повеља Српске академије наука и уметности
- K38-17 Диплома Македонске академије наука и уметности
- K38-18 Сребрњак Македонске академије наука и уметности
- K38-19 Захвалница Етнографског института
- K38-20 Плакета Етнографског института
- K38-21 Реплика кованице Теодора Анђела Дуке Комнина
- K38-22 Медаља Културног центра Лефкаде

БРАНКО ЂОПИЋ

Академик и књижевник Бранко Ђопић рођен је 1. јануара 1915. године у Хашанима, у Босанској крајини. Одрастао је у земљорадничкој породици. Рано је остао без оца. Велики утицај на њега имали су деда и стриц. Њихове приче биле су плодносно семе које је будило машту и откривало један потпуно нови свет обојен речима.

Током основне школе заволео је књигу, а та љубав према причама остала је главна нит Бранковог живота. Своје прво штампано дело објавио је са четрнаест година у омладинском часопису *Венац* 1928. године. Након завршене ниже гимназије у Бихаћу, уследило је школовање за учитеља. Тих година, неколико пута је искључиван из школе због свог бунтовничког држања. Под утицајем Савеза комунистичке омладине Југославије и социјалистичких идеја, отворено је критиковао друштвено-политички систем и читао је забрањену литературу. Због тога је учитељску школу уписану у Бањалуци учио и у Сарајеву и Делницама, а завршио у Карловцу. Током студија на Филозофском факултету у Београду писао је приче за *Полиџику*. Већ као студент афирмисао се као даровит писац и на себе скренуо пажњу књижевне критике када је 1939. године добио награду „Милан Ракић”. Дипломирао је 1940. године на Групи за педагогију.

Други светски рат га је затекао на одслужењу војног рока у Марибору. Партизанском покрету отпора прикључио се 1941. године и био је активни учесник борбе све до краја рата. Након ослобођења радио је у Београду као уредник дечијег листа *Пионер* и био је члан редакције *Савременика*. Временом се све више окретао писању, да би се током 50-тих година у потпуности посветио књижевности. Писао је песме, приповетке, новеле, сатиричне приче, романи, а посебно је био цењен као писац за децу. Инспирацију је налазио у мотивима из завичаја, ликовима из младости, догађајима из рата, менталитету друштва и народној традицији. Дела Бранка Ђопића, ослобођена идеологије, прожета су доброћудним хумором, који најбоље описује његов карактер. Његова књижевна дела преведена су на преко 30 језика широм света.

Ђопићева „Јеретичка прича” објављена 1950. године, као својеврсна сатирична критика владајућег система, покренула је лавину осуда Комунистичке партије и државних органа. Критичко посматрање друштва и времена у коме је живео донело му је изолацију, одбацивање од колега и пријатеља, етикету дисидента и отпадника партије. У својим високоморалним и савесним ставовима истрајао је до краја, не желећи да прави компромисе зарад личног комфора.

За дописног члана Српске академије наука и уметности изабран је 1965, а редовни члан постао је 1968. године. Писањем прича о детињству и рату, Ђопић

се бранио од тескобе стварности у којој је живео, од свакодневнице која му је бивала све мучнија и суморнија, где је његова меланхолија временом постајала израженија, све до кобног 26. марта 1984. године. Сахрањен је у Алеји заслужних грађана на београдском Новом гробљу.

ОДЛИКОВАЊА АКАДЕМИКА БРАНКА ЂОПИЋА:

- K34-1 Орден заслуге за народ са сребрним зрацима
- K34-2 Партизанска споменица 1941.
- K34-3 Орден заслуга за народ са златном звездом
- K34-4 Орден братства и јединства са златним венцем
- K34-5 Награда „Невен” 1955.
- K34-6 Награда „За рад са Пионирима”
- K34-7 Диплома награде „Давид Штрбац”
- K34-8 Плакета града Бихаћа
- K34-9 Орден Републике са сребрним венцем
- K34-10 Награда „Мој надражи југословенски писац у 1969. години”
- K34-11 Диплома Савезног одбора СУБНОРЈ-а
- K34-12 Плакета „Шабачка чивија”
- K34-13 Повеља Друштвене фондације за унапређење социјалне заштите СР Србије
- K34-14 Спомен-плакета града Београда 1944–1969.
- K34-15 Награда „Златна књига”
- K34-16 Повеља признања и захвалности Српске књижевне задруге
- K34-17 Повеља „Змајеве дечје игре”
- K34-18 Плакета „Аранђеловац”
- K34-19 Повеља „НИП Ослобођење”
- K34-20 Спомен-плакета града Босанска крупа
- K34-21 Диплома Његошеве награде
- K34-22 Награда „Курир Јовица”
- K34-23 Плакета Савеза удружења бораца, СУБНОР
- K34-24 Плакета Септембарске свечаности, Нова Пазова
- K34-25 Повеља-признање Клуба читалаца Дома пионира Београда
- K34-26 Орден Југословенске заставе са лентом
- K34-27 Плакета часописа „Радост”
- K34-28 Плакета Коларчевог народног универзитета
- K34-29 Плакета „20. јуни”
- K34-30 Плакета „Просвета 1944–1979.”
- K34-31 Плакета „Змајеве дечије игре”
- K34-32 Рељефна плакета „Мокрањчеви дани”, Неготин
- K34-33 Златни печат вароши Сремскокарловачке
- K34-34 Плакета БИП-а
- K34-35 Плакета града Загреба
- K34-36 Значка САНУ
- K34-37 Медаља и значка „Златни јеж”
- K34-38 Плакета и значка НФ/НОФ/ССРН БИХ
- K34-39 Плакета Шабачка чивија
- K34-40 Награда АВНОЈ-а
- K34-41 Повеља „НИП Ослобођење”
- K34-42 Повеља добитнику Награде „ЗАВНО БиХ”

- K34-43 Повеља Седмојулске награде
- K34-44 Повеља Савеза пионира и Савеза организација за социјалистичко васпитање и бригу о дјечи
- K34-45 Повеља Народног позоришта Шабац
- K34-46 Повеља Академије наука и умјетности Босне и Херцеговине
- K34-47 Захвалница за допринос изградњи Његошевог маузолеја на Ловћену
- K34-48 Златна значка Културно-просветне заједнице Србије
- K34-49 Повеља Библиотеке „Ђорђе Јовановић”
- K34-50 Повеља Српске академије наука и уметности
- K34-51 Спомен-захвалница СО Бихаћ
- K34-52 Награда „Скендер Куленовић”
- K34-53 Повеља „Пионир Кекец”
- K34-54 Признање Партизанског курирја
- K34-55 Споменица часописа „Радост”
- K34-56 Захвалница Одбора за изградњу споменика на Козари
- K34-57 Плакета Радио Београда
- K34-58 Захвалница ХХ Змајевих дечјих игара
- K34-59 Повеља поводом 25. јубиларних Змајевих дечијих игара
- K34-60 Табакера Бранка Ђопића
- K34-61 Повеља захвалности града Бихаћа

ДОБРОСАВ ДОБРИЦА ЂОСИЋ

Академик, писац, романијер и есејиста, политички и национални теоретичар Добрица Ђосић рођен је у Великој Дренови код Трстеника, 29. децембра 1921. године. Након завршене Основне школе, учио је Виноградско-воћарску школу у Александровцу, Средњу пољопривредну школу у Букову код Неготина, а матурирао је у пољопривредној школи у Ваљеву 1942. године. Током Другог светског рата учествовао је у народноослободилачкој борби. После ослобођења завршио је Вишу политичку школу „Ђуро Ђаковић”.

Први роман *Далеко је сунце* објавио је 1951. године и од тада, охрабрен почетним књижевним успехом, професионално се посветио књижевном раду. Својим делима доспео је у сам врх српске књижевности. Написао је култне романи: *Корене*, *Деобе*, *Време смрти*, *Време зла*, *Време власи*, али и многе друге. Може се рећи да је у роману нашао форму која највише одговара његовом књижевном духу. Својим делима настојао је да представи трагичну судбину српског народа, опише националну проблематику кроз један временски и просторни оквир набијен историјским догађајима.

Поред књижевности, Добрица Ћосић је и у политичком животу Југославије оставио јасан траг. Политички активан још током народноослободилачке борбе, након рата је био члан Агитпропа Централног комитета КП Србије. Био је народни посланик у републичкој и савезној скупштини 12 година. У почетку на линији са партијским врхом и као близак сарадник Јосипа Броза Тита, Добрица Ћосић је својим независним ставом и критичким иступима у јавности постепено стекао статус политичког дисидента. Отварањем питања Голог отока, супротстављењем политичкој ликвидацији Милована Ђиласа и Александра Ранковића и својим ставом о положају Срба на Косову и Метохији, годинама је био политички анатемисан и искључен из јавног живота. Услед турбулентних промена током последње деценије XX века, распада државе и грађанског рата, Добрица Ћосић је јуна 1992. године изабран за првог председника последње Југославије. После само годину дана и сукоба са председником Србије Слободном Милошевићем, смењен је са те функције.

За дописног члана Одељења језика и књижевности Српске академије наука и уметности изабран је 1970, а за редовног 1976. године. Добитник је бројних, највиших књижевних награда за своје стваралаштво. Преминуо је 18. маја 2014. у Београду.

ОДЛИКОВАЊА АКАДЕМИКА ДОБРИЦЕ ЋОСИЋА:

- K24-1 Велика повеља Одбора за истину о Косову и Метохији
- K24-2 Повеља почасног грађанина општине Билећа
- K24-3 Сведочанство Европског центра за мир и развој
- K24-4 Захвалница поводом зајма за привредни развој Србије

НИКОЛА ХАЈДИН

Академик и председник САНУ, инжењер грађевинарства Никола Хајдин рођен је 4. априла 1923. године у Врбовском у Хрватској. Гимназију је учио у Загребу, Огулину, Сушаку и Карловцу. На почетку Другог светског рата његова породица се преселила у Београд. Осми разред гимназије и матуру завршио је у Другој мушкој реалној гимназији. Грађевински факултет Универзитета у Београду уписао је 1945. године и дипломирао на Конструктивном одсеку. Докторат техничких наука стекао је 1956, одбранивши докторску дисертацију „Један поступак за нумеричко решавање граничних задатака и његова примена на неке проблеме теорије еластичности“.

Каријеру инжењера грађевинарства градио је на матичном факултету, где је прошао сва наставничка звања од асистента до редовног професора 1966. године. Држао је предавања и на Природно-математичком факултету у Београду, Грађевинском факултету у Загребу, Грађевинском и Машинском факултету у Скопљу. Учествовао је на бројним научним скуповима у земљи и иностранству. Као гостујући професор предавао је на универзитетима у Лондону, Лозани, Штутгарту, Дрездену и Дармштату.

Научна делатност професора Хајдина у којој је оставио значајан траг односи се на радове из Теорије танкозидних носача и на примену нумеричких метода у Теорији еластичности и Теорији конструкција. Осим тога, допринео је и развоју танкозидних конструкција које се због својих специфичних особина употребљавају у више техничких грана, у грађевинарству, машинству, бродоградњи, аеронаутици итд. Никола Хајдин веома је цењен као аутор бројних челичних и бетонских конструкција, међу којима мостови са косим кабловима заузимају посебно место. Ту се издваја железнички мост преко Саве у Београду, који је радио заједно са Љубомиром Јевтовићем. Овај мост представља први железнички мост у свету са системом греде са косим ужадима. Такође, значајна су и његова конструктивна решења за друмски мост преко Дунава у Новом Саду и велики мост са косим затегама преко Висле у Пољској.

Изабран је за дописног члана Одељења техничких наука Српске академије наука и уметности 1970, а за редовног 1976. године. Дуги низ година био је потпредседник, а од 2003. до 2015. године и председник Српске академије наука и уметности. Такође, био је инострани члан Словеначке академије знаности и уметности, Атинске академије наука и Европске академије наука. За свој рад добио је значајне награде и признања. Преминуо је 17. јула 2019. године у Београду.

ОДЛИКОВАЊА АКАДЕМИКА НИКОЛЕ ХАЈДИНА:

- K21-1 Медаље Украјинске академије наука
- K21-2 Диплома Атинске академије наука
- K21-3 Диплома „Пупинова медаља”
- K21-4 Плакета националне филателистичке изложбе
- K21-5 Диплома Међународне академије за рејтинг популарности
- K21-6 Захвалница Српског културно-уметничког и духовног друштва „Ђурђевдан”
- K21-7 Захвалница Центра за промоцију науке и Математичког института САНУ

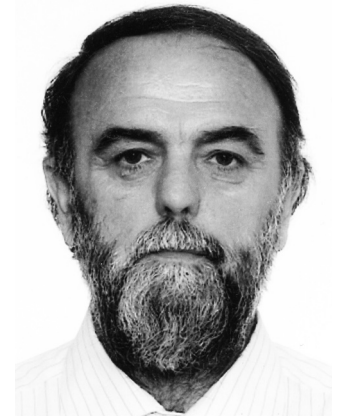
САВА ХАЛУГИН

Дописни члан Српске академије наука и уметности, ликовни уметник и академски вајар Сава Халугин рођен је 17. априла 1946. године у Новом Кнежевцу. Основну и средњу школу завршио је у родном месту, а потом и ликовну уметност на Вишој педагошкој школи у Новом Саду. Основне и магистарске студије на Вајарском смеру Факултета ликовних уметности Универзитета у Београду завршио је 1978. године и добио звање магистар вајарства.

Радио је као професор ликовне уметности у гимназијама у Новом Кнежевцу и Суботици током 70-тих година XX века. У периоду од 1980. до 1994. године живео је и радио као слободни уметник у Београду. Предавао је Методику ликовног васпитања са практичном наставом на Високој школи струковних студија за образовање васпитача у Суботици.

Градација уметничког сазревања академског вајара Саве Халугина настајала је кроз тумачење и моделовање асоцијативних облика као и словних знакова особених асоцијација. Његове форме и идеје представљају синтезу основних токова европске модерне скулптуре у широком распону од експресионизма до надреализма, у динамичној артикулацији свих елемената вајарских композиција. Сава Халугин у оквирима српског вајарства спада у најужи круг уметника који су реализовали аутентично дело са свим битним особинама оригиналности и специфичности у стандардном вајарском стваралаштву свог времена. Поред вајарских дела у камену и бронзи, посебан облик креативности Саве Халугина су његове скице и нацрти који обично претходе обликовању скулптура.

Током своје скоро пет деценија дуге каријере, академски вајар Сава Халугин имао је више од педесет самосталних и око четири стотине заједничких изложби у земљи и иностранству. Члан је Удружења ликовних уметника Ср-

бије, Удружења ликовних уметника Војводине и Матице српске. Добитник је бројних награда и признања за свој уметнички рад. Архиву САНУ поклонио је одливке својих дела по којима су израђене плакете за награде. То је Награда за ликовну уметност „Сава Шумановић”, Награда за животно дело Завода за културу Војводине и Награда за најуспешнијег просветног радника Војводине „Ђорђе Натошевић”.

За дописног члана Српске академије наука и уметности изабран је 2018. године.

ДУШАН ЧАМПРАГ

Академик, инжењер пољопривреде, ентомолог, професор факултета, Душан Чампраг рођен је 14. марта 1925. године у Ади на северу Војводине. Основну школу и гимназију завршио је у Новом Саду, где је и матурирао 1946. године. Учествовао је у народноослободилачкој борби и од последица рањавања остао ратни војни инвалид.

Пољопривредни факултет у Београду завршио је 1951. године. Студирао је и на Агрономском универзитету у Будимпешти. Био је на специјализацији у Покрајинском институту за Пољопривредна истраживања у Новом Саду. Радио је у Заводу за шећерну репу у Црвенки. Године 1957. изабран је за асистента на Пољопривредном факултету у Новом Саду, где је и одбранио докторску дисертацију 1961. године. У звање доцента изабран је 1962. године, за ванредног професора 1969, а за редовног професора 1975. године. Током радног века посетио је, у виду краћих студијских путовања, већину европских земаља и САД. На Пољопривредном факултету у Новом Саду предавао је на Одсеку за заштиту биља и Одсеку за ратарство и повртарство све до 1982. године, када је пензионисан.

За дописног члана Војвођанске академије наука и уметности изабран је 1979, а за редовног 1987. године. За редовног члана Српске академије наука и уметности изабран 1991. године. Године 2004. изабран је за иностраног члана Мађарске академије наука. Између осталог, био је и члан Управног одбора Матице српске, председник Савеза друштава за заштиту биља Југославије, почасни члан Мађарског ентомолошког друштва, почасни члан Савеза пољопривредних инжењера и техничара Србије и друго.

Област истраживачког рада академика Душана Чампрага чине пољопривредна ентомологија и заштита биља. Научним радом се бави више од пола века, проучавајући штетне инсекте који су нарочито распрострањени у Панонској низији и југоисточној Европи. За успешан вишегодишњи научноистраживачки рад добио је бројне награде и признања.

ОДЛИКОВАЊА АКАДЕМИКА ДУШАНА ЧАМПРАГА:

- K25-1 Орден рада са златним венцем
- K25-2 Октобарска награда Новог Сада
- K25-3 Спомен-медаља Матице српске
- K25-4 Награда ослобођења Војводине
- K25-5 Плакета Пољопривредног факултета Универзитета у Новом Саду
- K25-6 Повеља Војвођанске академије наука и уметности
- K25-7 Диплома Друштва ентомолога Мађарске
- K25-8 Повеља Савеза друштва за заштиту биља Југославије
- K25-9 Повеља Савеза пољопривредних инжењера и техничара Србије
- K25-10 Повеља Војвођанске академије наука и уметности
- K25-11 Повеља Српске академије наука и уметности
- K25-12 Повеља фабрике шећера „Црвенка”
- K25-13 Златна плакета Удружења универзитетских професора и научника Србије
- K25-14 Диплома Мађарске академије наука
- K25-15 Повеља Друштва за заштиту биља Србије
- K25-16 Диплома Пољопривредног факултета Универзитета у Београду
- K25-17 Повеља Ордена заслуга за народ са сребрном звездом
- K25-18 Повеља листа „Пољопривредник”
- K25-19 Почасни докторат Пољопривредног факултета у Мошонмађаровару
- K25-20 Захвалница Ентомолошког друштва Србије
- K25-21 Повеља Пољопривредног факултета Универзитета у Новом Саду

РАДОЈЕ ЧОЛОВИЋ

Академик, хирург, лекар, професор Универзитета Радоје Чоловић рођен је 25. јануара 1944. године у Југову код Пљеваља. Основну школу и гимназију завршио је у родном крају. На Медицинском факултету у Београду дипломирао је 1968. године, када је добио и годишњу награду Српског лекарског друштва као најбољи дипломирани студент медицине и стоматологије у Србији.

Лекарску каријеру започео је 1970. године, као доктор опште праксе. После шест месеци прешао је на Хируршко одељење Клиничке болнице града Београда, а потом на Другу хируршку клинику. Специјалистички испит из опште хирургије положио је 1976. године. Докторску дисертацију под насловом „Узроци хемолize у екстракорпоралном крвотоку и превенција” одбранио је 1983. године. Његову предавачку делатност обележио је рад на Медицинском факултету у Београду, где је 1978. године изабран за асистента на предмету Хирургија. Прошао је сва наставничка звања и 1995. године изабран је за редовног професора, а 2010. је постао први професор емеритус на Медицинском факултету Универзитета у Београду.

Од почетка каријере, у процесу његовог научног развоја и стручног усавршавања, важну улогу играли су бројни специјалистички курсеви из области кардио-пулмоналне перфузије, хирургије јетре, жучних водова и панкреаса, мембранске оксигенаторе и хепатиобилијарне хирургије, које је током низа година похађао на истакнутим научним и универзитетским установама у Швајцарској и Великој Британији. Аутор је неколико књига и више стотина радова у међународним и домаћим часописима и зборницима радова. Одржао је десетине предавања на конгресима и симпозијумима широм света.

Професор Радоје Чоловић био је начелник Друге и директор Прве хируршке клинике Клиничког центра Србије, шеф Катедре хирургије на Медицинском факултету, члан Савета Медицинског факултета, секретар и председник Хируршке секције Српског лекарског друштва. Члан је Академије медицинских наука Српског лекарског друштва, Научног друштва Србије, Српског лекарског друштва, Удружења хирурга Југославије, почасни члан Удружења херниолога Југославије и члан више међународних хируршких друштава.

За дописног члана Српске академије наука и уметности изабран је 2003, а за редовног 2009. године. Као активан члан Одељења медицинских наука учествовао је у раду неколико одбора и савета, више научних скупова и разних других манифестација. Добитник је више значајних признања за свој научни рад и друштвени допринос.

ОДЛИКОВАЊА АКАДЕМИКА РАДОЈА ЧОЛОВИЋА:

- K42-1 Годишња награда Српског лекарског друштва
- K42-2 Диплома Медицинског факултета у Београду
- K42-3 Диплома о Високој школској спреми Медицинског факултета
- K42-4 Плакета Српског лекарског друштва
- K42-5 Диплома доктора медицинских наука
- K42-6 Диплома Међународног удружења хирурга
- K42-7 Спомен плакета Српског лекарског друштва
- K42-8 Захвалница Хируршке секције Српског лекарског друштва
- K42-9 Диплома Академије медицинских наука
- K42-10 Диплома Здравственог центра Нови Пазар
- K42-11 Захвалница Народне библиотеке Србије
- K42-12 Плакета болнице у Пожаревцу
- K42-13 Захвалница Српског лекарског друштва
- K42-14 Диплома Српског лекарског друштва
- K42-15 Дијамантска повеља Едукационог центра Србије
- K42-16 Годишња награда за животно дело
- K42-17 Повеља Научног друштва Србије
- K42-18 Диплома Научног друштва за историју здравствене културе Србије
- K42-19 Диплома Удружења херниолога Србије и Црне Горе
- K42-20 Друга награда 14. светског конгреса ИАСГ-о
- K42-21 Лиценца Лекарске коморе Србије
- K42-22 Повеља Студеничке академије
- K42-23 Диплома Универзитета у Београду
- K42-24 Повеља Војномедицинске академије
- K42-25 Захвалница Српске трауматолошке асоцијације
- K42-26 Захвалница удружења херниолога Србије
- K42-27 Захвалница Одбора за кардиоваскуларну патологију САНУ и Удружења за атеросклерозу Србије
- K42-28 Награда града Београда за медицину за 2013. годину
- K42-29 Награда за животно дело
- K42-30 Почасна диплома Румунског удружења хирурга
- K42-31 Плакета Друге хируршке клинике
- K42-32 Плакета Српског лекарског друштва Секција опште медицине
- K42-33 Плакета Српског лекарског друштва, Уролошка секција
- K42-34 Награда „Др Владимир Станојевић”
- K42-35 Плакета Удружења интерниста Србије
- K42-36 Златна медаља Европског удружења кардиолога
- K42-37 Повеља Клиничко-болничког центра Земун
- K42-38 Захвалница Српског лекарског друштва
- K42-39 Плакета „Владан Ђорђевић 1844–1930”
- K42-40 Диплома Академије медицинских наука
- K42-41 Захвалница Савеза лекарских друштава Југославије
- K42-42 Плакета Српског лекарског друштва
- K42-43 Захвалница српске централне библиотеке „Просвјета”
- K42-44 Повеља Српског лекарског друштва
- K42-45 Повеља Српског лекарског друштва
- K42-46 Захвалница Српског друштва за проучавање гојазности
- K42-47 Диплома Удружења ендокриних хирурга Србије
- K42-48 Диплома државне администрације традиционалне кинеске медицине

ВАСА ЧУБРИЛОВИЋ

Академик, редовни професор Београдског универзитета, историчар Васа Чубриловић рођен је 14. јануара 1897. године у Босанској Градишки. Његов отац Јово учествовао је у српском устанку 1875–1878. године, а био је и добровољац у Српско-турском рату 1876. године. Васа Чубриловић је рано остао без оца, а у једанаестој години умрла му је и мајка Савка. Бригу о њему преузео је старији брат Вељко, који је радио као учитељ у Тузли и Прибоју на Мајевици. Након завршене основне школе, Васа је отишао код брата Вељка у Тузлу где је наставио школовање. Као ђак VI разреда гимназије постао је члан национално-револуционарне организације „Млада Босна”. Због својих ставова искључен је из школе. Гимназију је наставио у Сарајеву где се повезао са другим припадницима „Младе Босне” који су припремали атентат на престолонаследника Франца Фердинанда. Као непосредни учесник Сарајевског атентата ухапшен је и осуђен на 16 година робије.

По ослобођењу након Првог светског рата, завршио је гимназију у Сарајеву. Школовање је наставио на студијама историје на Филозофском факултету у Загребу. Убрзо је прешао на Филозофски факултет у Београду, где је и дипломирао 1922. године. Као професор гимназије радио је у Сремској Митровици, Сарајеву и Београду. Докторирао је 1929. године на тему „Босански устанак 1875-1878”. Исте године постао је асистент професору Владимиру Ђоровићу. Рад на Филозофском факултету пратио је избор за доцента, а потом и ванредног професора 1939. године. Други светски рат прекинуо је професорску каријеру Васе Чубриловића и катедру заменио затвором, самицом и логором. Страдање у затвору Гестапоа и Бањичком логору обележило је ратне године. По завршетку рата изабран је за министра у влади ФНРЈ. Враћен је и на Филозофски факултет, на Катедру за националну историју, где је 1947. године изабран за редовног професора.

За дописног члана Српске академије наука изабран је 1959, а за редовног 1961. године. Такође, биран је у чланство ЈАЗУ, АНУБиХ, ЦАНУ, а био је и почасни члан Академије наука СССР-а. У Академији је обављао дужности секретара Одељења друштвених наука, секретара Одељења историјских наука, био је оснивач и председник Балканолошког института, члан Председништва САНУ, као и бројних Академијиних одбора и комисија.

Академик Васа Чубриловић, непосредни учесник историјских дешавања и сведок свога времена, деловао је на јавној, педагошкој, научној и академској сцени више од 70 година. Својим научним радовима оставио је неизбрисив траг у српској и југословенској историографији. Као професор Филозофског факултета

утицао је на развој неколико генерација студената историје. Својим иницијативама усмеравао је рад Академије, чијем раду је био посвећен до последњих дана свог живота. Преминуо је 11. јуна 1990. године у Београду.

ОДЛИКОВАЊА АКАДЕМИКА ВАСЕ ЧУБРИЛОВИЋА:

- K8-1 Повеља Југославенске академије знаности и умјетности
- K8-2 Плакета Коларчевог народног универзитета
- K8-3 Повеља Седмојулске награде
- K8-4 Повеља Академије наука и умјетности Босне и Херцеговине
- K8-5 Плакета Природњачког музеја у Београду
- K8-6 Повеља Српске академије наука и уметности
- K8-7 Плакета Музеја града Београда
- K8-8 Повеља Октобарске награде
- K8-9 Спомен-плакета Јединственог народноослободилачког фронта Србије
- K8-10 Повеља Академије наука СССР-а
- K8-11 Плакета САНУ
- K8-12 Повеља-честитка сарадника Васе Чубриловића
- K8-13 Захвалница Војног музеја
- K8-14 Плакета „Просвета 1944–1979”
- K8-15 Повеља Словеначке академије наука и уметности
- K8-16 Златна плакета општине Босанска Градишка
- K8-17 Орден југословенске звезде са лентом
- K8-18 Априлска награда Бања Луке
- K8-19 Диплома Универзитета „Ђуро Пуцар Стари” Бања Лука
- K8-20 Плакета „Радио Шапца” „Гласа Подриња”
- K8-21 Спомен-медаља Словеначке академије наука и уметности
- K8-22 Орден рада са црвеном заставом

ОДЛИКОВАЊА

ОРДЕН КЊАЗА ДАНИЛА I, III СТЕПЕНА

- Оснивач:** књаз Данило I Петровић Његош
Установљен: 1853. године
Радионица: *Vincent Mayer's*, Беч
Историјат: додељен Милану Јовановићу Батуту (1880/1882).
Порекло: преузето из Библиотеке САНУ
Материјал: сребро, позлата, полихромни емајл, свила (моаре)
Димензије: знак ордена 78 x 49 mm, врпца ширине 52 mm
Сигнатура: К1 – 1

ОРДЕН ЦРВЕНОГ КРСТА

- Оснивач:** Српско друштво Црвеног крста
Установљен: 1877. године
Радионица: *C. F. Rothe & Neffe*, Беч
Историјат: додељен Милану Јовановићу Батуту.
Порекло: преузето из Библиотеке САНУ
Материјал: сребро, црвени и бели емајл, свила (моаре)
Димензије: орден са троугаоном траком 110 x 50 mm
Сигнатура: K1 – 5

СПОМЕНИЦА 500-ГОДИШЊИЦЕ КОСОВСКЕ БИТКЕ

Аутор: Михаило Валтровић
Установљена: 1889. године
Порекло: поклон Љубе Тешановића
Архиву САНУ
Материјал: бронза, позлата
Димензије: R 41 mm
Сигнатура: K26 – 2

МЕДАЉА ЗА ВОЈНИЧКЕ ВРЛИНЕ

Оснивач: краљ Милан Обреновић
Установљена: 15. децембра 1883. године
Радионица: *Josef Christlbauer*, Беч
Историјат: додељена пуковнику Војиславу
Анђелковићу
Порекло: поклон Стефана и
Илије Лукачевића
Материјал: бронза, позлата
Димензије: 54 x 35 mm
Сигнатура: K45 – 2

СПОМЕНИЦА 40-ГОДИШЊИЦЕ СВЕТОАНДРЕЈСКЕ СКУПШТИНЕ

- Оснивач:** краљ Александар Обреновић
Установљена: 12. децембра 1898. године
Аутор: Анастас Јовановић
Историјат: додељена Милану Јовановићу Батуту.
Порекло: презето из Библиотеке САНУ
Материјал: ковано сребро, свила (моаре)
Димензије: орден са троугаоном траком 87 x 51 mm
Сигнатура: К1 – 2

СПОМЕНИЦА 50-ГОДИШЊИЦЕ ВЛАДАВИНЕ ФРАЊЕ ЈОСИФА 1848–1898

Оснивач: цар Фрањо Јосиф I
Установљена: 1898, измењена 1899. године.
Историјат: непознат
Порекло: поклон Асје Папо, супруге Исидора Папа
Материјал: бронза
Димензије: R 34 mm
Сигнатура: K5 – 33

ОРДЕН ТАКОВСКОГ КРСТА V СТЕПЕНА

- Оснивач:** кнез Михаило Обреновић III
Установљен: 1865. године, потврђен и организован у два реда Законом из 1876, проширен трећим редом 1877, реорганизован у пет редова 12. јула 1878.
Аутор: Анастас Јовановић
Радионица: *C. F. Rothe & Neffe*, Беч
Историјат: додељен пуковнику Војиславу Анђелковићу.
Порекло: поклон Стефана и Илије Лукачевића
Материјал: легура бакра (бронза ?)
Димензије: орден 51 x 35 mm
Сигнатура: К45 – 1

ОРДЕН СВЕТОГ САВЕ III СТЕПЕНА

- Оснивач:** краљ Милан Обреновић
Установљен: 23. јануара 1883. године
Радионица: *C. F. Rothe & Neffe*, Беч
Историјат: варијанта пре 1904. године; додељен Милану Јовановићу Батуту.
Порекло: преузето из Библиотеке САНУ
Материјал: сребро, позлата, емајл, свила (моаре)
Димензије: знак ордена 80 × 50 mm, врпца ширине 53 mm
Сигнатура: К1 – 11

МЕДАЉА КРАЉА ПЕТРА I

- Оснивач:** краљ Петар I Карађорђевић
Установљена: 8. августа 1903. године за успомену избора Петра Карађорђевића за краља Србије и повратак династије Карађорђевић на престо.
Аутор: Ђорђе Јовановић
Радионица: *Josef Christlbauer*, Беч
Историјат: додељена пуковнику Војиславу Анђелковићу.
Порекло: поклон Стефана и Илије Лукачевића
Материјал: бронза, позлата, свила (моаре)
Димензије: орден са петоугаоном траком 99 x 35 mm
Сигнатура: К45 – 4

ОРДЕН СВЕТОГ САВЕ IV СТЕПЕНА

- Оснивач:** краљ Милан Обреновић
Установљен: 23. јануара 1883. године
Радионица: *Huguenin-Frères & Co*, Ле Локл, Швајцарска
Историјат: варијанта после 1904. године;
 додељен пуковнику Војиславу Анђелковићу.
Порекло: поклон Стефана и Илије Лукачевића
Материјал: сребро, позлата, полихромни емајл, свила (моаре)
Димензије: орден са троугаоном траком 103 x 43 mm
Сигнатура: К45 – 24

ОРДЕН КАРАЂОРЂЕВЕ ЗВЕЗДЕ IV СТЕПЕНА

- Оснивач:** краљ Петар I Карађорђевић
Установљен: 1. јануара 1904. године
Аутор: Михаило Валтровић
Радионица: *Georg Adam Scheid*, Беч
Историјат: додељен пуковнику Војиславу Анђелковићу.
Порекло: поклон Стефана и Илије Лукачевића
Материјал: сребро, злато, полихромни емајл, свила (моаре)
Димензије: орден са троугаоном траком 104 x 49 mm
Сигнатура: К45 – 10

ОРДЕН БЕЛОГ ОРЛА V СТЕПЕНА

- Оснивач:** краљ Милан Обреновић
Установљен: 23. јануара 1883. године
Радионица: *Georg Adam Scheid*, Беч
Историјат: варијанта после 1904. године; уредбом од 24. новембра 1904. изостављен је монограм владара са реверса и натпис „22. фебруар 1882“; додељен Милану Јовановићу Батуту.
Порекло: преузето из Библиотеке САНУ
Материјал: сребро, полихромни емајл, свила (моаре)
Димензије: орден са троугаоном траком 103 x 51 mm, (знак ордена 64 x 31)
Сигнатура: К1 – 14

СРЕБРНА МЕДАЉА СРПСКОГ ДРУШТВА ЦРВЕНОГ КРСТА

- Оснивач:** Српско друштво Црвеног крста
Установљена: септембра 1912. године
Радионица: *Huguenin-Frères & Co*, Ле Локл, Швајцарска
Историјат: додељена Милану Јовановићу Бату (додељивана за неговање српских рањеника и рад у Српском друштву Црвеног крста).
Порекло: преузето из Библиотеке САНУ
Материјал: сребро и црвени емајл, свила (моаре)
Димензије: медаља са троугаоном траком 75 x 47 mm
Сигнатура: K1 – 6

СПОМЕНИЦА НА РАТ 1912. „ОСВЕЂЕНО КОСОВО”

- Оснивач:** краљ Петар I Карађорђевић
Установљена: 31. октобра 1913. године
Аутор: Ђорђе Ј. Чарапић Фусек
Радионица: *Huguenin-Frères & Co*, Ле Локл, Швајцарска
Историјат: додељена Милану Јовановићу Батуту (додељивана свим активним учесницима у рату са Турском 1912. године).
Порекло: преузето из Библиотеке САНУ
Материјал: кована бронза, позлата, свила (моаре)
Димензије: споменица са петоугаоном траком 104 x 36 mm
Сигнатура: К1 – 3

СПОМЕНИЦА НА РАТ 1913.

- Оснивач:** краљ Петар I Карађорђевић
Установљена: 25. новембра 1913. године
Аутор: Ђорђе Ј. Чарапић Фусек
Радионица: *Huguenin-Frères & Co*, Ле Локл, Швајцарска
Историјат: додељена пуковнику Војиславу Анђелковићу (додељивана свим активним учесницима у рату са Бугарском 1913. године).
Порекло: поклон Стефана и Илије Лукачевића
Материјал: кована бронза, позлата, свила (моаре)
Димензије: орден са четвороугаоном траком 133 x 41 mm
Сигнатура: К45 – 6

КРСТ МИЛОСРЂА

- Оснивач:** краљ Петар I Карађорђевић
Установљен: 7. јуна 1913. године
Радионица: *Huguenin-Frères & Co*, Ле Локл, Швајцарска
Историјат: додељен Милану Јовановићу Батуту.
Порекло: преузето из Библиотеке САНУ
Материјал: позлаћена бронза, црвени емајл, свила (моаре)
Димензије: крст са троугаоном траком 84 x 41 mm
Сигнатура: K1 – 7

ЗЛАТНА МЕДАЉА ЗА ХРАБРОСТ „МИЛОШ ОБИЛИЋ”

- Оснивач:** краљ Петар I Карађорђевић
Установљена: 12. јула 1913. године
Аутор: Анастас Боцарић
Радионица: *Huguenin-Frères & Co*, Ле Локл, Швајцарска
Историјат: додељена пуковнику Војиславу Анђелковићу.
Порекло: поклон Стефана и Илије Лукачевића
Материјал: бронза, позлата, свила (моаре)
Димензије: медаља са троугаоном траком 77 x 49 mm
Сигнатура: К45 – 8

ОРДЕН КАРАЂОРЂЕВЕ ЗВЕЗДЕ СА МАЧЕВИМА IV СТЕПЕНА

- Оснивач:** краљ Петар I Карађорђевић
Установљен: 1. јануара 1904. године
Аутор: Михаило Валтровић
Радионица: *Arthus Bertrand*, Париз
Историјат: додељен пуковнику Војиславу Анђелковићу.
Порекло: поклон Стефана и Илије Лукачевића
Материјал: сребро, позлата, полихромни емајл, свила (моаре)
Димензије: орден са троугаоном траком 104 x 52 mm
Сигнатура: К45 – 11

ОРДЕН СВЕТОГ ВЛАДИМИРА СА МАЧЕВИМА IV СТЕПЕНА

- Оснивач:** царица Катарина II Велика
Установљен: 22. септембра 1782. године
Радионица: непознато
Историјат: додељен пуковнику Војиславу Анђелковићу.
Порекло: поклон Стефана и Илије Лукачевића
Материјал: злато, полихромни емајл, свила (моаре)
Димензије: орден са траком 175 x 76 mm
Сигнатура: К45 – 13

ФРАНЦУСКИ РАТНИ КРСТ 1914–1916 II СТЕПЕНА

- Оснивач:** Француска Република
Установљен: 2. април 1915. године
Аутор: Пол-Албер Бартоломи (Paul-Albert Bartholomé)
Радионица: без ознаке
Историјат: додељен пуковнику Војиславу Анђелковићу.
Порекло: поклон Стефана и Илије Лукачевића
Материјал: бронза, свила (моаре)
Димензије: орден са петоугаоном траком 95 x 37 mm
Сигнатура: К45 – 14

КРСТ СВЕТОГ ЂОРЂА III СТЕПЕНА

Оснивач: цар Александар I Романов
Установљен: 1807. године
Радионица: без ознаке
Историјат: додељен пуковнику
Војиславу Анђелковићу.
Порекло: поклон Стефана и
Илије Лукачевића
Материјал: сребро
Димензије: 41 x 34 mm
Сигнатура: K45 – 12

ГРЧКИ РАТНИ КРСТ III СТЕПЕНА

Оснивач: Привремена влада
националне одбране
Установљен: 28. фебруара 1917. године
Аутор: Андре Риву (André Rivaud)
Радионица: непознато
Историјат: додељен пуковнику
Војиславу Анђелковићу.
Порекло: поклон Стефана и Илије Лукачевића
Материјал: сребро
Димензије: 48 x 42 mm
Сигнатура: K45 – 15

РУМУНСКИ КОМЕМОРАТИВНИ РАТНИ КРСТ 1916–1918

- Оснивач:** краљ Фердинанд Румунски
Установљен: 8. јула 1918. године
Радионица: без ознаке
Историјат: додељен пуковнику
Војиславу Анђелковићу.
Порекло: поклон Стефана
и Илије Лукачевића
Материјал: патинирана бронза
Димензије: 44 x 39 mm
Сигнатура: К45 – 23

ОРДЕН РУМУНСКЕ КРУНЕ СА МАЧЕВИМА

- Оснивач:** краљ Карол I
Установљен: 14. март 1881. године
Радионица: *Joseph Resch & Fils*, Букурешт
Историјат: додељен пуковнику
Војиславу Анђелковићу.
Порекло: поклон Стефана
и Илије Лукачевића
Материјал: сребро, позлата, емајл
Димензије: 45 x 42 mm
Сигнатура: К45 – 22

ЧЕХОСЛОВАЧКИ РАТНИ КРСТ

- Оснивач:** привремена Влада Чехословачке Републике
Установљен: 7. новембар 1918. године
Аутори: Франтишек Купка, Емил Пургхарт
Радионица: без ознаке
Историјат: додељен пуковнику Војиславу Анђелковићу.
Порекло: поклон Стефана и Илије Лукачевића
Материјал: бронза, свила (моаре)
Димензије: орден са петоугаоном траком 98 x 40 mm
Сигнатура: K45 – 19

ПАНАМСКА МЕДАЉА СОЛИДАРНОСТИ 1917–1918

- Оснивач:** Република Панама
Установљена: 1918. године
Аутор: М. Лордоноа (M. Lordonnois)
Радионица: без ознаке
Историјат: додељена пуковнику Војиславу Анђелковићу.
Порекло: поклон Стефана и Илије Лукачевића
Материјал: бронза, свила (моаре)
Димензије: орден са четвороугаоном траком 120 x 36 mm
Сигнатура: К45 – 28

СПОМЕНИЦА ЗА ВЕРНОСТ ОТАЏБИНИ 1915. (АЛБАНСКА СПОМЕНИЦА)

- Оснивач:** краљ Александар I Карађорђевић
Установљена: 5. априла 1920. године, у знак повлачења српске војске кроз Албанију 1915.
Аутор: Ђорђе Ј. Чарапић Фусек
Радионица: *Huguenin-Frères & Co*, Ле Локл, Швајцарска
Историјат: додељена пуковнику Војиславу Анђелковићу.
Порекло: поклон Стефана и Илије Лукачевића
Материјал: бронза, посребрено, патинирано
Димензије: орден са троугаоном траком 110 x 36 mm
Сигнатура: К45 – 20

ОРДЕН СВЕТОГ САВЕ II СТЕПЕНА

Оснивач:	краљ Милан Обреновић
Установљен:	23. јануара 1883. године
Радионица:	<i>Huguenin-Frères & Co</i> , Ле Локл, Швајцарска
Историјат:	додељен Милану Јовановићу Батуту 27. јануара 1921. године.
Документација:	повеља
Порекло:	преузето из Библиотеке САНУ
Материјал:	сребро, позлата, емајл, свила (моаре)
Димензије:	знак ордена 86 x 52 mm, врпца ширине 53 mm, звезда ордена 84 x 82 mm
Сигнатура:	K1 – 10

СПОМЕНИЦА НА РАТ ЗА ОСЛОБОЂЕЊЕ И УЈЕДИЊЕЊЕ 1914–1918

- Оснивач:** краљ Александар I Карађорђевић
Установљен: 1. децембра 1920. године
Аутор: Ђорђе Ј. Чарапић Фусек
Радионица: *Huguenin-Frères & Co*, Ле Локл, Швајцарска
Историјат: додељена пуковнику Војиславу Анђелковићу.
Порекло: поклон Стефана и Илије Лукачевића
Материјал: бронза, патинирана
Димензије: R 40 mm
Сигнатура: K45 – 21

ОРДЕН ОБНОВЉЕНЕ ПОЉСКЕ III СТЕПЕНА

- Оснивач:** парламент Републике Пољске
Установљен: 4. фебруара 1921. године
Радионица: без ознаке
Историјат: додељен пуковнику Војиславу Анђелковићу.
Порекло: поклон Стефана и Илије Лукачевића
Материјал: сребро, позлата, полихромни емајл, моарирани рипс
Димензије: знак ордена 58 x 58 mm; врпца ширине 46 mm
Сигнатура: К45 – 16

ОРДЕН БЕЛОГ ОРЛА IV СТЕПЕНА

- Оснивач:** краљ Милан Обреновић
Установљен: 23. јануара 1883. године
Радионица: *Arthur Bertrand*, Париз
Историјат: Уредбом од 24. новембра 1904. године изостављен је монограм владара са реверса и натпис „22. фебруар 1882“; додељен Милану Јовановићу Батуту 27. јануара 1923. године.
- Документација:** повеља
Порекло: преузето из Библиотеке САНУ
Материјал: сребро, позлата, полихромни емајл, свила (моаре)
Димензије: орден са троугаоном траком 105 x 50 mm (знак ордена 68 x 34 mm)
Сигнатура: К1 – 13

Његово Величанство

ALEXANDAR I

по милости Божијој и воњи народној
КРАЉ СРБА, ХРВАТА И СЛОКЕНАЦА

благоволио је поштомисати следећи Указ
Нај. одредбом. Министар. Просвете,

одликује.мо:

Господину Милану Мандрићу-Самуиљу,
Доктору и професору на Универзитету у Београду

Краљевским орденом
БЕЛОГА ОРЛА
двоструким (II) редом

Нај. Министар. Просвете,
неки свој Указ изричи

Министар. Просвете,
М. Трифуновић с.р.

Александар с.р.

У.р. № 735
Београд, 1923 год.

Канцелар Краљевских ордена даје ову Повељу

Господину Милану Мандрићу-Самуиљу,
као доказ његовог одликовања

У.р. № 402
30 јуна 1923 год.
у Београду

Секретар
Канцеларије Краљевских ордена:

Ђуђе Ј. Јуришић

Канцелар Краљевских ордена
Јосиф Милутиновић

СПОМЕНИЦА ПРЕНОСА ЊЕГОШЕВИХ МОШТИЈУ НА ЛОВЉЕН

- Установљена:** 1925. године
Аутор: Ђорђе Јовановић
Радионица: без ознаке
Историјат: додељена пуковнику Војиславу Анђелковићу.
Порекло: поклон Стефана и Илије Лукачевића
Материјал: кована бронза
Димензије: R 40 mm
Сигнатура: K45 – 26

ОРДЕН СВЕТОГ САВЕ I СТЕПЕНА

- Оснивач:** краљ Милан Обреновић
Установљен: 23. јануара 1883. године
Радионица: *Huguenin-Frères & Co*, Ле Локл, Швајцарска
Историјат: додељен Милану Јовановићу Батуту
6. октобра 1927. године.
- Документација:** повеља
Порекло: преузето из Библиотеке САНУ
Материјал: сребро, позлата, емајл, свила (моаре)
Димензије: знак ордена 85 x 52 mm,
лента ширине 103 mm,
звезда ордена 90 x 87 mm
- Сигнатура:** К1 – 9

РЕПРОДУКЦИЈА У ВЕЛИЧОМ ТЕХНИЧКОМ ИСТИЖИВАЊЕ Београд

100-100-100

ОРДЕН БЕЛОГ ОРЛА III СТЕПЕНА

- Оснивач:** краљ Милан Обровић
Установљен: 23. јануара 1883. године
Радионица: *Huguenin-Frères & Co*, Ле Локл, Швајцарска
Историјат: Уредбом од 24. новембра 1904. године изостављен је монограм владара са реверса и натпис „22. фебруар 1882“; додељен Милану Јовановићу Батуту 1. децембра 1928. године.
- Документација:** повеља
Порекло: преузето из Библиотеке САНУ
Материјал: сребро, позлата, полихромни емајл
Димензије: знак ордена 90 x 45 mm, врпца ширине 40 mm
Сигнатура: K1 – 12

Његово Величанство

АЛЕКСАНДАР I

по милости Божијој и воли народној
КРАЉ СРБИЈА, ХРВАТА И СЛОВЕНАЦА

благоволио је подписати следећи Указ
Напреднице Министар Народних Зарадова

одликује мо:

Господину *Др. Милану Ђваницкију-Ђанићу*

професору универзитета, Београд

Краљевским орденом
БЕЛОГА ОРА
крстима III реда

Наши Министар Народних Зарадова
иски овај Указ изврши

Министар Народних Зарадова

Александар ср

№ 55581
Београд, 1928 год.

Министар Народних Зарадова даје ову Повељу

Господину *Др. Милану Ђваницкију-Ђанићу*

№ 5 као доказ његове одликовања

10. фебруара 1928 год.
у Београду

Секретар
Канцеларије Краљевских ордена

Канцелар Краљевских ордена
ДИМИТРИЈЕ БЕНЕРАЦ

ЧЕХОСЛОВАЧКИ ОРДЕН БЕЛОГ ЛАВА III СТЕПЕНА

- Оснивач:** Република Чехословачка
Установљен: 7. децембра 1922. године
Радионица: *Karnet a Kyselý*, Праг
Историјат: више пута мењан; додељен Милану Јовановићу Батуту.
Порекло: преузето из Библиотеке САНУ
Материјал: злато, сребро, емајл, свила (моаре)
Димензије: знак ордена 83 x 59 mm, врпца ширине 45 mm
Сигнатура: K1 – 15

НАЦИОНАЛНИ ОРДЕН ЛЕГИЈЕ ЧАСТИ IV СТЕПЕНА

- Оснивач:** Наполеон Бонапарта
Установљен: 19. маја 1802. године
Радионица: *Arthus Bertrand*, Париз
Историјат: више пута мењан и допуњаван; додељен Милану Јовановићу Батуту.
Порекло: преузето из Библиотеке САНУ
Материјал: сребро, позлата, емајл, свила (моаре)
Димензије: знак ордена 60 x 43 mm, трака са ружом (розетом) ширине 38 mm
Сигнатура: K1 – 16

НАЦИОНАЛНИ ОРДЕН ЛЕГИЈЕ ЧАСТИ III СТЕПЕНА

- Оснивач:** Наполеон Бонапарта
Установљен: 19. маја 1802. године
Радионица: *Arthus Bertrand*, Париз
Историјат: више пута мењан и допуњаван;
додељен генералу Томи Павловићу.
Порекло: поклон Мирке Павловић,
ћерке генерала Томе Павловића
Материјал: сребро, позлата, емајл, свила (моаре), са кутијом
Димензије: знак ордена 107 x 56 mm, врпца ширине 37 mm
Сигнатура: К9 – 4

СПОМЕН-МЕДАЉА „ЈОЗЕФ ДОБРОВСКИ”

- Аутор:** Јосеф Шејност (Josef Šejnost)
Историјат: додељена СКА 15. јануара 1929,
поводом 100 година од смрти оца
славистике Јозефа Добровског.
Порекло: преузето из Историјске збирке бр. 7890
Материјал: бронза
Димензије: R 70 mm
Сигнатура: K4 – 209

МЕДАЉА ФРАНЦУСКЕ АКАДЕМИЈЕ

- Аутор:** Пол-Марсел Даман (Paul-Marcel Dammann)
Историјат: додељена САНУ поводом три века постојања
Француске академије.
Порекло: преузето из Председништва Академије
Материјал: бронза
Димензије: R 81 mm
Сигнатура: K4 – 15

ОРДЕН ЈУГОСЛОВЕНСКЕ КРУНЕ IV СТЕПЕНА

- Оснивач:** краљ Александар I Карађорђевић
Установљен: 5. априла 1930. године
Аутори: Ђорђе Чарапић Фусек, Николај Краснов
Радионица: *Huguenin-Frères & Co*, Ле Локл, Швајцарска
Историјат: додељен пуковнику Војиславу Анђелковићу.
Порекло: поклон Стефана и Илије Лукачевића
Материјал: сребро, позлата, полихромни емајл, свила (моаре)
Димензије: орден са троугаоном траком 100 x 50 mm
Сигнатура: К45 – 27

ОРДЕН ЈУГОСЛОВЕНСКЕ КРУНЕ II СТЕПЕНА

- Оснивач:** краљ Александар I Карађорђевић
Установљен: 5. априла 1930. године
Аутори: Ђорђе Чарапић Фусек, Николај Краснов
Радионица: *Huguenin-Frères & Co*, Ле Локл, Швајцарска
Историјат: додељен Милану Јовановићу Батућу.
Порекло: преузето из Библиотеке САНУ
Материјал: сребро, позлата, полихромни емајл, са траком за ношење око врата
Димензије: знак ордена 76 x 55 mm, врпца ширине 54 mm, звезда ордена 73 x 73 mm
Сигнатура: K1 – 8

ЗНАК ПРАВИХ ЧЛАНОВА СРПСКЕ КРАЉЕВСКЕ АКАДЕМИЈЕ

- Аутор:** Душан Јанковић
Радионица: *Arthus Bertrand*, Париз
Установљена: 1936. године поводом 50-годишњице Српске краљевске академије
Документација: Историјска збирка 8803; *Годишњак* Српске краљевске академије XLVI, за 1936. годину, стр. 96; 343–344.
Порекло: преузето из Председништва Академије
Материјал: сребро, зелени и црвени емајл, са кутијом
Димензије: 64 x 52 mm
Сигнатура: К4 – 212

МЕДАЛЪА УНИВЕРЗИТЕТА „СВ. КЛИМЕНТ ОХРИДСКИ” У СОФИЈИ

- Аутор:** Анастас Дудулов Богданов
(Анастас Дудуловъ Богдановъ)
- Историјат:** додељена САНУ поводом 50-годишњице
Универзитета „Св. Климент Охридски”.
- Документација:** писмо, диплома, Архива Академије 695/1939
- Порекло:** преузето из Председништва Академије
- Материјал:** легура бакра
- Димензије:** R 70 mm
- Сигнатура:** K4 – 16

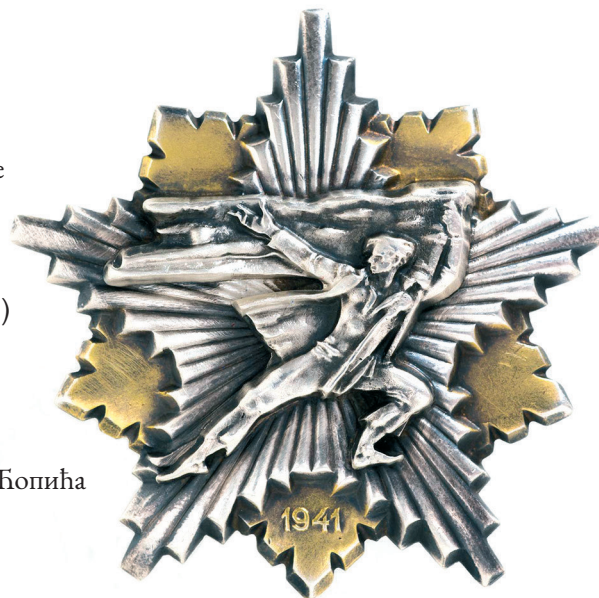
ПАРТИЗАНСКА СПОМЕНИЦА 1941. (ПРВИ ТИП)

- Оснивач:** Национални комитет ослобођења Југославије
Установљена: 14. септембра 1944. године
Аутори: Ђорђе Андрејевић Кун и Антун Аугустинчић
Радионица: *Монетни двор*, Москва
Историјат: израђивана у Совјетском Савезу од 1944. до 1946. године; додељена академику Владу Стругару.
Порекло: поклон академика Влада Стругара
Материјал: бакар, црвено емајлиран
Димензије: 40 x 37 mm
Сигнатура: К22 – 4

ПАРТИЗАНСКА СПОМЕНИЦА 1941. (ДРУГИ ТИП)

- Оснивач:** Национални комитет ослобођења Југославије
Установљена: 14. септембра 1944. године
Аутор: Антун Аугустинчић
Радионица: ИКОМ, Загреб (Индустриска ковница „Орешковић Марко“)
Историјат: додељена академику Бранку Ћопићу 11. јула 1946. године.
Документација: уверење о одликовању и књижица носиоца Партизанске споменице 1941.
Порекло: преузето из заоставштине академика Бранка Ћопића
Материјал: сребро, позлата
Димензије: 47 x 47 mm
Сигнатура: К34 – 2

ОРДЕН ПАРТИЗАНСКЕ ЗВЕЗДЕ СА ПУШКАМА

- Ранији назив:** Орден партизанске звезде III реда
(1. марта 1961. измењен назив ордена)
- Оснивач:** Врховни штаб НОВ и ПОЈ
- Установљен:** 15. августа 1943. године
- Аутори:** Ђорђе Андрејевић Кун и Антун Аугустинчић
- Радионица:** *Монетни двор*, Москва
- Историјат:** додељен академику Владу Стругару
22. децембра 1945. године.
- Документација:** уверење о одликовању
- Порекло:** поклон академика Влада Стругара
- Материјал:** посребрена легура бакра, црвено емајлирана
- Димензије:** R 40 mm
- Сигнатура:** K22 – 1

ОРДЕН ПАРТИЗАНСКЕ ЗВЕЗДЕ СА СРЕБРНИМ ВЕНЦЕМ

- Ранији назив:** Орден партизанске звезде II реда
(1. марта 1961. измењен назив ордена)
- Оснивач:** Врховни штаб НОВ и ПОЈ
- Установљен:** 15. августа 1943. године
- Аутори:** Ђорђе Андрејевић Кун и Антун Аугустинчић
- Радионица:** *Монетни двор*, Москва
- Историјат:** додељен академику Исидору Папу.
- Порекло:** поклон Асје Папо, супруге Исидора Папа
- Материјал:** посребрена легура бакра, црвено емајлирана
- Димензије:** 40 x 40 mm
- Сигнатура:** K5 – 20

ОРДЕН ЗА ХРАБРОСТ

- Оснивач:** Врховни штаб НОВ и ПОЈ
Установљен: 15. августа 1943. године
Аутор: Ђорђе Андрејевић Кун
Историјат: додељен академику Исидору Папу.
Порекло: поклон Асје Папо, супруге Исидора Папа
Материјал: легура бакра и цинка, позлата
Димензије: орден са петоугаоном траком 96 x 39 mm
Сигнатура: К5 – 27

ОРДЕН БРАТСТВА И ЈЕДИНСТВА СА ЗЛАТНИМ ВЕНЦЕМ

- Ранији назив:** Орден братства и јединства I реда
(1. марта 1961. измењен назив ордена)
Оснивач: Врховни штаб НОВ и ПОЈ
Установљен: 15. августа 1943. године
Аутори: Ђорђе Андрејевић Кун и Антун Аугустинчић
Радионица: ИКОМ, Загреб (Индустријска ковница
„Орешковић Марко“)
Историјат: додељен академику Обрену Благојевићу.
Порекло: поклон академика Обрена Благојевића
Материјал: сребро, позлата, легура бакра и цинка, емајл
Димензије: R 47 mm
Сигнатура: К7 – 4

МЕДАЉА ПОЉСКЕ АКАДЕМИЈЕ НАУКА СА ЛИКОМ НИКОЛЕ КОПЕРНИКА

- Историјат:** додељена САНУ 1948, поводом
75 година од оснивања Пољске академије.
- Порекло:** пренето из Историјске збирке бр. 9319
- Материјал:** посребрена бронза
- Димензије:** R 60 mm
- Сигнатура:** К4 – 210

ЈУБИЛАРНА МЕДАЉА КАРЛОВОГ УНИВЕРЗИТЕТА У ПРАГУ

- Аутор:** Отакар Шпаниел (Отakar Španiel)
- Историјат:** додељена САНУ јануара 1949, поводом прославе
600 година Карловог универзитета у Прагу.
- Документација:** Архива Академије 392/1949
- Порекло:** пренето из Историјске збирке бр. 9320
- Материјал:** легура бакра
- Димензије:** R 80 mm
- Сигнатура:** К4 – 211

СПОМЕН-МЕДАЉА АНТРОПОЛОШКОГ ДРУШТВА У ПАРИЗУ

- Аутор:** Е. Дубоа Ф. (E. Dubois F.)
Историјат: додељена САНУ поводом 100 година постојања
Антрополошког друштва у Паризу.
Порекло: преузето из Председништва Академије
Материјал: бронза
Димензије: R 50 mm
Сигнатура: K4 – 17

СПОМЕН-МЕДАЉА ЕГИПТОЛОШКОГ ИНСТИТУТА

- Историјат:** додељена САНУ поводом 100 година постојања
Египтолошког института.
Порекло: преузето из Председништва Академије
Материјал: легура бакра
Димензије: R 60 mm
Сигнатура: K4 – 18

ОРДЕН НАРОДНЕ АРМИЈЕ СА ЗЛАТНОМ ЗВЕЗДОМ

- Ранији назив:** Орден народне армије II реда
(1. марта 1961. измењен назив ордена)
- Оснивач:** Президијум Народне скупштине ФНРЈ
- Установљен:** 29. децембра 1951. године
- Аутор:** Андреј Андрејевић
- Радионица:** ИКОМ, Загреб (Индустријска ковница
„Орешковић Марко“)
- Историјат:** додељен академику Исидору Папу.
- Порекло:** поклон Асје Папо, супруге Исидора Папа
- Материјал:** легура бакра, сребро, позлата
- Димензије:** 65 x 67 mm
- Сигнатура:** К5 – 22

ОРДЕН ЗА ВОЈНЕ ЗАСЛУГЕ СА ВЕЛИКОМ ЗВЕЗДОМ

- Ранији назив:** Орден за војне заслуге I реда
(1. марта 1961. измењен назив ордена)
- Оснивач:** Президијум Народне скупштине ФНРЈ
- Установљен:** 29. децембра 1951. године
- Радионица:** ИКОМ, Загреб (Индустријска ковница
„Орешковић Марко“)
- Историјат:** додељен академику Исидору Папу.
- Порекло:** поклон Асје Папо, супруге Исидора Папа
- Материјал:** легура бакра и цинка, сребро, позлата, емајл
- Димензије:** 68 x 70 mm
- Сигнатура:** К5 – 23

МЕДАЉА ЗА ВОЈНЕ ЗАСЛУГЕ

Оснивач:	Президијум Народне скупштине ФНРЈ
Установљен:	29. децембра 1951. године
Радионица:	ИКОМ, Загреб (Индустријска ковница „Орешковић Марко“)
Историјат:	додељена потпуковнику Марку Петреском.
Порекло:	поклон Весне Станисављевић, ћерке Марка Петреског
Материјал:	патинирана легура бакра и цинка
Димензије:	медаља са троугаоном траком 80 x 45 mm
Сигнатура:	К33 – 4

ОРДЕН ЗА ВОЈНЕ ЗАСЛУГЕ СА СРЕБРНИМ МАЧЕВИМА

- Ранији назив:** Орден за војне заслуге III реда
(1. марта 1961. измењен назив ордена)
- Оснивач:** Президијум Народне скупштине ФНРЈ
- Установљен:** 29. децембра 1951. године
- Радионица:** ИКОМ, Загреб (Индустријска ковница „Орешковић Марко“)
- Историјат:** додељен потпуковнику Марку Петреском, 22. децембра 1961. године.
- Документација:** уверење о одликовању
- Порекло:** поклон Весне Станисављевић, ћерке Марка Петреског
- Материјал:** посребрена легура бакра и цинка, емајл
- Димензије:** R 65 mm
- Сигнатура:** K33 – 6

ЛИБЕРИЈСКИ ОРДЕН АФРИЧКОГ ОСЛОБОЂЕЊА

- Оснивач:** Република Либериа
Установљен: 13. јануара 1879. године
Радионица: *Adrien Chaubillon*, Париз
Историјат: додељен академику Исидору Папу.
Порекло: поклон Асје Папо, супруге Исидора Папа
Материјал: сребро, позлата, емајл
Димензије: 88 x 59 mm
Сигнатура: K5 – 37

ЕГИПАТСКИ ОРДЕН РЕПУБЛИКЕ II СТЕПЕНА

- Оснивач:** Република Египат
Установљен: 1953. године
Радионица: *Tenfic Vichay*, Каиро
Историјат: додељен академику Исидору Папу.
Порекло: поклон Асје Папо, супруге Исидора Папа
Материјал: сребро, позлата, емајл, свила (моаре)
Димензије: знак ордена 62 x 63 mm, врпца ширине 36 mm, звезда ордена 79 x 80 mm
Сигнатура: K5 – 36

СУДАНСКИ ОРДЕН „ДВА НИЛА” I СТЕПЕНА

- Оснивач:** председник Врховног савета оружаних снага
маршал Ибрахим Абдул
- Установљен:** 15. новембра 1961. године
- Радионица:** *Garrard & Co Ltd*, Лондон
- Историјат:** додељен академику Исидору Папу.
- Порекло:** поклон Асје Папо, супруге Исидора Папа
- Материјал:** сребро, позлата, емајл, свила (моаре)
- Димензије:** знак ордена 97 x 58 mm, лента ширине 103 mm,
звезда ордена 103 x 101 mm
- Сигнатура:** К5 – 38

МАРОКАНСКИ ОРДЕН „РЕД ПРЕСТОЛА”

Историјат: додељен академику Исидору Папу.
Порекло: поклон Асје Папо, супруге Исидора Папа
Материјал: бронза, позлата, зелени емајл
Димензије: 78 x 77 mm
Сигнатура: К5 – 35

ТУНИЖАНСКИ ОРДЕН НЕЗАВИСНОСТИ

Историјат: додељен академику Исидору Папу.
Порекло: поклон Асје Папо, супруге Исидора Папа
Материјал: легура бакра, позлата, полихромни емајл
Димензије: орден 62 x 56 mm, врпца ширине 38 mm
Сигнатура: К5 – 39

СПОМЕН-МЕДАЉА РУМУНСКЕ АКАДЕМИЈЕ НАУКА

- Историјат:** додељена САНУ поводом 100-годишњице оснивања Румунске академије наука.
- Порекло:** преузето из Председништва Академије
- Материјал:** бронза
- Димензије:** R 60 mm
- Сигнатура:** K4 – 23

ОРДЕН РЕПУБЛИКЕ СА СРЕБРНИМ ВЕНЦЕМ

- Ранији назив:** Орден Републике II реда (1. марта 1961. измењен назив ордена)
- Оснивач:** председник ФНРЈ Јосип Броз Тито
- Установљен:** 2. јула 1960. године
- Аутор:** Сретен Докић
- Радионица:** ИКОМ, Загреб (Индустријска ковница „Орешковић Марко“)
- Историјат:** додељен академику Бранку Ћопићу 22. јула 1968. године.
- Документација:** повеља и уверење о одликовању
- Порекло:** преузето из заоставштине академика Бранка Ћопића
- Материјал:** легура бакра и цинка, позлата, емајл
- Димензије:** орден 45 x 47 mm, трака одликовања ширине 37 mm
- Сигнатура:** K34 – 9

ОРДЕН РАДА СА СРЕБРНИМ ВЕНЦЕМ

- Ранији назив:** Орден рада III реда
(1. марта 1961. измењен назив ордена)
- Оснивач:** Председништво АВНОЈ-а
- Установљен:** 1. маја 1945. године
- Аутор:** Антун Аугустинчић
- Радионица:** ИКОМ, Загреб (Индустријска ковница „Орешковић Марко“)
- Историјат:** додељен академику Станојлу Рајичићу.
- Порекло:** поклон Милице Рајичић
- Материјал:** легура бакра и цинка, посребрено, позлата
- Димензије:** орден 44 x 44 mm, трака одликовања ширине 36 mm
- Сигнатура:** K16 – 21

СПОМЕН-ПЛАКЕТА ГРАДА БЕОГРАДА 1944–1969.

- Аутор:** Небојша Митрић
- Историјат:** додељена академику Бранку Топићу
20. октобра 1969. године,
поводом 25-годишњице
ослобођења града Београда.
- Порекло:** преузето из заоставштине
академика Бранка Топића.
- Материјал:** сребро
- Димензије:** 57 x 66 mm
- Сигнатура:** K34 – 14

СПОМЕН-МЕДАЉА ПОВОДОМ ПРОСЛАВЕ АУТОКЕФАЛНОСТИ СПЦ

- Аутор:** Небојша Митрић
Радионица: ЗИН (Завод за израду новчаница и кованог новца)
Историјат: додељена САНУ 1969. године.
Порекло: преузето из Председништва Академије
Материјал: посребрена легура бакра
Димензије: R 50 mm
Сигнатура: К4 – 2

ПЛАКЕТА ПОЉОПРИВРЕДНОГ ФАКУЛТЕТА УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ

- Аутор:** Небојша Митрић
Историјат: додељена академику Јовану Белићу 12. децембра 1970. године, за посебне заслуге и значајне резултате остварене вишегодишњим радом на Факултету.
Документација: диплома, Одлука о додељивању плакете и захвалница
Порекло: поклон Љубице Јосимовић
Материјал: легура бакра
Димензије: R 65 mm
Сигнатура: К11 – 10

ПЛАКЕТА ГРАДА АРАНЂЕЛОВЦА

- Историјат:** додељена академику Бранку Ђопићу 1971, поводом IV године смотре југословенске уметности „Мермер и звуци”.
- Порекло:** преузето из заоставштине академика Бранка Ђопића
- Материјал:** легура бакра
- Димензије:** плакета 103 x 78 mm, плочица са натписом 18 x 99 mm
- Сигнатура:** К34 – 18

ПЛАКЕТА СРПСКЕ АКАДЕМИЈЕ НАУКА И УМЕТНОСТИ

- Историјат:** додељена академику Станојлу Рајичићу за изузетан допринос ширењу музичке културе.
- Документација:** повеља
- Порекло:** поклон Милице Рајичић
- Материјал:** посребрена легура бакра
- Димензије:** R 50 mm
- Сигнатура:** К16 – 5

ОРДЕН БРИТАНСКЕ ИМПЕРИЈЕ II СТЕПЕНА

- Оснивач:** краљ Џорџ V
- Установљен:** 4. јуна 1917. године
- Радионица:** *Garrard & Co Ltd*, Лондон
- Историјат:** орден је академику Исидору Папу доделила краљица Елизабета II, 7. октобра 1972.
- Документација:** повеља, статут ордена и писмо
- Порекло:** поклон Асје Папо, супруге Исидора Папа
- Материјал:** сребро, позлата, емајл, свила (моаре), са кутијом
- Димензије:** знак ордена 87 x 64 mm, врпца ширине 16 mm, звезда ордена 80 x 80 mm, трака одликовања са значком 25 x 24 mm
- Сигнатура:** K5 – 11

МЕДАЉА МУЗЕЈА ГРАДА БЕОГРАДА

- Аутор:** Небојша Митрић, 1973.
Радионица: ЗИН (Завод за израду новчаница и кованог новца)
Историјат: додељена САНУ 22. новембра 1973, поводом прославе 70 година рада Музеја града Београда.
Документација: повеља
Порекло: преузето из Председништва Академије
Материјал: посребрена легура бакра
Димензије: R 50 mm
Сигнатура: К4 – 5

ОРДЕН ЈУГОСЛОВЕНСКЕ ЗАСТАВЕ СА ЛЕНТОМ

- Ранији назив:** Орден југословенске заставе I реда (1. марта 1961. измењен назив ордена)
Оснивач: председник ФНРЈ Јосип Броз Тито
Установљен: 16. новембра 1947. године
Аутор: Антун Аугустинчић
Радионица: ИКОМ, Загреб (Индустријска ковница „Орешковић Марко“)
Историјат: додељен академику Бранку Ђопићу 27. децембра 1974. године.
Документација: повеља и уверење о одликовању
Порекло: преузето из заоставштине академика Бранка Ђопића
Материјал: легура бакра и цинка, позлата, полихромни емајл, свила (моаре)
Димензије: знак ордена 65 x 112 mm, лента ширине 100 mm, звезда ордена 82 x 79 mm
Сигнатура: К34 – 26

ОРДЕН БРАТСТВА И ЈЕДИНСТВА СА СРЕБРНИМ ВЕНЦЕМ

- Ранији назив:** Орден братства и јединства II реда
(1. марта 1961. измењен назив ордена)
- Оснивач:** Врховни штаб НОВ и ПОЈ
- Установљен:** 15. августа 1943. године
- Аутори:** Ђорђе Андрејевић Кун и Антун Аугустинчић
- Радионица:** ИКОМ, Загреб
(Индустијска ковница „Орешковић Марко“)
- Историјат:** додељен потпуковнику Марку Петреском
9. маја 1975. године.
- Документација:** уверење о одликовању
- Порекло:** поклон Весне Станисављевић, ћерке Марка Петреског
- Материјал:** посребрена легура бакра и цинка, позлата
- Димензије:** орден R 52 mm, трака одликовања ширине 36 mm
- Сигнатура:** K33 – 9

НАГРАДА „ГОТФРИД ФОН ХЕРДЕР“

- Установљена:** 1963. године
- Историјат:** додељена академику Станојлу Рајичићу
23. маја 1975. године.
- Документација:** повеља и брошура
- Порекло:** поклон Милице Рајичић
- Материјал:** легура бакра
- Димензије:** R 90 mm
- Сигнатура:** K16 – 7

СПОМЕН-МЕДАЉА И ЗНАЧКА АКАДЕМИЈЕ НАУКА СССР-А

- Историјат:** додељена САНУ октобра 1975, поводом 250 година постојања Академије наука СССР-а.
Порекло: преузето из Председништва Академије
Материјал: бронза
Димензије: медаља R 60 mm, значка 28 x 30 mm
Сигнатура: К4 – 26

ПЛАКЕТА НАЦИОНАЛНЕ АКАДЕМИЈЕ САД

- Историјат:** додељена САНУ.
Порекло: преузето из Председништва Академије
Материјал: бронза
Димензије: R 76 mm
Сигнатура: К4 – 74

МЕДАЉА АКАДЕМИЈЕ НАУКА ФРАНЦУСКОГ ИНСТИТУТА

Историјат: додељена САНУ.
Порекло: преузето из Председништва Академије
Материјал: посребрена легура бакра
Димензије: R 59 mm
Сигнатура: K4 – 75

СПОМЕН-МЕДАЉА УНИВЕРЗИТЕТА „Ј. Е. ПУРКИЊЕ” У БЕРНУ

Историјат: додељена академику Василију Крестићу
5. новембра 1975. године.
Документација: повеља и пропратно писмо
Порекло: поклон академика Василија Крестића
Материјал: бронза
Димензије: R 80 mm
Сигнатура: K2 – 1

ОРДЕН УДРУЖЕЊА ВОЈНИХ ХИРУРГА САД

Историјат:	додељен академику Исидору Папу 11. децембра 1975. године, приликом избора за члана Удружења војних хирурга.
Документација:	повеља
Порекло:	поклон Асје Папо, супруге Исидора Папа
Материјал:	бронза, полихромни емајл
Димензије:	67 x 36 mm
Сигнатура:	K5 – 13

ОРДЕН НАРОДНЕ АРМИЈЕ СА ЗЛАТНОМ ЗВЕЗДОМ

Ранији назив:	Орден народне армије II реда (1. марта 1961. измењен назив ордена)
Оснивач:	Президијум Народне скупштине ФНРЈ
Установљен:	29. децембра 1951. године
Аутор:	Андреј Андрејевић
Радионица:	ИКОМ, Загреб (Индустријска ковница „Орешковић Марко“)
Историјат:	додељен потпуковнику Марку Петреском 22. децембра 1975. године.
Документација:	уверење о одликовању
Порекло:	поклон Весне Станисављевић, ћерке Марка Петреског
Материјал:	легура бакра, сребро, позлата
Димензије:	66 x 68 mm
Сигнатура:	K33 – 11

СПОМЕНИЦА 30-ГОДИШЊИЦЕ ПОБЕДЕ У ВЕЛИКОМ ОТАЏБИНСКОМ РАТУ

Оснивач:	Президијум Врховног совјета
Установљена:	25. априла 1975. године
Историјат:	додељена академику Исидору Папу.
Порекло:	поклон Асје Папо, супруге Исидора Папа
Материјал:	месинг
Димензије:	89 x 46 mm
Сигнатура:	К5 – 34

ПЛАКЕТА ТЕХНОЛОШКО-МЕТАЛУРШКОГ ФАКУЛТЕТА У БЕОГРАДУ

Историјат: додељена академику Александру Деспићу 1975, поводом прославе 50 година наставног и научног рада на технолошком одсеку Техничког факултета и Технолошко-металуршком факултету.

Документација: спомен-повеља

Порекло: поклон академика Александра Деспића

Материјал: легура бакра

Димензије: R 70 mm

Сигнатура: K10 – 42

СПОМЕН-МЕДАЉА МАТИЦЕ СРПСКЕ

Аутор: Небојша Митрић

Историјат: додељена академику Василију Крестићу 9. децембра 1976. године, поводом 150-годишњице оснивања Матице српске.

Документација: диплома

Порекло: поклон академика Василија Крестића

Материјал: посребрена легура бакра

Димензије: R 52 mm

Сигнатура: K2 – 2

ЈУБИЛАРНА МЕДАЉА НЕМАЧКЕ ПРИРОДЊАЧКЕ АКАДЕМИЈЕ „ЛЕОПОЛДИНЕ”

Историјат:	додељена академику Александру Деспићу 1977, поводом 325 година постојања Немачке природњачке академије „Леополдине”.
Документација:	сертификат аутентичности
Порекло:	поклон академика Александра Деспића
Материјал:	гипс
Димензије:	R 95 mm
Сигнатура:	K10 – 4

МАЂАРСКИ ОРДЕН РАДА ЗЛАТНОГ СТЕПЕНА

Оснивач:	Република Мађарска
Установљен:	1948. године
Историјат:	додељен Данилу Кишу 15. маја 1978. године.
Документација:	повеља
Порекло:	преузето из заоставштине Данила Киша
Материјал:	легура бабра, полихромни емајл
Димензије:	орден 85 x 44 mm, трака одликовања са значком 17 x 38 mm
Сигнатура:	K18 – 6

НАГРАДА ОСЛОБОЂЕЊА ВОЈВОДИНЕ

Историјат:	додељена академику Душану Чампрагу 18. октобра 1978. године.
Документација:	диплома
Порекло:	поклон академика Душана Чампрага
Материјал:	легура бакра
Димензије:	77 x 84 mm
Сигнатура:	K25 – 4

СПОМЕН-МЕДАЉА МОСКОВСКОГ ДРЖАВНОГ УНИВЕРЗИТЕТА „М. В. ЛОМОНОСОВ”

Историјат:	додељена САНУ.
Порекло:	преузето из Председништва Академије
Материјал:	бронза
Димензије:	R 65 mm
Сигнатура:	K4 – 73

ПЛАКЕТА СРПСКОГ ХЕМИЈСКОГ ДРУШТВА

Историјат: додељена академику Александру Деспићу 17. јануара 1980. године, приликом избора за почасног председника Српског хемијског друштва, у знак признања и захвалности за изузетан допринос раду и развоју Друштва.

Документација: повеља
Порекло: поклон академика Александра Деспића
Материјал: легура бакра
Димензије: 61 x 61 mm
Сигнатура: K10 – 5

ПЛАКЕТА НАРОДНЕ БИБЛИОТЕКЕ СРБИЈЕ

Аутор: Небојша Митрић
Радионица: ЗИН (Завод за израду новчаница и кованог новца)
Историјат: додељена академику Василију Крестићу 6. априла 1981. године, поводом дана Народне библиотеке, за значајан допринос у раду и развоју Народне библиотеке.

Документација: повеља
Порекло: поклон академика Василија Крестића
Материјал: посребрена легура бакра
Димензије: R 50 mm
Сигнатура: K2 – 3

МЕДАЉА „КОРНЕЛИЈЕ СТАНКОВИЋ КОМПОЗИТОР”

- Аутор:** Небојша Митрић, 1981.
Историјат: додељена академику Василију Крестићу октобра 1981. године, поводом научног скупа „Корнелије Станковић и његово доба”.
Порекло: поклон академика Василија Крестића
Материјал: бронза
Димензије: R 50 mm
Сигнатура: K2 – 4

ПЛАКЕТА ИНСТИТУТА „МИХАИЛО ПУПИН” У БЕОГРАДУ

- Аутор:** ознака Љ. Р.
Историјат: додељена САНУ децембра 1981, поводом 35 година постојања Института, у знак захвалности за допринос у заједничком раду.
Документација: повеља
Порекло: преузето из Председништва Академије
Материјал: легура бакра
Димензије: R 68 mm
Сигнатура: K4 – 10

ПЛАКЕТА „ПАТРИЈАРХ СРПСКИ ГЕРМАН”

Аутор: Небојша Митрић, 1983.
Историјат: додељена САНУ 1983. године, поводом 25-годишњице патријаршког служења.
Порекло: преузето из Председништва Академије
Материјал: бронза
Димензије: R 50 mm
Сигнатура: К4 – 47

МЕДАЉА „ХАЈДУК ВЕЉКО ПЕТРОВИЋ”

Аутор: Небојша Митрић
Радионица: *Meiailasii*, Доњи Милановац
Историјат: додељена Мирки Павловић 1983. године, поводом откривања споменика Хајдук Вељку Петровићу у Неготину.
Порекло: поклон Мирке Павловић, ћерке генерала Томе Павловића
Материјал: легура бакра
Димензије: R 51 mm
Сигнатура: К9 – 1

ЗНАЧКА САНУ

Радионица:	ЗИН ковница (Завод за израду новчаница и ковног новца)
Историјат:	додељена академику Драгославу Срејовићу.
Порекло:	поклон академика Видојка Јовића
Материјал:	легура бакра, сребро, емајл
Димензије:	42 x 29 mm
Сигнатура:	К32 – 9

МЕДАЉА ИТАЛИЈАНСКОГ ЕНЦИКЛОПЕДИЈСКОГ ИНСТИТУТА

Аутор:	Емилио Греко (Emilio Greco), 1983.
Историјат:	додељена САНУ.
Документација:	сертификат медаље
Порекло:	преузето из Председништва Академије
Материјал:	сребро
Димензије:	R 53 mm
Сигнатура:	К4 – 29

МЕДАЉА ХЕРБЕРТА ХУНГЕРА

Аутор: Ханс Кутенсторфер (Hans Köttenstorfer)
Историјат: додељена САНУ 27. маја 1984. године.
Порекло: поклон иностраног члана САНУ
Херберта Хунгера Академији
Материјал: легура бакра
Димензије: R 65 mm
Сигнатура: K4 – 46

СПОМЕН-МЕДАЉА „Д. И. МЕНДЕЛЕЕВ 1834–1907”

Аутор: Иванов Јуриј Филипович
(Иванов Юрий Филиппович), 1983.
Историјат: додељена САНУ 1984, поводом 150 година од рођења
Дмитрија И. Менделеева.
Порекло: преузето из Председништва Академије
Материјал: бронза
Димензије: R 60 mm
Сигнатура: K4 – 173

ПЛАКЕТА „СТЕВАН МОКРАЊАЦ”

Историјат: додељена академику Станојлу Рајичићу
1984. године.
Порекло: поклон Милице Рајичић
Материјал: легура бакра
Димензије: R 72 mm
Сигнатура: K16 – 12

МЕДАЉА „ГОДИНА ЧЕШКЕ МУЗИКЕ 1984”

Историјат: додељена Мирки Павловић 1984. године.
Порекло: поклон Мирке Павловић, ћерке генерала
Томе Павловића
Материјал: бронза
Димензије: R 60 mm
Сигнатура: K9 – 2

МЕДАЉА И ЗНАЧКА „ЗЛАТНИ ЈЕЖ”

- Историјат:** додељена академику Бранку Ћопићу 1. априла 1985. године, за изузетан допринос југословенском хумору и сатири и угледу листа *Јеж*.
- Документација:** повеља
- Порекло:** преузето из заоставштине академика Бранка Ћопића
- Материјал:** легура бакра
- Димензије:** медаља 84 x 47 mm, значка 34 x 17 mm
- Сигнатура:** К34 – 37

ПЛАКЕТА САВЕЗА КОНЗЕРВАТОРА ЈУГОСЛАВИЈЕ

- Аутор:** Небојша Митрић, 1988.
- Историјат:** додељена академику Гојку Суботићу октобра 1985. године, за значајан допринос на заштити нашег културног наслеђа.
- Документација:** диплома
- Порекло:** поклон академика Гојка Суботића
- Материјал:** сребро
- Димензије:** R 60 mm
- Сигнатура:** К38 – 5

МЕДАЉА МЕЂУНАРОДНОГ ПОЉОПРИВРЕДНОГ САЈМА У ПАРИЗУ

Аутор:	Роџер Бертран Барон (Roger Bertrand Baron)
Историјат:	додељена академику Јовану Белићу 1985. године.
Порекло:	поклон Љубице Јосимовић
Материјал:	бронза
Димензије:	R 59 mm
Сигнатура:	K11 – 23

ФРАНЦУСКИ ОРДЕН ВИТЕЗА УМЕТНОСТИ И КЊИЖЕВНОСТИ

Оснивач:	Република Француска
Установљен:	1957. године
Историјат:	додељен Данилу Кишу 3. фебруара 1986. године.
Документација:	диплома
Порекло:	преузето из заоставштине Данила Киша
Материјал:	легура бакра, зелени емајл
Димензије:	орден 111 x 53 mm, врпца ширине 36 mm, значка R 12 mm
Сигнатура:	K18 – 10

ОРДЕН РАДА СА ЦРВЕНОМ ЗАСТАВОМ

Ранији назив:	Орден рада I реда (1. марта 1961. измењен назив ордена)
Оснивач:	Председништво АВНОЈ-а
Установљен:	1. маја 1945. године
Аутор:	Антун Аугустинчић
Радионица:	ИКОМ, Загреб (Индустријска ковница „Орешковић Марко“)
Историјат:	додељен академику Мирку Стојаковићу 7. априла 1986. године.
Документација:	повеља о одликовању
Порекло:	преузето из Председништва Академије
Материјал:	легура бакра и цинка, позлата
Димензије:	орден 46 x 44 mm, трака одликовања ширине 36 mm
Сигнатура:	K20 – 1

СПОМЕН-ПЛАКЕТА И ЗНАЧКА „САНУ 1841–1864–1886–1986”

Установљена:	1986. године поводом 100-годишњице Академије
Аутор:	Небојша Митрић
Радионица:	Ауро-метал Суботица
Историјат:	додељена академику Станојлу Рајичићу 1. новембра 1986. године.
Порекло:	поклон Милице Рајичић
Материјал:	легура бакра
Димензије:	плакета 50 x 36 mm, значка 43 x 13 mm
Сигнатура:	K16 – 13

ПЛАКЕТА ВУКОВЕ НАГРАДЕ И ЗНАЧКА

- Аутор:** Небојша Митрић
Историјат: додељена академику Станојлу Рајичићу децембра 1986. године, за изузетан допринос развоју културе у Социјалистичкој Републици Србији.
Документација: повеља
Порекло: поклон Милице Рајичић
Материјал: бронза
Димензије: плакета 139 x 140 mm, значка 49 x 22 mm
Сигнатура: K16 – 14

СПОМЕН-МЕДАЉА ШВЕДСКЕ АКАДЕМИЈЕ НАУКА

- Историјат:** додељена САНУ поводом 200 година постојања Шведске академије наука.
Порекло: преузето из Председништва Академије
Материјал: сребро
Димензије: R 36 mm
Сигнатура: K4 – 31

СПОМЕН-МЕДАЉА „СТУДЕНИЦА 1186–1986”

Аутор:	Небојша Митрић
Историјат:	додељена академику Дејану Медаковићу 1986. године.
Порекло:	поклон академика Дејана Медаковића
Материјал:	посребрена легура бакра
Димензије:	Р 60 mm
Сигнатура:	К3 - 22

ОРДЕН ЈУГОСЛОВЕНСКЕ ЗВЕЗДЕ СА ЛЕНТОМ

Ранији назив:	Орден југословенске звезде I реда (1. марта 1961. измењен назив ордена)
Оснивач:	председник ФНРЈ Јосип Броз Тито
Установљен:	1. фебруара 1954. године
Аутори:	Андреј Андрејевић, Теодор Кривак и Григорије Самојлов
Радионица:	ИКОМ, Загреб (Индустријска ковница „Орешковић Марко”)
Историјат:	додељен академику Васи Чубриловићу 12. јануара 1987. године.
Документација:	повеља и уверење о одликовању
Порекло:	поклон Данке Чубриловић, супруге академика Васе Чубриловића
Материјал:	сребро, злато, брилијанти, емајл, свила (моаре)
Димензије:	знак ордена R 59 mm, лента ширине 101 mm, звезда ордена 77 x 79 mm, трака одликовања ширине 36 mm
Сигнатура:	К8 – 17

ПЛАКЕТА АКАДЕМИЈЕ НАУКА НЕМАЧКЕ ДЕМОКРАТСКЕ РЕПУБЛИКЕ

Историјат: додељена САНУ 4. маја 1987. године.
Документација: писмо
Порекло: преузето из Председништва Академије
Материјал: гипс
Димензије: R 129 mm
Сигнатура: K4 – 171

ПЛАКЕТА И МЕДАЉА ЕВРОПСКОГ УДРУЖЕЊА УЗГАЈВАЧА СИМЕНТАЛСКИХ РАСА

Историјат: додељена академику Јовану Белићу 27. маја 1988. године.
Документација: сертификат аутентичности
Порекло: поклон Љубице Јосимовић
Димензије: плакета 113 x 111 mm, медаља R 60 mm
Материјал: бронза, легура бакра
Сигнатура: K11 – 29

ПЛАКЕТА УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ

- Аутор:** Небојша Митрић
Историјат: додељена САНУ 25. новембра 1988,
поводом 150 година Универзитета у
Београду, за успешну сарадњу.
Документација: диплома
Порекло: преузето из Председништва Академије
Материјал: легура бакра
Димензије: R 60 mm
Сигнатура: K4 – 60

МЕДАЉА ФИЛОЗОФСКОГ ФАКУЛТЕТА УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ

- Аутор:** Небојша Митрић, 1988.
Историјат: додељена академику Василију Крестићу
1988. године, поводом прославе 150-годишњице
оснивања Филозофског факултета.
Порекло: поклон академика Василија Крестића
Материјал: посребрена легура бакра
Димензије: R 60 mm
Сигнатура: K2 – 6

СПОМЕН-МЕДАЉА СЛОВЕНАЧКЕ АКАДЕМИЈЕ НАУКА И УМЕТНОСТИ

Историјат: додељена академику
Васи Чубриловићу.
Порекло: поклон Данке Чубриловић, супруге
академика Васе Чубриловића
Материјал: бронза
Димензије: R 61 mm
Сигнатура: K8 – 21

МЕДАЉА САВЕЗНЕ РЕПУБЛИКЕ ДОЊЕ АУСТРИЈЕ

Аутор: М. Куфал (M. Soufal)
Историјат: додељена академику Јовану Белићу.
Порекло: поклон Љубице Јосимовић
Материјал: бронза
Димензије: R 90 mm
Сигнатура: K11 – 33

ПЛАКЕТА ИНСТИТУТА „РУЂЕР БОШКОВИЋ”

Историјат:	додељена академику Александру Деспићу.
Порекло:	поклон академика Александра Деспића
Материјал:	легура бакра
Димензије:	R 65 mm
Сигнатура:	K10 – 36

ПЛАКЕТА „МУЗИЧКА ШКОЛА МОКРАЊАЦ”

Историјат:	додељена академику Станојлу Рајичићу.
Порекло:	поклон Милице Рајичић
Материјал:	легура бакра
Димензије:	R 84 mm
Сигнатура:	K16 – 22

ПЛАКЕТА XVIII МЕЂУНАРОДНОГ КОНГРЕСА ВИЗАНТИЈСКИХ СТУДИЈА

Историјат: додељена академику Гојку Суботићу
8/15. августа 1991. године.

Порекло: поклон академика Гојка Суботића

Материјал: легура бакра

Димензије: R 70 mm

Сигнатура: K38 – 6

ПЛАКЕТА И ДВЕ МЕДАЉЕ ПОВОДОМ 200-ГОДИШЊИЦЕ КАРЛОВАЧКЕ ГИМНАЗИЈЕ

Историјат: додељене академику Дејану Медаковићу
1/3. новембра 1991. године.

Документација: спомен-повеља и захвалница

Порекло: поклон академика Дејана Медаковића

Материјал: бронза, легура бакра

Димензије: R 68 mm, R 42 mm, R 40 mm

Сигнатура: K3 – 36

ПЛАКЕТА *FELIX ROMULIANA*

- Историјат:** додељена академику Драгославу Срејовићу 1992. године.
Порекло: поклон академика Видојка Јовића
Материјал: легура бакра
Димензије: плакета R 81 mm, плочица са натписом 20 x 67 mm
Сигнатура: K32 – 5

МЕДАЉА КУЛТУРНОГ ЦЕНТРА ЛЕФКАДЕ

- Историјат:** додељена академику Гојку Суботићу 1993. године.
Порекло: поклон академика Гојка Суботића
Материјал: легура бакра
Димензије: R 50 mm
Сигнатура: K38 – 22

ПЛАКЕТА „150 ГОДИНА ЗАШТИТЕ СПОМЕНИКА КУЛТУРЕ У СРБИЈИ”

Историјат:	додељена академику Војиславу Кораћу 1994. године.
Порекло:	поклон академика Војислава Кораћа
Материјал:	легура бакра (бронза)
Димензије:	R 88 mm
Сигнатура:	K15 – 11

ЗЛАТНА МЕДАЉА „НИКОЛА ПАШИЋ”

Историјат:	додељена САНУ октобра 1995. године, у знак дубоке захвалности за организацију научног скупа „Никола Пашић, Живот и дело”; ова медаља је подстакла академика Василија Крестића да у оквиру Архива САНУ покрене отварање Кабинета за медаље.
-------------------	--

Документација:	повеља
Порекло:	преузето из Председништва Академије
Материјал:	злато
Димензије:	R 15 mm
Сигнатура:	K4 – 0

ПЛАКЕТА МЕДИЦИНСКОГ ФАКУЛТЕТА УНИВЕРЗИТЕТА У НИШУ

Историјат: додељена академику Душану Каназиру
17. новембра 1995. године, у знак признања
за изузетан допринос у развоју Факултета.

Документација: диплома

Порекло: поклон академика Душана Каназира

Материјал: легура бакра

Димензије: 79 x 74 mm

Сигнатура: К19 – 7

МЕДАЉА LVIII КОНГРЕСА ИНСТИТУТА ЗА ИСТОРИЈУ ИТАЛИЈАНСКОГ РИЗОРЂИМЕНТА

Историјат: додељена академику Никши Стипчевићу
2/5. октобра 1996. године.

Порекло: поклон академика Никше Стипчевића

Материјал: легура бакра

Димензије: R 60 mm

Сигнатура: К6 – 4

МЕДАЉА НАУЧНОГ СКУПА „МАЦИНИЗАМ У СВЕТУ”

Историјат: додељена академику Никши Стипчевићу
октобра 1996. године.
Порекло: поклон академика Никше Стипчевића
Материјал: бронза
Димензије: R 60 mm
Сигнатура: K6 – 5

МЕДАЉА ЧАСТИ И РОДОЉУБЉА

Историјат: додељена судији Радовану Жеравици.
Порекло: поклон академика Василија Крестића
Материјал: легура бакра
Димензије: медаља са траком 75 x 46 mm
Сигнатура: K2 – 10

ОРДЕН СВЕТОГ САВЕ ПРВОГ СТЕПЕНА

Оснивач:	Свети архијерејски сабор Српске православне цркве
Установљен:	Српска православна црква установила је орден 1985. године у част и захвалност Светом Сави, а поводом прославе 800-годишњице његовог рођења.
Аутор:	Андрија Миленковић
Историјат:	додељен академику Гојку Суботићу 4. маја 1998. године.
Документација:	повеља
Порекло:	поклон академика Гојка Суботића
Материјал:	позлата, емајл
Димензије:	69 x 44 mm, трака одликовања ширине 38 mm
Сигнатура:	К38 – 10

ПЛАКЕТА „СВЕТИ САВА”

- Историјат:** додељена академику Дејану Медаковићу
27. јануара 2000. године.
- Документација:** Светосавска повеља
- Порекло:** поклон академика Дејана Медаковића
- Материјал:** бронза
- Димензије:** R 91 mm
- Сигнатура:** K3 – 60

ПЛАКЕТА „СТОЈАН ЧУПИЋ”

- Историјат:** додељена академику Мирославу Пантићу.
- Порекло:** издвојено из заоставштине академика Мирослава Пантића
- Материјал:** легура бакра
- Димензије:** 205 x 151 mm
- Сигнатура:** K13 – 28

ПЛАКЕТА БЕЧКЕ НАДБИСКУПИЈЕ

Историјат:	додељена академику Дејану Медаковићу 29. новембра 2000. године.
Документација:	повеља
Порекло:	поклон академика Дејана Медаковића
Материјал:	бронза
Димензије:	R 60 mm
Сигнатура:	K3 – 64

СПОМЕН-МЕДАЉА РУМУНСКЕ АКАДЕМИЈЕ НАУКА

Аутори:	Штефан Урсаки (Ștefan Ursachi), Василе Габор (Vasile Gabor)
Радионица:	<i>Monetăria Statului</i> , Букурешт
Историјат:	додељена академику Мирославу Пантићу априла 2001. године, поводом 135-годишњице Румунске академије наука.
Документација:	сертификат аутентичности
Порекло:	издвојено из заоставштине академика Мирослава Пантића
Материјал:	сребро
Димензије:	R 37 mm
Сигнатура:	K13 – 14

ПЛАКЕТА ЕТНОГРАФСКОГ МУЗЕЈА

Историјат: додељена САНУ 20. новембра 2001, поводом 100 година Музеја, за допринос очувању српске народне баштине.

Документација: повеља

Порекло: преузето из Председништва Академије

Материјал: легура бакра

Димензије: 143 x 132 mm

Сигнатура: К4 – 150

МЕДАЉЕ УКРАЈИНСКЕ АКАДЕМИЈЕ НАУКА

Историјат: додељене академику Николи Хајдину априла 2003. године.

Порекло: поклон академика Николе Хајдина

Материјал: легура бакра

Димензије: R 57 mm, R 57 mm

Сигнатура: К21 – 1

СПОМЕНИЦА ПОБЕДЕ У СТАЉИНГРАДСКОЈ БИЦИ 1943–2003.

Историјат:	додељена академику Владу Стругару октобра 2004. године.
Документација:	сертификат одликовања
Порекло:	поклон академика Влада Стругара
Материјал:	легура бакра
Димензије:	64 x 33 mm
Сигнатура:	K22 – 13

ВЕЛИКА ЈУБИЛАРНА МЕДАЉА „100 ГОДИНА УДРУЖИВАЊА КЊИЖЕВНИКА СРБИЈЕ”

Историјат:	додељена академику Владети Јеротићу 30. децембра 2005. године, у знак посебног признања поводом 100-годишњице Удружења књижевника Србије.
Документација:	повеља
Порекло:	поклон академика Владете Јеротића
Материјал:	бронза
Димензије:	107 x 94 mm
Сигнатура:	K12 – 35

ЗЛАТНА МЕДАЉА „ПАТРИЈАРХ ЈОСИФ РАЈАЧИЋ”

Историјат: додељена академику Дејану Медаковићу
14. децембра 2007. године.
Порекло: поклон академика Дејана Медаковића
Материјал: легура бакра
Димензије: R 43 mm
Сигнатура: K3 – 77

ПЛАКЕТА ФОНДАЦИЈЕ „АЛЕКСАНДАР ФОН ХУМБОЛТ”

Аутор: С. Шуц (S. Schütz), 1967.
Историјат: додељена академику Дејану Медаковићу.
Порекло: поклон академика Дејана Медаковића
Материјал: гипс
Димензије: R 81 mm
Сигнатура: K3 – 2

МЕДАЉА „ЕПИСКОП ШУМАДИЈСКИ ЈОВАН”

Историјат: додељена академику Василију Крестићу 2013. године.
Порекло: поклон академика Василија Крестића
Материјал: легура бакра
Димензије: R 36 mm
Сигнатура: K2 – 36

ПЕЧАТ МАТИЦЕ СРПСКЕ

Историјат: додељен академику Василију Крестићу 2014. године.
Порекло: поклон академика Василија Крестића
Материјал: легура бакра
Димензије: 60 × 50 mm
Сигнатура: K2 – 52

МЕДАЉА ИНСТИТУТА ЗА ГЕОХЕМИЈУ И АНАЛИТИЧКУ ХЕМИЈУ „ВИКТОР В. КОВАЛСКИ”

Историјат:	додељена академику Видојку Јовићу 20. априла 2015. године.
Документација:	захвалница
Порекло:	поклон академика Видојка Јовића
Материјал:	легура бакра
Димензије:	52 x 30 mm
Сигнатура:	К31 – 7

СПОМЕН-МЕДАЉА СРПСКИХ РАТНИКА. СТО ГОДИНА ОД ВЕЛИКОГ РАТА

- Историјат:** додељена академику Василију Крестићу 28. јуна 2016. године, за лични допринос неговању слободарских традиција и пријатељства међу народима.
- Документација:** уверење о одликовању
- Порекло:** поклон академика Василија Крестића
- Материјал:** бронза
- Димензије:** 80 x 52 mm
- Сигнатура:** К2 – 51

СРЕЋЕЊСКИ ОРДЕН I СТЕПЕНА

- Оснивач:** Република Србија
- Установљен:** 26. октобра 2009. године
- Аутор:** Никола Вукосављевић
- Историјат:** додељен САНУ 15. фебруара 2017, поводом 175 година рада САНУ.
- Документација:** повеља о одликовању
- Порекло:** преузето из Председништва Академије
- Материјал:** сребро, злато, позлата, емајл, свила (моаре), са кутијом
- Димензије:** знак ордена 76 x 49 mm, лента ширине 104 mm, звезда ордена 92 x 92 mm, трака одликовања ширине 37 mm
- Сигнатура:** К4 – 194

ПЛАКЕТА И ЗНАЧКА СРПСКОГ ГЕОЛОШКОГ ДРУШТВА

Историјат: додељена академику Видојку Јовићу 21. октобра 2016, поводом 125 година од оснивања, за допринос активностима Друштва.

Документација: повеља
Порекло: поклон академика Видојка Јовића
Материјал: легура бакра
Димензије: плакета R 94 mm, значка 43 x 20 mm
Сигнатура: K31 – 11

ПЛАКЕТА ФРАНЦУСКЕ АКАДЕМИЈЕ НАУКА

Радионица: *Monnaie de Paris*
Историјат: додељена САНУ 2016, поводом 350 година постојања Француске академије наука.
Документација: монографија *350 ans de l'Académie des Sciences. Une compagnie en son siècle* и сертификат аутентичности преузето из Председништва Академије
Порекло:
Материјал: легура бакра
Димензије: R 59 mm
Сигнатура: K4 – 192

ЗЛАТНА МЕДАЉА МИЛАНКОВИЋЕВИХ ЦИКЛУСА ЗА 2018. ГОДИНУ

Историјат: додељена академику Зорану Кнежевићу 27. маја 2018. године, за изузетан допринос проучавању дела Милутина Миланковића и раду КНЦ-а „Милутин Миланковић”.

Документација: две дипломе

Порекло: поклон академика Зорана Кнежевића

Материјал: легура бакра

Димензије: R 182 mm

Сигнатура: K39 – 1

ЗНАЧКА САНУ

Радионица: *GOSI International*, Београд

Историјат: верзија која се користи од 2008. године

Порекло: преузето из Председништва Академије

Материјал: позлата

Димензије: R 25 mm

Сигнатура: K4– 221

ЛИТЕРАТУРА

1. Нада Тодоровић, *Јуџословенске и иносјране медаље*, Београд 1964.
2. Десанка Николић, *Развој домаћих одликовања и основни принципи њихове музеолошке обраде и експозиције*, *Обрада и заштита историјских збирки у музејима. Основни принципи*, Београд 1974, стр. 25–40.
3. Добрила Гај-Поповић, Ирина Суботић, *Медаље и илакејте. Медаље и илакејте из Збирке Народној музеја и дела савремених скулптора*, Београд 1981.
4. Душанка Маричић, *Одликовања Србије, Црне Горе, Јуџославије и Рејублике Срјске*, Београд 2002.
5. Љиљана Бакић, *Медаље из збирке Градског музеја Вршац: XVIII–XX век*, Вршац 2004.
6. *Орден, Фалеристички часојис Срјској нумизматичкој друштва*, Бр. 5, 6, 7, 8, Београд 2006–2008.
7. Станислав Живковић, *Небојша Мијрић*, Нови Сад 2007.
8. Павел Цар. Томислав Мухић, *Одликовања Србије и Јуџославије: од 1858. до 1941*, Беч 2009.
9. Драгомир М. Ацовић, *Слава и часј. Одликовања међу Србима, Срби међу одликовањима*, Београд 2013.
10. Ратомир Кулић, *Збирка одликовања Галерије Мајнице срјске и Мајнице срјске*, Нови Сад 2014.
11. Мирјана Обрадовић, *Одликовања из лејтаја Историјској архива Београда*, Београд 2015.
12. Марија Марић-Јеринић, *Одликовања Јована Авакумовића у Народној музеју*, *Нумизматичар* 35, Народни музеј у Београду, Београд 2017, стр. 85–109.
13. Тијана Јовановић Чешка, *Ђорђе Ј. Чарайић – Георј Ј. Фусек. Секретар Канцеларије краљевских ордена. Живој и дело (1876–1941)*, Београд 2018.
14. *Годишњаци САНУ*

СIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

737.2:069.5]:001.32(497.11)
737.2(497.11)"18/20"(083.82)
737.2(100)"17/20"(083.82)
929(497.1)"18/20"

КРЕСТИЋ, Василије, 1932–

Збирка одликовања Архива САНУ / Василије Ћ. Крестић, Борко Масалушић ;
[фотографије Владимир Поповић и Никола Тинтор]. – Београд : САНУ, 2020 (Београд :
Планета принт). – 193 стр. : фотогр. ; 24 cm

На спор. насл. стр.: Decoration Collection of the SASA Archives. – "Примљено на VII
редовном скупу Одељења историјских наука одржаном 25. септембра 2019. године" -->
насл. стр. – Тираж 300. – Библиографија: стр. [195.]

ISBN 978-86-7025-878-5

1. Масалушић, Борко, 1980– [autor]
а) Српска академија наука и уметности (Београд). Архив
– Збирка одликовања б) Одликовања – Србија – 19в-21в
– Каталогизи в) Одликовања – 19в-21в – Каталогизи г) Знамените
личности – Србија – Биографије

COBISS.SR-ID 28169993